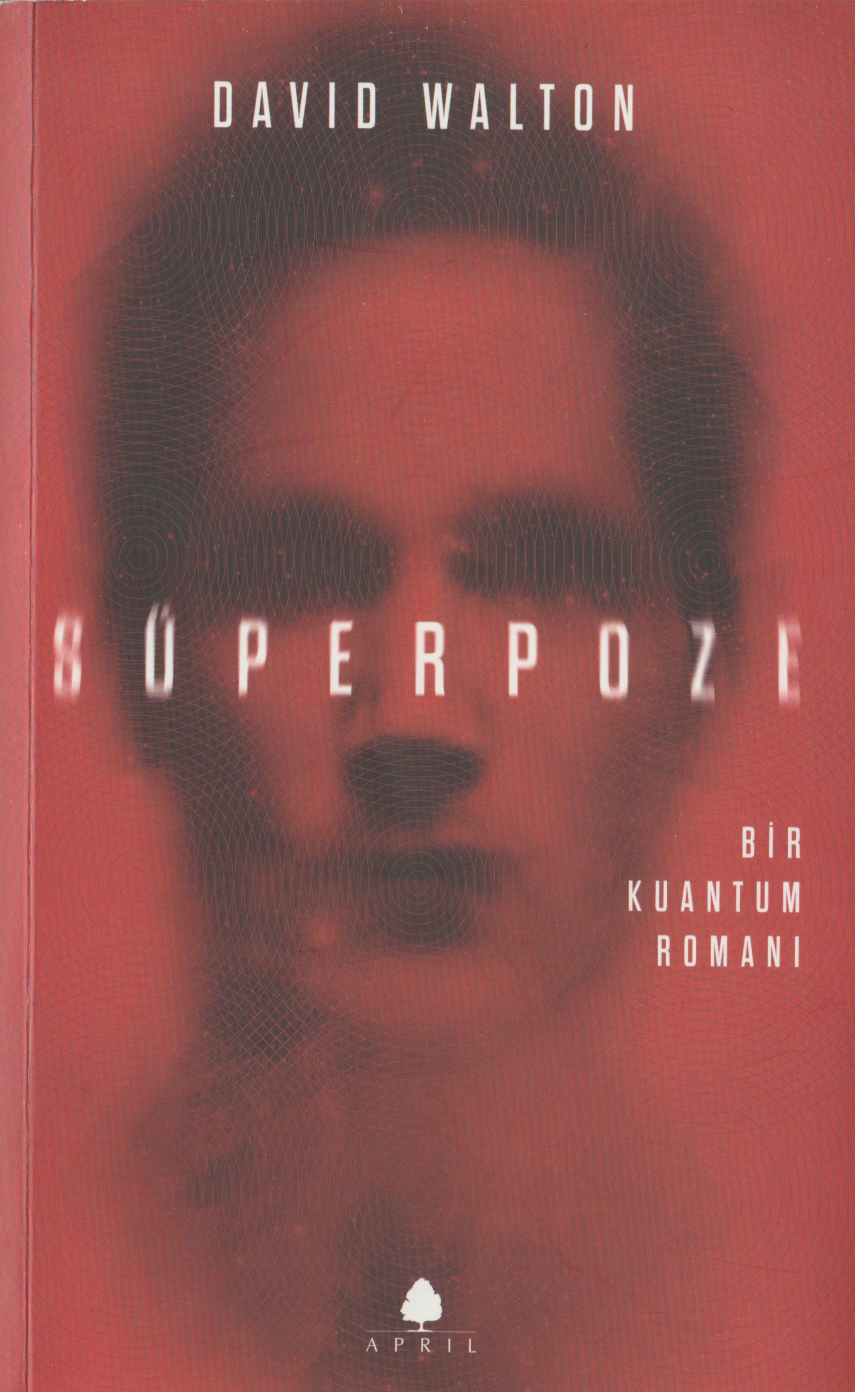
DAVID WALTON

SÜPERPOZİSYON

BİR KUANTUM ROMANI

APRİL

APRIL

A P R I L

Yayın No: 166

1. Baskı: Ekim, 2016

ISBN: 978-605-5162-76-4

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Kıvanç GÜNEY

Editör
Cem TUNÇER

Son Okuma
Gökçe GÜNGÖR
Sevde PELEN

Kapak Tasarım
TERAPİ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Original English language edition published by Pyr. Copyright © 2015 by David Walton. Copyright licensed by Spectrum Literary Agency, arranged with Kayi Ajans. All rights reserved.

Superposition © David Walton

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

DAVID WALTON

SÜPERPOZİ

BİR KUANTUM ROMANI

APRİL

Hayal gücümüzü sonuna kadar zorlayan, kurguda olduğu gibi olmayan şeyleri hayal etmek değil, olan şeyleri anlama çabasıdır.

Richard Feynman, 1965 Nobel Fizik Ödülü Sahibi

BÖLÜM 1
ÜST SPİN

Onu eve almamam gerektiğini bilmeliydim. Brian Vanderhall karlı bir havada ayağında parmak arası terlik, üstünde spor şortu ve eski bir MIT tişörtüyle kapıma geldiğinde nefesi ağzından minik beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Soğuğu falan boş verip kapıyı yüzüne çarpsam başım birçok beladan kurtulmuş olacaktı. Onun yerine, salak gibi yana çekildim.

Kapı çaldığında bodrumda kum torbasıyla egzersiz yapıyordum. Kolsuz gri tişörtüm V şeklinde ter izi olmuş, kollarım terden parlıyordu.

"Jacob Kelley," dedi. "Her zamanki gibi Neandertal'a benziyorsun."

"Sen de her zamanki gibi çok şekersin," dedim. "Palton nerede?"

Yüzünde cılız bir tebessüm belirdi. "Kapıyı kapasana."

Gözlerimi kısıp baktığımda karanlık ve kardan başka bir şey göremedim. "Her şey yolunda mı?"

"Kapa sen."

Brian Vanderhall'u kolejden beri tanırdım, üniversite ve New Jersey Süper Çarpıştırıcısı'ndaki olaylı kariyerimiz boyunca en iyi arkadaşımdı herhalde. Sadık bir dost olmadığı zamanlar da olmuştu

ve hayatımdan çıkmasına izin vermemin bazı nedenleri vardı. Kapıyı açıp onu karşımda bulduğumda beni kişisel ya da mali bir sorun karmaşasına çekmeye çalışacağını düşündüm ama bir felaket beklemiyordum. Felaket beklenecek bir şey değil sanırım.

Brian ayaklarını yere vurup üzerindeki kardan kurtulduktan sonra terliklerini bir köşeye attı. Buz gibi bir hava dalgası içerideki şömine sıcağına saldırırken kapıyı kapatıp tekrar kilitledim. Brian'ın yüzü ve elleri alazlanmış, suratını birkaç günlük sakal kaplamıştı. Onunla yüz yüze görüşmeyeli iki yıl olmuştu ve nedenini tam bilemesem de farklı görünüyordu. Saçlarının biraz daha uzun olduğunu, gözlüğünün de yeni olabileceğini düşündüm. Belki de sadece daha yaşlı görünüyordu.

Sahanlıktaki üç basamağı çıkıp, ateşin yanına kıvrılmış, saçlarını gün doğumu misali omuzlarına yaymış matematik ödevini yapan kızım Claire'in bulunduğu salona girdik. Claire'i alnından şöyle bir öptüm ve Brian'la birlikte köşeyi dönüp mutfağa girdim.

Elena'yla birlikte evi satın almaya karar vermemizi sağlayan yer mutfaktı. Uzun tezgâhları ve ortadaki ahşap tablalı adasıyla ferah ve modern bir yerdi. Elena çok geçmeden sıcak bir şeyler hazırlayarak bizi mutfak masasına oturttu. Kendine çay, Brian'la bana kahve yapmıştı. Yukarıdan, trompet çalmaya çalışan Alessandra'nın çıkardığı sesler geliyordu.

Brian avuçlarını kupaya yapıştırıp buharı içine çekti. "Teşekkür ederim," dedi. "Cidden, ne kadar teşekkür etsem azdır."

Elena'yla bakıştık. Ufak tefek, atletik bir kadın olan Elena'nın üstünde kot pantolonla bir spor salonunun bluzu vardı. Onun yirmi iki yaşında olduğu Philadelphia maratonunda, onu önümde koşarken görüp gözden kaçırmamak için maratonu rekorumu kırarak tamamladığım günden bu yana gitgide daha da güzelleşmişti, bana kalırsa.

"NJSÇ'de işler nasıl?" dedi Elena.

"Aman, nasıl olsun? Aynı işte," dedi Brian dalgın dalgın. "Richardson her zamanki gibi götün teki." Bana baktı. "Sen gittikten sonra işler hiç düzelmedi."

"İşler ben oradayken de hiç yolunda gitmedi ki," dedim. New Jersey Süper Çarpıştırıcısı Princeton'a yakın, Lakehurst'teki Pine Barrens'ın altına yapılmış, dünyanın en büyük parçacık hızlandırıcısıydı. Yapım maliyeti bütçeyi fazlasıyla aşmış, hızlandırıcı inanılmaz pahalıya mal olmuş, birçok kişi tarafından bizim neslin "Büyük Kazı"sı olmakla suçlanmış, protestolar çevrecilerin çam ormanı ekolojisinin üstünde uzun vadede gerçekleşecek olan radyoaktif etkiye karşı çıkan feryatlarına karışmıştı. Richardson bütün itirazlara göğüs gererek yapımını tamamlatmayı başarmıştı. Çarpıştırıcı çalışmaya hazır hale geldiğinde medya kazanı daha çok kaynamaya başlamış ama yapılmasına izin verilip verilmemesinden ziyade kimlerin kullanımına açık olacağı konusunda bir mücadele başlamıştı. Orada çalışmayı bazı yönlerden çok özlüyordum. Hiç özlemediğim bazı yönleri de vardı.

"Neden çekip gittiğini hiç anlamıyorum," dedi Brian. "Senden başka giden yok. Princeton'dan doktoran var. Kariyerinin zirvesinde, makaleleri yayımlanmış bir fizikçisin; belki de yeni Wheeler sen olacaktın. Bütün bunları nasıl olur da bunun için..." Belli belirsiz bir hareketle mutfağı gösterdi.

"Swarthmore College'de fizik öğretiyorum," dedim. "Orayı çok seviyorum. Çok parlak öğrencilerim var. Siyaset yok, deney zamanı için ağız dalaşı yapmak yok, yapmaya devam edebilmek için ne kadar mühim bir iş yaptığımı yabancılara kanıtlamak zorunda değilim."

Araştırmamızın dışarıdan nasıl göründüğüne gerçek keşifler yapma tutkusundan daha çok önem verilmeye başlanmış, benim için bardağı taşıran damla bu olmuştu. Milyarlarca dolarlık yatırımımızın yeni sonuçlar elde etmesi için öyle bir baskı vardı ki bilimin gerçek değeri risk altındaydı. Kongre'nin 1993 yılında Teksas'taki Süper İletken Süper Çarpıştırıcı'yı iptal edişinin ardından

ABD ilk kez parçacık fiziğinde öne geçmişti. Sonunda Amerika'nın bilim konusundaki meşhur miyopluğunu tedavi edebilecektik. Ama onun yerine vergi ödeyenlere NJSÇ'nin önemini kanıtlamak için o kadar çok çaba harcadık ki önemli bir şey yapamaz olduk.

"Hiç olmazsa Princeton'da ders verebilirdin," dedi Brian. "Senin için mutlaka bir pozisyon yaratırlardı."

"Ben siyasetten kaçmak için işi bıraktım," dedim.

Brian kafasını salladı. "Özel biri olabilirdin. Adın tarih kitaplarına geçerdi. Her şeyi çöpe attın."

Kaslarımdaki kasılmayı gizlemek için çayımı yudumladım. "Bir adam piyanoda yetenekli diye müziği kariyer olarak seçmek zorunda değildir," dedim. "Bir kız sırf buz pateninde yetenekli olduğu için bir olimpiyatçının hayatını yaşamak zorunda değildir." Sohbete iki yıl önce bıraktığımız yerden devam eder gibiydik. Şimdiden sıkılmıştım.

Brian kahvesini yudumladı, yüzünü ekşitti. "Vasat öğrencilere birkaç ders vereceğim diye o müthiş beynini boşa harcıyorsun."

Yarı ayağa kalkıp avuçlarımı masaya dayarken sandalye karolara sürtünerek geriye gitti. Elena hemen elini koluma koydu. "Ne diyeceğim," dedim. "Buraya sadece beni aşağılamaya mı geldin yoksa başka bir amacın da var mıydı?"

"Pardon, pardon," dedi Brian. "Biliyorum. Alışkanlık işte." Kupayı tekrar ağzına götürdü ama eli titreyince bardağın kenarından biraz sıcak kahve döküldü. Kupayı masaya vurup biraz daha kahve döktü ve bir küfür savurarak elindeki kahveyi yaladı.

"Al," dedi Elena. Soğuk suyun altına tuttuğu bulaşık bezini Brian'a verdi. Brian bezi eline sararken ben de başka bir bezle kahveyi sildim.

Brian'ın neden o kadar farklı göründüğünü o zaman anladım. Korkmuştu. Gergin değildi; daha önce, para sorunları olduğunda ya da hayatındaki kadının aldatıldığını keşfettiği zaman düştüğü

korkuyu görmüştüm. Bu hali farklıydı. Pencerelere kaçamak bakışlar atıp duruyor, ani seslerde irkiliyordu. Yolda durmuş, tehlikenin hangi yönden geldiğini anlar anlamaz güvenliğe doğru atılmaya hazır bir sincaba benziyordu.

"Söyle artık," dedim. "Sorun nedir?"

"Nasıl yani?"

"Sen hayatında nezaket ziyareti yapmamışsındır. Bizden ne istiyorsun?"

Brian'ın gözünden çektiği bukle anında tekrar düştü. "Başım biraz belada," dedi Brian.

"Çok şaşırdım. İş yüzünden mi yoksa kadın meselesi mi?"

Brian acı bir kahkaha attı. "İkisi de diyebiliriz."

Çayımı bitirip kupayı lavaboya götürerek yıkadım ve damlalığa koydum. Tezgâhta yanan Noel mumu keskin bir keklik üzümü kokusu yayıyordu. "Anlat o zaman."

"Literatürü takip ediyor musun?" diye sordu Brian, ama ben yanıt veremeden konuşmamız ağlamaklı bir çığlıkla yarıda kesildi. Oğlum Sean mutfağa dalarak bana çarptı. Beş yaşında bir çocuk olarak tek hız ayarı tam gaz, durabilmesinin tek yolu çarpmaydı.

"Yavaş," dedim. "Ne oldu yine?"

"Alessandra benim çalmama izin vermiyor," dedi Sean ağlamayı kesmeden.

"Çalışıyor o. Sen neden borazanını çalmıyorsun?"

"O bozuk. Hem de bana vurdu."

"Alessandra sana vurdu mu?"

"Kafama! Trompetiyle!"

Başına bakınca, cidden de Sean'ın kısacık kesilmiş saçlarından kolayca görülen, yarım ay şeklinde, şişmeye başlamış minik

bir kesik gördüm. İçimi çektim. Kelleylerin çocuklarının hayatındaki bitmeyen dramda yeni bir bölüm.

Çok geçmeden Alessandra da uçarak köşeyi döndü. Annesi gibi siyah saçlıydı ama Elena'nın rahat ve sabırlı tavrı onda yoktu. "Benim suçum değil," dedi.

"Senin suçun değil mi?" dedim. "Şu kesiğe bak! Yedi yaşında çocuk değilsin, artık on dört yaşında oldun Alessandra. Onunla baş etmede şiddetten daha iyi bir yol bulmak zorundasın."

"Ben sadece çalıyordum. Kendisi gelip çarptı."

"Bu kesiğin cidden sana çarptığı için olduğunu mu söylüyorsun? Sen çalışıyordun, bir şeyden haberin yoktu ve Sean gelip o kesiği alacak kadar sert çarptı, öyle mi?"

Alessandra kollarını kavuşturup bana o ters, somurtuk bakışlarından birini attı.

"Bana öyle bakma," dedim. "Sinirlerine hâkim olmayı öğrenmek zorundasın."

"Spor salonundaki o adam annemi rahatsız ettiğinde senin yaptığın gibi mi?" dedi Alessandra.

Kan beynime sıçradı. "Benim sabrımı zorlama, küçük hanım. Hemen kendine gel ve kardeşinden özür dile."

Elena elini koluma koydu. "Misafirimiz var," dedi. "Siz burada kalıp konuşun, çocukları yukarı çıkarıp bu işi ben hallederim." Buzluğu karıştırıp ayıcık şeklinde bir buz torbası bularak torbayı Sean'ın başına bastırdı. "Yukarı çıkıp pijamalarımızı giyiyoruz," dedi. Sean'ı omuzlarından tutup doğru yöne doğru çevirdi.

"Ben çocukları yatırıp, hemen dönerim," dedi Brian'a. "Siz kendinize kahve alın, demlikte bir bardaklık daha kalmıştı."

Brian'ı Sean'ın kısa koluna bakarken yakaladım ama bir şey demedi. Yetişkinlerin çoğu böyle yapardı: Farklı beceri düzeylerinde, kaçamak bakışlar atar ama bir şey sormazlardı. Sean'ın sol

kolu doğuştan ötekinin yarısı kadardı ve minicik sol eliyle bir şeyleri kavramayı pek beceremiyordu.

Merdiveni çıkarken Alessandra'nın masum olduğunu söyleyerek karşı çıkmaya devam ettiğini duydum. Brian kıs kıs güldü. "Sen hep böyle evcimendin, değil mi?" dedi. "Bebek bezleri, sümüklü burunlar." Yıllardır bebek beziyle işimiz kalmamıştı ama bunu belirtmeye gerek görmedim. Korkudan titreyerek evime gelip benden yardım isterken bile aileme tepeden bakmayı becerebilmesine inanamamıştım.

"Pekâlâ," dedim. "Dinliyorum."

Brian bir an gözlerimin içine baktı. "Doğa bilgisayardır argümanını hatırlıyor musun?"

"Tabii. Bütün evrenin sadece koca bir kuantum bilgisayarı olduğu fikri."

"Evrendeki tüm bilgi çok fazla ama sonlu sayıda 0 ve 1'le ifade edilebilir, her parçacık için sadece birkaç tane: parçacığın türü, spini, ivmesi vesaire," dedi Brian.

"Bana hep yuvarlak bir laf gibi gelmiştir," dedim. "Evren evrendir. Evrene bilgisayar demenin bilimsel bir geçerliliği yok."

Brian biraz bozulmuş göründü. "Evet, var. Kaç tane parçacık olursa olsun, etkileşim ne kadar karmaşık olursa olsun, aynı sayıda parçacıktan yapılmış bir kuantum bilgisayarıyla bütün gerçek parçacık etkileşimlerinin taklidini yapabilirsin."

Şimdiye kadar, birinin karlar içinde parmak arası terlikle kaçmasına neden olacak bir şey duymamıştım. Sadece deli saçması bir metafizik. "Ee? Elmanın elmayla taklidini yapabiliyorum işte. Yani?"

"Yani, evrenin evrenle aynı boyuttaki bir kuantum bilgisayarıyla taklidini yapabiliyorsan evren kuantum bilgisayarından ayırt edilemiyor demektir. Neresinden bakarsan bak, *o da* bir kuantum bilgisayarıdır."

"Demek ki..." Anlamaya başlamıştım.

"Demek ki karmaşıklık faktörü Pronsky Eşiği'nden katbekat fazla olan bir bilgisayımsal aygıttır."

"Bilinci oluşturmak için yeterli," dedim, sesimdeki inanamazlığı gizlemeden.

"Evet."

Elimde değildi. Güldüm. "Yani bana ne demeye çalışıyorsun? Evren duyarlı mı?"

"Bazı parçaları."

"Ciddi misin sen?"

Brian sandalyesinde kaskatı oturmuş, pencerelere bakışlar atıp duruyordu. Yanıt vermesine gerek yoktu. Ciddi olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey deli olup olmadığıydı.

Tam o anda Claire mutfağa girip kendine Oreo bisküvi ve bir bardak süt hazırladı. On altı yaşında olan Claire genelde yatma saatine kendi karar verirdi. Masaya oturup Oreo paketini açtı ve bisküvinin yarısını süte batırdı.

Sohbeti kesmiş olmasından memnundum. "Claire, Bay Vanderhall'u hatırladın mı?"

"Evet, biraz," dedi Claire. "Sizi gördüğüme sevindim."

Brian'ın gözleri ona odaklandı ve el sıkıştılar. "Ben de." Brian, Claire'in yüzünü inceledi. "Seni son görmemden bu yana bayağı büyümüşsün."

Haklıydı; son birkaç yılda Claire'in çilleri kaybolmuş, çocuksu sevimliliği gerçek bir güzelliğe dönüşmüştü. Fakat Brian'ın kadınlar konusundaki şöhretini düşününce, bunu fark etmiş olması hoşuma gitmedi. Üstelik, Claire'i etkileyici bir genç kadın yapan şey sadece güzelliği değildi.

"Claire sınıf birincisi," dedim. "National Merit burs yarışmasında yarı finalist."

Claire gözlerini çevirdi. "Baba."

Elena geri döndü. "Yukarı, lütfen," dedi Claire'e.

"Daha bisküvilerimi bitirmedim."

"Onları da yukarı götür. Bay Vanderhall'la özel konuşmamız gerek."

"Yatmadan önce akış izleyebilir miyim?"

"Olur. Haydi çık artık."

Claire beni öpüp, "İyi geceler baba," diye mırıldandıktan sonra yukarı çıktı.

Elena muhtemelen çoktan soğumuş olan kahvesiyle yanımdaki sandalyeye yerleşti. "Evet, konu nedir?"

Gözlerimi çevirdim. "Brian bana atomların arasındaki boşluklarda perilerin olduğunu anlatıyordu," dedim.

Brian öne doğru eğildi. "Onlar gerçek, Jacob."

"Ne gerçek? Periler mi?"

"Bilinç. Varlıklar. Yapay zekâlar, bilgisayarda olduğu gibi; sadece bu durumda bilgisayar evrenin bütünü oluyor."

"Ve sen onları gördün, öyle mi?"

"Dahası da var. Benimle konuştular. Bana bir şeyler öğrettiler." Yüz ifadesi anlaşılmazdı, tedirgin bir korkuyla örülü bir tebessüm. "Size göstermem daha kolay olur sanırım." Eğilip yerden bir jiroskop aldı. Sean'ın orada bıraktığı bir şeydi herhalde, oyuncaklarını bütün eve saçardı Sean. Mikroskobu, kimya seti, elektrik kiti gibi jiroskobu da benim hediyemdi; Sean'ın bilimle ilgilenmesini sağlamak içindi hepsi. Açısal ivme açıklamalarımı pek dinlemese de jiroskobu bir telin ya da kalem ucunun üzerinde tuhaf açılarda dönerken izlemeyi çok severdi. İlk gün sevmişti yani.

Onun için en fazla harika bir toptu, sonuçta. İpini kaybedince ilgisi başka şeylere yönelmişti.

Brian jiroskobu, az sonra kaybolacak bir bozuk parayı gösteren sihirbazlar gibi havada tuttu. İçimde tuhaf bir çekilme hissedip bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Gerginlik? Bu işin sonunda nereye varacağı beni bu kadar ilgilendiriyor muydu cidden?

Brian jiroskobu masanın üzerinde dik tuttu. İpi olmayınca, jiroskobu döndürmenin bir yolu yoktu. Ama Brian çemberi bırakır bırakmaz, kendiliğinden dönmeye başladı. Brian elini çektikten sonra da, hafif bir yalpalamanın dışında, dengeli bir şekilde dönmeye devam etti. Mantığım hemen güç kaynağını aradı; jiroskobu, ustaca gizlenmiş bir pili ile motoru olan başka bir jiroskopla değiştirmiş olabileceğini düşündüm ama görebildiğim kadarıyla çelik ve plastikten yapılmış aynı basit ve ucuz modeldi. Güç kaynağı için yer yoktu. Buna rağmen jiroskop dönmeye devam etti.

Elena bir şey diyecek gibi oldu ama Brian elini kaldırdı ve izlemeye devam ettik. İki dakika geçti, yavaşlamadı bile. İpi çekilmiş bir jiroskop bile ivme yitirmeden bu kadar uzun süre dayanamazdı. Üç dakika geçti. Sonra dört.

Sonunda Elena uzanıp jiroskobu kaparak, dönen daireyi parmaklarıyla durdurdu. Nefes nefeseydi, delici bakışlarla Brian'a bakıyordu.

"Anlatsan daha iyi olacak sanırım," dedi.

BÖLÜM 2
ALT SPİN

"Herkes ayağa kalksın!"

Mübaşir büyük ihtimalle yetişkinliğinin çoğunluğunda böğürüp durduğu cümleyi söyledi: "Jacob Kelley'nin davası saygıdeğer Ann Roswell başkanlığında başlamıştır."

Philadelphia'daki federal adliye sarayı arkasına eklenmiş işlevsel, modern ofis binalarıyla biraz bozulmuş, taş sütunları ve balkonları olan güzel bir binaydı. İçeride de eskiyle yeninin benzer bir bileşimi hüküm sürüyor, mermer merdivenlerin yanından engelli asansörlerine biniliyordu. Memurların beni götürüp içinde kelepçemi çıkardığı Beş Numaralı Mahkeme Salonu lambrileri, yüksek pencereleri, duvarlarında tabloları olan yüksek tavanlı bir yerdi. İki taraftan avukatların aylar boyunca yürüttüğü işlemlerin ardından Brian Vanderhall'u öldürdüğüm için açılan davanın mahkemesi sonunda başlıyordu.

Elena'yı özlemiştim. Çocukları özlemiştim. Salondaki kalabalık izleyici bölümünde benim tarafımı tutan birilerinin de olmasını diliyordum. Beklemekten yorulmuştum ve bu işin yakında o ya da bu şekilde bitecek olmasından memnundum. Brian'ın parmak arası terlikleriyle kapıma gelip hayatımı mahvedişinin üstünden dört ay geçmişti.

Avukatım Terry Sheppard sanık masasında yanımda oturuyordu. Pala bıyığı vardı ve deri botlar giymişti. Mahkeme salonundan çok, at sırtına yakışacak bir tipti ve işin gerçeği, iyi olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onu seçmiştim çünkü hapishanedeki görüşme odasına gelip parlak dosyaları ve ısmarlama takımlarıyla caka satan iki dirhem bir çekirdek köpekbalıklarının arasında Terry Sheppard dikkat çekiyordu. Beni özgeçmişiyle ya da Harvardlı ağzıyla etkilemeye çalışmamıştı. Basit, açık sözlü bir adamdı. Ona güvenmiştim.

Yargıç Roswell altmışlarında, hoş yüzlü, mülayim bir kadındı. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmek istesem de pek emin değildim. Terry, Roswell'in sert bir yargıç olarak bilindiğini, eski bir savcı olduğu için savunmaya anlayış göstermeye eğilimli olmadığını söylemişti. Roswell yaklaşık bir saat boyunca jüriye sorumluluklarını anlattı, mahkemedeki iki tarafı birbiriyle tanıştırdı ve savcıyla avukatın yapacağı açılış ve kapanış konuşmalarını değil, sadece yemin etmiş tanıkların kayıt altına alınan sözlerini kanıt olarak değerlendirmeleri gerektiğini açıkladı. Net ve tatlı dilli bir anlatımı vardı ama basının fazlasıyla ilgisini çeken bu davada medyayla ilişki kurmamaları için sert uyarılar yapmayı da ihmal etmedi.

Sonunda savcıya hitap etti. "Bay Haviland," dedi. "Açılış konuşmanız."

David Haviland ayağa kalkıp yüzünü jüriye döndü. Sinek kameralar yüzüne çarpacak gibi uçuşurken onları eliyle kovalama dürtüsüne karşı koyuşuna hayret ettim. İyi giyimli, takım elbisesinin içinde rahattı ve haber spikeri gibi konuşuyordu. Daha da kötüsü, davalı avukatı olarak parayı bulabilecekken vicdan sahibi olduğu için savcılığı seçmiş, prensip sahibi bir adam havası vardı üzerinde. Müebbet hapse mahkûm ettirmeye çalışıyor olmasa beni de etkileyebilirdi.

"Bayanlar, baylar," diyerek olduğu yerde dönüp ellerini kaldırdı. "Bu bir cinayet davası." Mahkeme salonu gazeteciler ve meraklılarla hıncahınç doluydu ama Haviland kalabalığa değil, jüriye

hitap ediyordu. Jüridekileri –farklı yaşlarda ve farklı ırklardan altı erkek, altı kadın– inceleyerek anlayışlı davranıp davranmayacaklarını kestirmeye çalıştım. Söyleyebilmek zordu.

"Cinayet; bu kadar basit," diyerek devam etti Haviland. "Birinin yaşamını çalmak. Brian Vanderhall'la hiç tanışmadınız, artık öyle bir şansınız da olmayacak ama onun gerçek bir insan olduğunu unutmayın. Aynı kocalarınız, babalarınız, oğullarınız gibi. Kusurları var mıydı? Belki. Zaten hepimizin yok mu? Bu yüzden otuz sekiz yaşındayken hayatının elinden alınmasını hak etmiyordu.

"Bay Sheppard sizleri bu davanın teknolojiyle ilgili olduğuna ikna etmeye çalışacaktır. 'Kuark,' 'lepton' gibi sözcüklerle başınızı döndürüp dünyada çok az kişinin anlayabildiği bilimsel jargonla gerçekleri saptıracaktır. Kanıtları gözden kaçırmanız için tasarlanmış bir hokkabazlık gösterisi sunacaktır. Kanıtlarsa, bayanlar ve baylar, gayet açık. Gerçekler size Bay Jacob Kelley'nin Brian Vanderhall'u soğukkanlılıkla öldürdüğünü gösterecek." Haviland adımı söylerken tek parmağını suçlarcasına bana doğrulttu. Bunu yapmayı hukuk okurken mi öğretmişlerdi yoksa filmlerden mi öğrenmişti acaba?

"Sizin göreviniz, bayanlar ve baylar, gerçeği bulmak. Biz bu muhteşem ülkede, yüksek öğretim görmüş ya da çok zengin olanların gerçeği bulma konusunda başkalarından daha nitelikli olduklarına inanmayız. Gerçek hepimizin görüp anlayabileceği bir şeydir. Evlerimizin ve mahallelerimizin güvenliğini bu yüzden sizlerin eline teslim ediyoruz. Bay Kelley'ye" –yine parmak doğrultmaca– "menfur cinayet suçundan hüküm giydirecek cesarete sahip olduğunuza güveniyoruz."

Jüridekilerden birinin kaşları hafifçe çatılınca, Haviland'ın "menfur" sözcüğünü kullanarak biraz ileri gitmiş olabileceğini düşündüm. Kendini halk adamı gibi göstermek istiyorsa söz dağarcığını kısıtlı tutmak zorundaydı.

"'Makul şüphenin ötesinde' terimini hepiniz duymuşsunuzdur," diyerek söze devam eden Haviland yavaşça yürümeye ve çenesini kaşımaya başladı. "Size bunun anlamını açıklamak isterim. Kimileri bir insanın, masum olmasının imkânsız olduğu durumlar dışında, suçlu bulunamayacağını düşünür. Bu doğru değil. Burada 'makul' sözcüğü çok mühim: Jacob Kelley'nin masum olduğunu düşünmek makul müdür? Göreceğiniz kanıtların miktarı göz önüne alındığında bu kanıtlar makul bir insan olarak kendi yaşamınızdaki önemli bir konuda harekete geçmeniz için yeterli olacak mı? Kanun bu demektir ve Yargıç Roswell de size aynını söyleyecektir. Hatta Bay—"

Yargıç, "Kusura bakmayın, Savcı Bey," diyerek sözünü kesti. "Açılış konuşmanızda özgürlüğünüzü sonuna kadar kullanabilirsiniz ancak benim adıma konuşmaktan kaçınmanızı istemek durumundayım çünkü bu konuda fazla bir fikriniz olamaz."

Haviland dediğine diyeceğine pişman olmuştu. "Özür dilerim efendim."

"Jüri üyeleri," diye devam etti yargıç. "Açılış konuşmalarının kanıt ya da kanun olmadığını sizlere hatırlatırım. Bu konuşmalar savcı ve davalı avukatının kendi görüşlerini sizlere aktarmaları için bir fırsattır fakat sözlerinin bu davada bir ağırlığı olamayacağını bilmelisiniz. Kanıtları çağrılan tanıklar sağlayacak ve kanunun ne olduğunu ben açıklayacağım." Başıyla Haviland'a işaret etti. "Devam edebilirsiniz."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Haviland ama lezzetsiz bir şey yutmuş gibi görünüyordu.

İstifini bozmadan ama süngüsü biraz düşmüş bir halde devam etti. Ben ağırbaşlı tavrımı korumaya uğraşıyordum. Görünüşe göre böyle kaygıları olmayan Terry koca bir sırıtışla arkasına yaslanmış, yanımda oturuyordu.

"Makul şüphe," dedi Haviland. "Bu davada bunun ne anlama geldiğini düşünelim. Jacob Kelley silahı tuttu. Bunu kanıtlayabiliriz.

Bay Vanderhall'a çok öfkeliydi ve intikam istiyordu. Bunu da kanıtlayacağız. Bay Vanderhall'un Bay Kelley'nin eşine nasıl saldırdığını dinleyeceksiniz. Bay Kelley'nin, özellikle sevdikleri tehdit altındayken, geçmişte de öfke ve şiddetle ilgili sorunlar yaşadığını dinleyeceksiniz. En son, Bay Kelley'nin kurbanını yeraltındaki bir deney odasında kovalayıp orada ona nasıl ateş ederek öldürdüğünü dinleyeceksiniz. Sizlere benim aklımda hiçbir makul şüphe olmadığını söylemek isterim ve kanıtlar sunulduğunda, Jacob Kelley'nin," –o parmak bir kez daha bana doğrultuldu– "arkadaşı olan bir insanı, ne yaptığının gayet farkında olarak, kasten öldürdüğünden siz de emin olacaksınız."

Haviland başını sallayarak ve halinden memnun görünerek oturdu. Yaptığı hareket bana prova edilmiş bir şey gibi geldi, jüriye de öyle gelmiş olmasını diledim.

"Teşekkürler Bay Haviland," dedi yargıç. "Bay Sheppard?"

Terry eklemleri sızlıyormuş gibi, zar zor ayağa kalktı. "Bu günü takvime işaretleyin," dedi. Konuşmasına aniden, daha önce olmayan bir Teksas aksanı gelmişti. "Bir savunma avukatının savcıyla aynı görüşte olduğu gündür bugün. Bay Haviland'ın söylediği her şey doğru."

Oturacakmış gibi belini büktü. Mahkeme salonundayken duygularımı belli etmemeye kararlı olduğum halde ağzım resmen beş karış açık kalmıştı ve kısacık bir an için başka bir şey söylemeyeceğini zannettim. Sonra doğruldu ve gözlerinde bir parıltıyla, "Yani hemen hemen her şey," dedi.

"Müvekkilimin Bay Vanderhall'u öldürdüğü doğru değil ama o konuya birazdan geleceğiz. Onun dışında, Bay Haviland her şeyi açıkladı sayılır. Benim tanıklarım bayağı bir bilimsel konuşacak ve söylenen bazı şeyler cidden karmaşık olabilir. Aradaki fark şu ki Bay Haviland'ın aksine ben sizin anlayabileceğinizi düşünüyorum.

"Bay Haviland bilimi anlayacak kadar zeki olmadığınızı düşünüyor sanırım. Size sadece anlayacağınızı düşündüğü şeyleri

hazırlop vermek istiyor. Şahsen ben bu türden varsayımları aşağılayıcı buluyorum ama onun da kendi görüşlerini belirtmeye hakkı var tabii. Ancak sizden davanın bazı gerçeklerini esirgemeye hakkı yok. Anlayabilecek kadar nitelikli olmadığınız bazı gerçekler olduğuna karar vermeye hakkı yok.

"Bay Haviland dünyada iki tür insan olduğunu düşünüyor sanırım: cidden zor olan şeyleri anlayabilenler ve anlayamayanlar. Sizlerin ikinci kategoriye girdiğinize çoktan karar vermiş. Fakat ben bu davadaki kanıtları anlayabileceğinizi düşünüyorum. Sadece Bay Haviland'ın anlayabileceğinizi düşündüklerini değil, bütün gerçekleri sunacağım sizlere.

"Sonuçta, yalnızca müvekkilimin Bay Vanderhall'un ölümünden sorumlu olduğuna dair makul şüphe olduğu konusunda değil, ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmak için haklı sebepler olduğu konusunda da benimle aynı fikirde olacağınızı zannediyorum.

BÖLÜM 3
ÜST SPİN

Elena jiroskobu kapıp dik dik Brian'a baktı. Brian'ın az önce yaptığı şeyin bilimsel açıklamasını bulamıyordum. Jiroskoplar açısal ivmeleri sayesinde dik durabilir. İdeal koşullarda hiç devrilmezler çünkü yerçekiminin sağladığı tork, jiroskopik ataleti karşılamaya yeterli değildir. Gerçek hayattaysa sürtünme yavaş yavaş dönmeyi azaltır, eksenin gitgide daha çok kaymasına neden olur ve sonunda dönme durur, yerçekimi galip gelir.

Geriye iki seçenek kalıyordu. Brian ya masanın yüzeyinden kaynaklanacak herhangi bir sürtünmeyi –bunun bir de hava direnci vardı– saf dışı bırakmayı başarmıştı ya da jiroskoba dokunmadan sisteme enerji yüklemenin, böylece sürtünmenin etkilerini ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmuştu. İkisini de nasıl yapmış olabileceğini anlayamıyordum.

"Tamam, pes ediyorum," dedim. "Nasıl yaptın bunu?"

Brian ciddi görünüyordu. "*Onlar* öğretti. Kuantum varlıkları."

"Anlıyorum. Jiroskobu küçük periler döndürdü, öyle mi?" Güvensizliğin sesime yansımasını önlemeye çalıştım ama kolay olmadı.

"Tabii ki hayır," diye parladı Brian. "Temel durum enerjisi. Tek bir parçacığın dönüşünden çıkan enerji. Hiç bitmez. Sonsuz bir güç kaynağıdır."

İnanmakta zorlanarak duraksadım ama aynı zamanda jiroskobun sunduğu kanıtı da göz ardı edemezdim. "Yani kuantum dünyasının bir özelliğini alıp gerçek dünyaya uyguladın," dedim.

"Müthiş, değil mi?" dedi Brian usulca. "Dünyayı değiştirecek bir şey."

"Eğer gerçekse trilyonlarca dolar değerinde bir teknoloji olurdu," dedim. "Bu yüzden mi buradasın? Peşinde bunu elinden almaya çalışan insanlar mı var?"

"Peşimdeler," dedi, "ama insan değiller."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Artık mantıklı konuşmaya başlasan iyi edersin."

"Öyleyse, bir gösteri daha," dedi. Masanın altına uzandı ve birdenbire elinde namlusu Elena'ya doğrultulmuş bir Glock 46 belirdi.

Hemen ayağa kalktım, sandalye arkamda yere devrildi. Avuçlarım önde, ellerimi havaya kaldırdım. "Bırak şunu," dedim. "Brian, beni dinle."

Elena gözlerini namluya dikip put gibi kalmış, nefesini tutmuştu. "Sakın yapma," diye fısıldadı.

"Bir şey olmayacak ki," dedi Brian. "Kurşun dağılarak etrafından geçecek."

"Saçmalıyorsun," dedim. "Bana bak." Brian kıpırdamadı. "Bana bak!" diye bağırdım. Baktı. "O bir kurşun, elektron değil," dedim. "Tetiği çekersen onu öldürürsün. Sakın yapma."

Brian ayağa kalktı. "Göstermezsem, bana inanmayacaksınız."

Masanın kenarından yavaşça ona yaklaşmaya başladım. "İnanıyorum," dedim. "Haydi oturalım da bize her şeyi anlat."

"Hayır, inanmıyorsun. Onlara peri deyip benimle alay ediyorsun. Ama onlar gerçek, Jacob. Kimseye zarar vermeyeceğim. Sadece kanıtlamak istiyorum."

"Silahı başka yere doğrult o zaman," dedim. "Beni hedef al."

"Bir şey olmayacak," dedi ve tetiği çekti.

♠

Güney Philadelphia'da büyürken, şiddetin yabancısı değildim. Babam ben iki yaşına gelmeden hapishanede ölen adi bir hırsız ve ayyaştı. Sonradan benimle iki dayım ilgilendi. Onlar da daha çok her şeyin serbest olduğu yasadışı dövüşler yapan iki boksördü ve dövüşmeyi onlardan öğrendim. Ağırlıklı olarak İtalyanların yaşadığı bir mahallede kızıl saçlı, çilli bir çocuktum. Derslerim iyiydi ama bunu belli etmemeye çalışırdım. Sokaklarda zekânın pek para etmediğini çok erken yaşlarda öğrendim. Ancak yumruklarım kadar iyi olabilirdim.

Üstelik dövüşmek iyi geliyordu. Çalışmak yerine içtiği için anneme, annemin eve getirdiği erkeklere, öldüğü için babama, kendimi derslere versem potansiyelimin çok yüksek olduğunu söyleyen öğretmenlere karşı sürekli öfkeliydim. Yumruk sallamak bu baskıyı biraz azaltıyor, kendimi kontrol altına almamı sağlıyordu. Sean dayımla Colin dayıma hiç kimse ne yapacaklarını söyleyemezdi ve ben de onlar gibi olmak istiyordum.

On üç yaşına geldiğimde çocuk liglerinde boks yapmaya başladım ama sadece spor olarak, eldivenli, kurallı, centilmence maçlarda. O sırada yaşıtım olan çocukların çoğundan daha iriydim ve vücudun yanlış yerine, çok erken ya da çok geç yumruk attığım için sürekli ceza alıyordum. Benimkiler dayılarımın yaptığı gözü dönmüş, havada yoğun sigara dumanı ve kan kokusunun olduğu maçlardan değildi.

Dayılarımın sahipleri olduğunu daha o yaşta biliyordum. Arka planda defterleri tutup sonuçları yönlendiren takım elbiseli patronlara yüklü borçları vardı. Hayatta kalmak istiyorlarsa boksu bırakamazlardı. Buna rağmen, geleceğimin aynı olacağını biliyordum. Önemli olan tek şey bu işte iyi olmamdı. Bir gün patronlar bana da sahip olacaktı ve asla kurtulamayacaktım.

Derken Sean dayı öldürüldü ve her şey değişti. Yere devrilmişken rakibi defalarca başını tekmeledi, beyin sapını kafatasının dibinden dışarı çıkarttı. Kusmuklar ve talaşlar içinde ringde öldü. Hastaneyi bile aramadılar. Patronlar cesedinden sessiz sedasız kurtuldu; nasıl yaptılar, bilmiyorum. O ay on yaşını doldurdum ve o mahallede kalıp o hayatı yaşama fikri ansızın tahammül edilmez gelmeye başladı.

Boksu bırakıp kendimi derslere verdim. Güney Philadelphia dışındaki hayata dair pek bir şey bilmesem de o mahalleden kurtulmanın tek yolunun üniversiteye gitmek, üniversiteye gitmenin tek yolunun da masrafları karşılayacak bir burs kazanmak olduğunu biliyordum. Beynim öteden beri kavramları mıknatıs gibi kendine çekerdi ama önceden bunun pek önemi yoktu. Şimdiyse her şey demekti.

Üç yıl boyunca, okulu sevdiğimden değil, tek kurtuluş yolum okul olduğu için, hiç çalışmadığım kadar çok çalıştım. Her zamankinden daha da öfkeliydim ama öfkemi kontrol altında tutmayı öğrenmiştim, okulda çok fazla kavgaya karışırsam, her şeyi berbat ederdim. Her gece bodrumda ellerim kanayıncaya kadar boks topunu yumrukladım durdum.

Fizik tam bir sürpriz oldu. Basit ve güzel bir şeydi. Dünyayı güç, hareket ve hızdan oluşan net çizgilerle açıklıyordu. Beni çeken şey şiddeti değil, belirsizliğe yer bırakmayan doğasıydı. Geriye kalan hayatım zaten fazlasıyla karmaşıktı. Fizikse basitti. Dünya böyle bir yer olmalıydı.

Görece bir hiçken, patent ofisinde çalışan bir memurken boş zamanlarında dört makale yazıp dünyayı yerinden oynatan Einstein'ı öğreniyorduk. O bunu yapabildiyse benim de en azından Philadelphia'dan kurtulabileceğimi düşünüyordum. Üçüncü sınıfın ilkbaharında Princeton'a, Berkley'ye ve MIT'ye başvurdum. Düşük gelirlilerin yaşadığı yerlerden başvuru yapanları kabul etmeyi çekici bulan politize bir akademik ortama girebilmek için

en uygun notları alma şansına eriştim. Tam burslu olarak, üçüne de kabul edildim.

O sırada Colin dayım hapisteydi ve annemin hayatta olduğumdan bile haberi yoktu. Sahip olduklarımın çoğunu babamın eski bir bavuluna doldurup otobüsle Massachusetts-Boston'a giderek arkama bile bakmadan ikisini de terk ettim.

MIT tam beklediğim gibi sayılırdı; tanıştığım herkes ya Hamptons'da bir evi, Alplerde dağ evi olan Amerikalı bir zengin çocuğu ya da Kore, Çin veya Vietnamlı, Amerika'yla siyasi bağı olan bir ailenin en büyük, gözde oğluydu. Kimsenin geçmişi benimki gibi değildi ve arkadaşlık kurmak zordu. Ama fizik! Fizikte sevdiğim her şey, kusursuz, karmaşasız sembollerle kodlanmış halde oradaydı. Tork ve atalet, doğrusal hareket ve açısal yer değiştirme, kuvvet eşittir kütle çarpı hız, eşit ve zıt tepkili kati hareket. Mantıklıydı. Dünyanın bir anlamı olduğunu gösteriyordu.

Öğretmenler bize yeni neslin elitleri gibi davranıyordu. Nereli olursanız olun, MIT'de heyecan veren bir ruh, bilim dünyasının merkezinde olduğunuz, alanın en iyileriyle çalışma fırsatı verilmiş, özel olarak seçilmiş elit biri olduğunuz hissi vardı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve tadını sonuna kadar çıkarıyordum. Fiziği her geçen gün daha çok seviyordum.

Öfke gölgelerin içine zincirlenmiş bir pit bull gibi geriye çekilmişti. Spor salonunda hâlâ torbalarla çalışıyor ama geçmişimden pek söz etmiyordum. Geçmişi geride bırakmak istiyordum. Artık bir bilim adamı, evrenin fıtratında bir düzen olduğuna inanan biriydim. Kaos geride kalmıştı.

♠

Tabanca sağır eden bir sesle patladı. Elena'nın elindeki kahve kupası paramparça oldu. Düşünmedim, yalnızca tepki verdim. Brian'a doğru eğilip kalçamı çevirdim ve atmayı bildiğim en sert kroşeyi attım. Brian yumrukla sırtüstü devrilip yere serildi. Elena'ya baktım.

Gözleri kocaman açılıp ağzı hafifçe aralanmış, kül gibi bir yüzle hâlâ masada oturuyordu. Kupa parçaları yere dökülen kahvenin içinde, önünde duruyordu.

"Bir şeyin var mı? Elena!" Kulaklarım çınlıyordu, kendi sesimi zor duyabiliyordum. Elena'nın yanına koştum. Nefes nefese, afallamış ama görünüşe göre kılına zarar gelmemiş vaziyette hâlâ sandalyede oturuyordu. Önce kurşunun kupadan sekmesi gerektiğini düşündüm ama hayır, arkasındaki duvarda, göğsünün ortasından geçen düz çizgiyi takip eden bir delik açılmıştı. Kurşun içinden geçmişti.

"911'i ara," dedim.

Elena kıpırdamadı.

"Elena!"

İrkilerek uyanır gibi sarsıldı ve aramak için cebinden telefonunu çıkardı. Yerdeki Brian hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ nefes alıyordu ama yumruk onu sersemletmişti.

"Evet," dedi Elena telefona doğru. "Birisi... bir... bir adam az önce evimde bana ateş etti."

Brian kıpırdanarak Elena'ya baktı. Görüşü netleşince başını iki yana salladı. "Ne yapıyorsun sen? Polisi mi aradın? Yapma." Bana baktı. Sol burun deliğinden incecik kan süzülüyordu. "Lütfen!" dedi. "Baksana, hiçbir şeyin yok işte! Kurşun dağılarak etrafından geçti, öyle olacağını söylemiştim! Sadece göstermek içindi." Titreyerek ayağa kalktı.

"Mutfakta, tam karşımda," dedi Elena. "Lütfen çabuk olun."

"Lütfen, kapa şu telefonu," dedi Brian.

Aralarına girdim. "Defol evimden."

"Jacob," dedi Brian yalvaran bir sesle. "Yardımına ihtiyacım var."

Tabancanın hâlâ elinde olmasına aldırış etmeden, yumruklarımı kaldırıp üstüne yürüdüm. Dönüp arka bahçeye açılan kapıya asılmaya başladı. Kapı yerinden bile oynamadı. Kilidi kurcaladı. Ona yardım etmedim. Elimden ancak tekrar yumruk atmamak geldi. Sonunda kilidi açıp kapıyı hızla çekerek açtı. Arkasına sitem dolu son bir bakış atarak yalınayak kara koştu.

Merdivende ayak sesleri gürledi. Claire, Alessandra ve Sean içeri dalarak hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"O ses neydi?" dedi Claire.

"Size ateş mi etti?" dedi Sean, gözlerini kocaman açıp.

"Yok bir şey," dedim. "Gitti artık. Siz gidip giyinin. Polis gelecek, eminim sizinle de konuşmak isteyeceklerdir."

Elena titriyordu. Sarılınca, sımsıkı bana yapıştı. İnce boynuyla zarif kemiklerini hissederek saçlarını okşarken kılpayı kurtulduğumuz şeyi düşündüm. Elena ölse hayatımın nasıl olacağını. Gölgeler arasındaki pit bullun zincirini çekiştirdiğini, kurtulmaya çalıştığını hissettim. Birine saldırmak istiyordum. Bu his o an için kontrol altındaydı ama Brian bir daha evime gelecek olursa kontrolü yitireceğimi biliyordum.

Ne Elena beni bıraktı ne de ben onu, polisler gelinceye kadar öylece kaldık.

BÖLÜM 4
ALT SPİN

Savcının ilk tanığı polis memuru Richard Peyton kalın boyunlu, yüzünde kırmızı lekeler olan iriyarı bir adamdı; sarı saçları o kadar kısa kesilmişti ki açılmakta olan alın çizgisi neredeyse görülmüyordu. Yeni yıkanıp ütülenmiş üniformasının içinde kasılarak, kısa basamaklardan tanık kürsüsüne çıktı ve şapkayı yanındaki tırabzana koydu.

Elini adliye memurunun uzattığı *İncil*'in üzerine koydu Peyton. "Tanrı'nın huzurunda, gerçeği, yalnızca gerçeği söyleyeceğinize yemin eder misiniz?" Adam cümleyi çok heceli tek bir sözcük gibi söyleyivermişti.

"Ederim," dedi Peyton.

Haviland kürsüye yaklaştı. "Memur Peyton, mesleğiniz nedir?"

"Media Emniyet Müdürlüğü'nde polis memuruyum."

"Kaç yıldır polis memurusunuz?"

"Aşağı yukarı sekiz yıldır."

Tanıktan sıkılmış görünen Terry Sheppard yanımda kamburunu çıkararak bıyığının ucuyla oynamaya başladı. Bunun, jüriye tanığı küçümsediğini gösteren bir numara olduğunu zannediyordum

ama emin değildim. Aslında sürekli yaptığı bir şeydi. Cidden sıkılmış da olabilirdi.

"2 Aralık gecesi nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?" dedi Haviland.

"Evet, hatırlıyorum. Media şehir merkezinde devriye gezerken telsizden Woodview Lane'de silahlı saldırı olabileceğine dair bir arama geldi," dedi Peyton.

"Talimat üzerine olay yerine mi gittiniz?"

"Evet."

"Orada bir tek siz mi vardınız?"

"Hayır, ortağım Memur Jimenez de arabadaydı. Memur Esposito ve Memur Ashford da kendi arabalarıyla bizden yaklaşık beş dakika sonra olay yerine geldiler."

"Oraya gittiğinizde neyle karşılaştınız?"

"Ev sahipleri Bay ve Bayan Kelley'yle üç çocukları oradaydı. Bay Kelley, Brian Vanderhall'un eşine ateş ettiğini ileri sürdü."

"Kanıt var mıydı?"

"Evet, efendim. Mutfak duvarında bir kurşun deliği vardı ve parçalanmış bir kahve kupasındaki barut artığı bir buçuk metrelik mesafeden ateş edildiğini gösteriyordu."

"Peki Bay Kelley'yi teşhis edebilir misiniz? Şu anda mahkeme salonunda mı?"

"Tabii." Peyton beni işaret etti. Bugün herkes beni gösteriyordu. "İşte şurada."

"Tanığın sanık Jacob Kelley'yi teşhis ettiği dava kayıtlarına geçsin," dedi Haviland. "Teşekkürler, memur bey. Bay Kelley size nasıl göründü?"

"Efendim?"

"Nasıl hisler içindeydi?" dedi Haviland. "Mutlu mu, üzgün mü, öfkeli mi, kızgın mı, keyifli mi?"

"İtiraz ediyorum!" diye seslendi Terry. Sanki yirminci itirazını yapıyormuş da artık savcının oyunlarından sıkılmaya başlamış gibi ilk heceyi vurgulayarak söylemişti. "Bu tarz soruların cinayetle ne alakası var?"

"Suça iten sebebi belirlemeye çalışıyorum," dedi Haviland. "Bu olay önceki gün gerçekleşti ve sanığın ruh halini tanımlayabilmek önemli."

"Reddedildi," dedi Yargıç Roswell. "Soruyu cevaplayabilirsiniz Memur Peyton."

"Öfkeliydi," dedi Peyton. "Deliye dönmüştü. Adamın biri az önce eşine ateş etmişti. Ben de olsam öfkelenirdim."

"Cinayet işleyecek kadar öfkeli miydi?" dedi Haviland.

"İtiraz ediyorum!" dedi Terry.

Ama Haviland eliyle bir hareket yaparak onu susturdu. "Sorudan vazgeçiyorum," dedi.

Koltuğumda oturup bütün bunları dinlemek beni zorluyordu. Oturup kendi araştırmasının değerini artırma çabasıyla rakip bir deneyin değersizliği hakkında atıp tutan bir bilim adamını dinlemek zorunda kaldığım zamanlarda olduğu gibi kaslarım kasılıp gevşiyordu. Kendimi çok güçsüz hissediyordum: Ne bir açıklama yapabiliyor, ne konuşabiliyor ne de başka bir şey yapabiliyordum. Kendimi çaresiz ve savunmasız hissetmekten öteden beri nefret etmiştim. Günlerce sürecek bir mahkemeye nasıl dayanacağımı bilemiyordum.

"Eve saat kaçta girdiniz?" dedi Haviland.

"Akşam 08:25'te."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Saat raporumda yazılı, raporu bugün buraya gelmeden önce bir kez daha inceledim."

Haviland savcı masasının altına uzanıp üzerinde bir dizi tarih ve saat yazılı bir akıllı tahta çıkardı. Ekranın sağ altında, içinde "Sonraki" yazan bir dikdörtgen vardı ve Haviland dikdörtgene dokununca 2 Aralık 08:25 ibaresinin üzerinde "Polis Kelley'nin evine girdi" yazılı bir kutucuk belirdi.

"Bu saat doğru mu?" dedi Haviland.

"Evet, doğru," dedi Peyton.

Haviland şöyle bir dönerek tahtayı jüriye ve izleyicilere iyice gösterdikten sonra masaya dayadı. "Demek eve girdiğinizde ateş edildiğine dair kanıt buldunuz ve Jacob Kelley çok öfkeliydi," dedi. "Sonra ne yaptınız?"

"Yardım istedim ve Brian Vanderhall için arama başlatıldı. Arabası için kaçak araç anonsu yaptık ve bütün mahalleyi aradık ama bulamadık," dedi Peyton.

"Bulamadınız demek? İsteksiz bir arama mıydı?"

"Hayır, efendim. Bloklar boyunca her yöne doğru ev ev dolaştık, kapıları çalıp bahçelere baktık. Çevre kasabalardaki polis merkezlerini ve New Jersey Eyalet Polisi'ni alarma geçirdik. Kimse bulamadı."

"Arama ne kadar sürdü?"

"Cesedi bulununcaya kadar."

"Bütün bu aramalar boyunca Bay Kelley size Bay Vanderhall'la birlikte deneyler yaptıkları, yeraltında gizli bir oda olduğundan söz etti mi hiç?"

"Hayır, etmedi."

"Vanderhall'un bulunmamak için orada gizleniyor olabileceğinden hiç söz etmedi mi?"

"Hayır, efendim," dedi Peyton.

"Neden dersiniz?"

"İtiraz ediyorum," dedi Terry. "Tanıktan tahmin yürütmesini istiyor."

"Kabul edildi," dedi Roswell.

Haviland omuz silkti. "Son bir soru. O gece polis Kelleylerin evinden saat kaçta ayrıldı?"

"10:55'te," dedi Peyton.

Haviland akıllı tahtasını alıp "Sonraki" kutucuğuna dokununca 10:55 ibaresinin üzerinde "Polis Kelleylerin evinden ayrıldı" yazılı yeni bir kutucuk belirdi.

"Doğru mu?" dedi.

"Evet."

"Başka sorum yok, efendim."

Haviland yerine oturdu. Terry ayağa fırlayıp resmen koşarak kürsüye gitti ve notlarını kürsünün üzerine attı. Sıkıntıdan esneyen kayıtsız havası birden yok olmuştu. Bana kısa bir bakış atarken gözleri pırıl pırıldı.

"Bay Peyton," dedi, çocuklardan biri yaramazlık yaptığında onu azarlamak için kullandığım tiz ses tonunun aynısıyla.

"Polis memuru," diye düzeltti Peyton.

"Ah, tabii. Bir kanun adamı. Gerçeğin koruyucusu. Bay Peyton, sekiz yıllık polislik hayatınızda kaç kez olay yeri olarak birinin evine çağrıldınız?"

Peyton pöfler gibi bir ses çıkardı. "Bilmem ki. Yüzlerce kez."

Terry bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı. "Polis kayıtlarına göre beş yüzün üstünde?"

"Doğrudur ama ben saymadım," dedi Peyton.

"Peki bu olayların kaçında bir-iki öfkeli kişi vardı?"

Peyton tuhaf tuhaf ona baktı. "Efendim?"

"Yapmayın, Bay Peyton. Ev içinde gerçekleşen bu şiddet olaylarının kaç tanesinde, sizin deyişinizle 'deliye dönmüş' biriyle karşılaştınız?"

"Çoğunda karşılaşmışımdır," dedi Peyton.

"Peki kaç tanesi birinin ölümüyle sonuçlanmıştı?"

"Çok fazla değil."

Terry kâğıtları gösterdi. "On beş?"

Peyton huzursuzlanmaya başlamıştı. "Olabilir. Tam sayıyı hatırlamıyorum."

"Öyleyse," dedi Terry, "sizin gibi bir polis memurunun uzman görüşüne dayanarak, öfkeli bir insanın ille de birini öldürmesi gerekmediği sonucuna varabilir miyiz?"

"Gerekmez tabii."

"Bay Peyton, kendisi ya da başkaları için tehlikeli olabileceğine inandığınız birine rastlayınca ne yaparsınız?"

"Gözaltına alırız."

"Raporunuzda bu kişinin başkalarına şiddet uygulayacağından korktuğunuz da yer alır mı?"

"Evet."

"O gece Jacob Kelley'yi gözaltına aldınız mı?"

"Hayır."

"Raporunuza başkalarına şiddet uygulayacağından korktuğunuzu yazdınız mı?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Tehlikeli olabileceğini düşünmedim, efendim."

"Yani o sırada olay yerinde olan bir polis memuru olarak, profesyonel görüşünüze göre, Bay Kelley'nin birini öldürebilecek kadar öfkeli olduğuna dair bir belirti yoktu."

"Buna birine bakarak karar veremezsiniz," dedi Peyton.

"Ama o gün, onun cinayet işleyecek kadar öfkeli olduğunu düşünmediniz."

Peyton soruyu cevaplamak istemedi. Kürsüde olma nedeninin cinayet için bir sebep sunmak olduğunu biliyordu. "Ne durumda olduğundan emin değildim," dedi. "O sırada bir suç işlememişti."

Terry yakasını bırakmadı. "Ama raporunuza göre o sırada suç işleyeceğine inanmak için bir nedeniniz yoktu, doğru mu?"

Peyton derin bir nefes alıp nefesini bıraktı. "Doğru."

Terry gülümsedi. "Teşekkür ederim. Başka sorum yok, efendim."

BÖLÜM 5
ÜST SPİN

Polis beni, Elena'yı ve bir şey görmedikleri, anlatacak pek bir şeyleri olmadığı halde çocukları ayrı ayrı sorguya çekti. Kibarca ve defalarca aynı soruları sordular ve dönen jiroskopla görünüşe göre dağılıp tekrar birleşen kurşun dışında onlara her konuda doğruyu söyledim. Sonunda gittiklerinde saat on birdi ve hepimiz bitkindik.

Resmen ayakta uyuyan Sean'ı kucağıma alıp odasına götürdüm. Yatağı ikisi de legolarla, aksiyon figürleriyle, plastik dinozorlarla kaplı olan bir masayla oyun alanının üstünde yükseliyordu. Masada küçükken benim olan yeşil plastik askerler harcanmış lastik bant mühimmatlarla dolu bir alanda çeşitli pozisyonlarda düşmüş yatıyorlardı. Sean'ın tek kolu kısa olduğu için, lastik bantın bir ucunu dişleriyle tutup normal eliyle gererek ateş etmeyi öğrenmişti.

"O adamın suratına yumruk attın mı cidden?" diye mırıldandı.

"Evet," dedim.

"Süper," dedi.

Daha uzun bir açıklamanın, birine ne zaman vurulup ne zaman vurulmayacağını söylemenin, gerekli olabileceğini düşündüm ama hiç zamanı değildi. Sean'ı çabucak öpüp ışığı kapadım.

"Gece lambası!" dedi.

Lambayı yakıp odadan dışarı süzüldüm.

"Baba! Müziğim!"

İçimi çekerek tekrar odaya girip uyumak için dinlediği hafif müziği koydum.

"İçeceğim," dedi.

"Bu gece olmaz," dedim. "Geç oldu. Uyu haydi." Bir kez daha öpüp saçını okşarken Brian'ı, tabancayı ve polisleri düşündüm. Bir gün Sean da kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar büyüyecekti ama çocukken öyle savunmasızdı ki. Bana güveniyor, onunla ilgileneceğime sonuna kadar inanıyordu.

Elena duştaydı, Claire'in odası karanlıktı ama Alessandra'nın ışıkları hâlâ açıktı. Kapıdan bakıp yatakta yattığını gördüm.

"Işıklar kapansın," dedim.

Yanıt gelmedi.

"Tatlım, geç oldu. Uyku zamanı."

Yine yanıt gelmedi. Gözlerindeki ispiyoncu seğirmeden lenslerle internete bağlandığını, görüşünün ortak bir ağın ikonları ve imgeleriyle kaplı olduğunu anladım. Teknolojinin pürdikkat dinler gibi görünerek anne babalarla öğretmenleri kandırmak için icat edildiğini düşünüyordum bazen. Alessandra benzer görsel akışı olan insanlarla video klipler ya da gözleriyle gördüğü şeylerin fotoğraflarını paylaşabiliyordu. O sırada kendisi okuldan bir arkadaşının yeni ayakkabılarına bakar ya da Çin'deki acıklı bir aile kavgasını izlerken, beş-altı kişi de beni görüyor olabilirdi. İzleyicilerin karşısında babalık yapıyor olabileceğimi düşünmek rahatsız ediciydi ama çocuklarımın ait olduğu neslin kültürü böyleydi ve ne kadar istesem de onları bundan tamamen uzak tutmayı düşünemezdim.

Şifonyerin üstündeki standında duran telefonunu görüp uzanarak kapatma tuşuna bastım. Alessandra'nın gözleri kapandı, titreşti

ve ansızın yeniden açıldı. Ayağa fırladığında, yüzü hiddetle doluydu. "Baba! Bunu yaptığın için ölebilirdim!"

"Ölmezsin, ölmezsin."

"Beni yavaşça çıkarman gerekir. Beyin ölümümü gerçekleştirip salyalarımı mı akıtmak istiyorsun?"

"Saçmaladın iyice."

"Ben ölürsem Claire var nasılsa, değil mi?"

O tavşan deliğinden içeri çekilmek istemiyordum. "Uyku zamanı, Alessandra."

Kollarını kavuşturup savaşçı gözlerle bana baktı.

"İyi geceler," diyerek ışığı kapadım.

Elena duştan çıkmıştı. Banyoda dişlerimi fırçalarken Brian'ın sonsuza kadar dönen jiroskobunu ve Elena'nın içinden ya da dağılarak etrafından geçen kurşunu düşündüm. Kuantum dünyasında – atomdan küçük parçacıkların dünyasında– bu türden tuhaflıklar sıradan şeylerdi. Dönen parçacıkların bir temel durum enerjisi, daha yavaş olamayacak bir spin oranı vardı. Ayrıca kütleleri olsun olmasın, bütün parçacıkların bir dalga boyu vardı ve ışık gibi dağılabilirlerdi. Ama böyle şeyler yalnızca atomaltı düzeyde olabilirdi, jiroskoplarda ya da kurşunlarda işe yaramazdı.

Atomaltı dünyası sıradanlığın çöktüğü, tuhaf ve harika bir dünyaydı. Bunu kavrayabilmem, lisedeki fizik derslerinde âşık olduğum muhteşem neden-sonuç dünyasının bir kandırmaca olduğunu anlayabilmem ancak MIT'deki ikinci yılımda olmuştu. Newtoncu fiziğin değişmez kanunlarının derinliklerinde gizli, olasılığın hüküm sürdüğü belirsiz bir atomaltı dünya vardı. Bir bozuk para havaya atıldığında atma kuvveti, dönme, rüzgâr, hava basıncı ve hakemin parmağındaki kesiklere dair yeterince bilgiye sahipseniz sonucu öngörebileceğiniz varsayımı orada geçerli değildi. Hayır, her şeyin altında *temel* bir olasılık, parçacıkların anlamsızca, nedensiz yere, bilinmeyen, öngörülemeyen bir şekilde yaratılması ve

yok oluşu vardı. Gerçek dünya, yani kuantum dünyası karanlık ve ürkünç bir yerdi, orada anlam yoktu.

Sorun şu: Evrendeki her parçacık aynı zamanda bir dalgadır. Net olarak tanımlanmış bir konumu, çapı ve hızı olan bir bilye ya da taş gibi değildir. Orada da olabilir, burada da. Yavaş da hareket ediyor olabilir, hızlı da. Çok az ya da çok fazla enerjisi olabilir. Mesele sadece bizim bilmememiz değil. Parçacığın kendisi de henüz karar vermemiştir. Kararsız bir durumda, bir kısım boşluğa sürülmüş gibidir. En küçük gündelik nesne bile milyarlarca parçacıktan oluştuğu için belirsizlik bu dünyada kendini pek belli etmez. Ama yine de vardır.

Buna bir süre direnç göstermiştim. Çoğu fizikçi gibi ben de bir dönem henüz anlayamadığımız şeyler olduğuna, trilyonlarca parçacığın gelişigüzel başka parçacıklara dönüşmesi gibi patlak bir kaosun ardında bunu öngörebilecek bir dizi kural olduğuna inandım. Einstein da ölene kadar bu görüşe sarılmıştı. Fakat sonunda sadece gerçeği kabullenmekle kalmadım, ona âşık oldum. Dünya temelde kaotik ve öngörülemez olsa da kontrol edilebilirdi. Parçacıkların gelişigüzel ateşlenmesi işi denetim altına alınabilir, düzenli hale gelmesi, bütünüyle Newton kanunlarına uyması, matematik ve teknolojinin iradesine boyun eğmesi sağlanabilirdi. Sonuçta kazanan kaos değildi.

Brian'ın gösterdiği şey beni bu yüzden bu kadar rahatsız etmişti. Kaosu dışarıda bırakmanın bir yolunu bulmuştu. Bunun dünyayı değiştireceğini söylediğinde ona inanmıştım. Dünyayı iyiye doğru mu değiştirecekti, orası bilinmezdi.

Duvara sertçe vurulunca dikkatim anında şimdiki zamana yöneldi. "Ne yapıyorsun orada?" diye seslendi Elena yatak odasından.

Dişlerimi gereğinden çok daha uzun zamandır fırçalamış olduğumu fark ettim. Tükürüp ağzımı çalkaladım. Odaya girdim ama içeride kimse yoktu.

"Elena?" dedim.

Arkamda kalan kapı çarpılarak kapanınca benim tişörtlerimden birini giyip kapının arkasında saklanmış olan Elena ortaya çıktı. Tişört onun için gecelik yerine geçecek kadar uzundu ama ucu ucuna. Boynuma sarılıp ağzıma uzun bir öpücük kondurdu. Memnuniyetle, keyifle ama şaşırarak, ben de onu öptüm. Elena genelde sabah insanıydı ve uzun bir gün olmuştu.

"Cidden mi?" dedim. "Yorgun değil misin?"

"Hım," dedi. "Brian'ı yumrukladığından beridir bunu yapmak istiyordum."

"Ben buyum işte, senin sadık koruyucun," dedim.

Eliyle bacak içimden yukarı doğru keşfe çıkarken gözleri parlıyordu. "Evet, öyle de diyebiliriz." Birkaç adım geriye giderek ona bakmamı sağladı. Kollarını çapraz yapıp tişörtü altından tutarak şimşek hızında bir hareketle başından çıkarmak gibi kendine has bir numarası vardır Elena'nın. Bundan çok hoşlandığımı bilir ve kalabalık bir salon ya da kilise gibi yerlerde gözlerimin içine bakarak kollarını kimseye sezdirmeden çapraz yapıp bluzunun altına hafifçe dokunması aramızdaki bir oyuna, bir çeşit gizli işarete dönüşmüştür. Şimdi de aynı şeyi yaparken, sırıtarak ona bakıyordum.

"Çok seksisin," dedim.

"Ne kadar seksi?" dedi, tişörtün altıyla oynamaya devam ederek.

"İyonlaştırıcı radyasyon kadar," dedim. "Nötr pion bozunması kadar."

Elena burnundan sesler çıkararak güldü. "Pek de romantiksin," dedi. Derken tişörtü çıkardı ve bir süre ikimiz de konuşmadık.

Daha sonra, Elena, uyumadan önce biraz mali durumumuz üstünde çalışmak için bilgisayarı kucağına alıp oturdu. Matematiğim iyi olsa da bütçe işlerini hiç beceremem ve para işlerini organize eden hep Elena olmuştur. Ben yorgun ama gayet ayık vaziyette, o gün olanları aklımdan çıkarmayı beceremeden, sırtüstü uzanıp gözlerimi tavana dikmiştim.

Brian'ın NJSÇ'de yaptığı araştırma, gerçekleşmeye çok yaklaştığı için büyük üreticilerin ciddi yatırımlar yapmaya başladığı bir kavram olan kuantum bilişimi üstüneydi. Tam da NJSÇ'nin öncelik vermek isteyeceği bir şeydi: Herkesin yararına olacak yeni buluşların eli kulağında olduğu vaadi, talep edilebilecek yüklü ödenekler. Kavramın gerçeğe dönüşmesini önleyen şey, nesneleri mutlak sıfıra yakın bir sıcaklıkta tutmadığınız takdirde kuantum etkilerinin bütün mekanik nesnelerde (bu bağlamda büyük, en az on mikrometre demektir) görülememesiydi. Daha sıcak bir ortamda, maddedeki atomların doğal titreşimleri kuantum etkilerini bastırıyordu.

Bunun mümkün olduğunu biliyorduk çünkü kuşlar yapıyordu. Fotonlar kuşların gözlerine çarptığında, iç içe geçmiş elektronlar dağılıp Dünya'nın manyetik alanına göre farklı şekillerde dönmek zorunda kalıyordu. Elektron dönüşündeki değişim moleküllerin kimyasal durumunu da belli belirsiz değiştiriyor, böylece kuşun gözlerindeki hücresel sinyallerin akışı değişiyordu. Bunun sonucunda kuş manyetik alanı cidden görebiliyor, nerede olursa olsun, hava nasıl olursa olsun, kuzeyin hangi tarafta olduğunu anlayabiliyordu. Ama kuşların gözleri kriyojenik değildi. Bu yüzden biz de yapabilirdik.

Brian beklentilerin çok ötesine geçip bunu başarmış, kuantum özelliklerinin gündelik yaşamı etkileyebilmesinin bir yolunu bulmuş gibiydi. Elektronlar durmadan döner, onlar enerji yitirmeden sonsuza kadar hareket eden birer daimi hareket makinesidir. Bir atoma atılan bir parçacık atomdan daha yüksek bir dalga boyuna sahip olabilir, atoma değmeden içinden geçmesi olasılığı oldukça fazladır. Ama bu prensiplerin jiroskoplara ve mermilere uygulanması delilikti. Bir mermi trilyonlarca atomdan oluşur ve teknik açıdan bir dalga boyuna sahip olsa da on ile eksi otuz dört arasında olan bu dalga boyuyla dağılarak herhangi bir şeyin etrafından geçmesi mümkün değildir.

"İçin içini kemiriyor, değil mi?" dedi Elena.

Göğüs geçirerek başımı salladım. "Çok canım sıkıldı. Mümkün olmaması gerekir ama mümkünse..."

Cümlemi Elena bitirdi. "Dünya, senin olmasını istediğin kadar tutarlı bir yer değil demektir."

Haklıydı. Dünya ister kuarklardan, ister süper sicimlerden ya da minik elflerden oluşsun, Elena için fark etmezdi. Onun için önemli olan şey çocukları, kocası, sporu, sağlıklı beslenmesi ve maçı Penn State'in mi yoksa Purdue'nun mu kazandığıydı. Ama benim için önemliydi. Dünyanın doğası gereği öngörülebilir mi yoksa kaotik mi olduğunu, trilyonlarca rastlantı olasılığının sonuçta kontrol edebileceğim bir düzene uyup uymadığını bilmek zorundaydım.

Elena içini çekti. "Bence Marek'i de yanına almalısın."

"Ne?"

"Yarın NJSÇ'ye giderken. Marek'i de yanına al.

Dirseğimin üstünde doğruldum. "NJSÇ'ye gideceğimi kim söyledi?"

Elena bana bir bakış attı. "Demin neden söz ediyorduk? Gidip Brian'ın araştırmasına bak, için rahat etsin."

"Seni burada yalnız bırakamam. Ya Brian tekrar gelirse?"

"Mahallede sürüyle polis dolaşıyor." Bir helikopter Elena'nın sözlerini vurgulamak istercesine tepemizde pırpır etti. "Brian gizli ajan falan değil. Nasılsa yakında bulurlar."

"Philadelphia'dan ayrıldığımdam beri sadece üç kez yumruk attım. İki tanesini Brian yedi," dedim.

"Bana bir şey olmaz," dedi Elena. "Etrafımda dört dönüp beni korumana ihtiyacım yok. Brian tekrar gelip bana ateş etmeyecek." İyice doğrulup Elena'yı dudağından öptüm. Bana tatlı bir yumruk attı. "O işi çoktan yaptık, seni koca barbar. Uyu haydi."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Seni iyi tanırım," dedi Elena. "Kafana bir şeyi takınca, artık unutamazsın. İşin aslını öğrenmen en iyisi."

Birden bitkin hissederek, kendimi yastıklara bıraktım.

"Ha, bir de, Jacob?" dedi.

"Hım... efendim?"

"Sakın aptalca bir şey yapma."

BÖLÜM 6
ALT SPİN

Beş numaralı mahkeme salonunda *Devrim*'den kalmış gibi görünen, sert ve alçak ahşap izleyici bankları vardı. Aşağılanışımı izlemek için toplanan kalabalık buna rağmen azalmadı ama saatler ilerledikçe rahatsız banklarda kıpırdanmalar başladı.

"Memur Lin, mesleğiniz nedir?" dedi Haviland, sesinde kadının mesleğinin dava için en önemli şey olduğunu ima eden bir tınıyla.

Brittany Lin şık bir ceketle etek giymiş, düz oval camlı gözlük takmış, siyah saçlı, Asyalı, güzel bir polisti. Vücudu fit ve atletikti, yaşının kırk civarında olduğunu tahmin ediyordum. "New Jersey Eyalet Polisi'nde Adli Tıp Uzmanı'yım," dedi. Sesi pesti ve boşa zaman harcamayı sevmeyen birinin sesiydi.

"Kaç yıldır bu görevdesiniz?"

"On dört yıldır polis memuru, on yıldır adli tıp uzmanıyım."

"Öyleyse alanınızda uzman olduğunuzu söyleyebiliriz."

"İşimi iyi bilirim, Bay Haviland."

Haviland kadının olay yeri incelemedeki titrlerini ve uzman tanık konumunda yer aldığı birçok davayı sıralamaya girişti. Yeraltındaki odada olay yeri incelemesi yapan ekibin başındaki kişiydi.

"Olay yerine çağrıldığınız sırada polisin Bay Vanderhall'u aradığından haberdar mıydınız?"

"Evet, efendim."

"Polis onu neden bulamamıştı?"

"Oda yerin altmış metre altında, terk edilmiş görünen bir deney odasıydı. Orada olabileceğini hiç kimse bilmiyordu."

"Jacob Kelley dışında mı?"

"İtiraz ediyorum," dedi Terry. "Tanıktan tahminde bulunması isteniyor."

"Kabul edildi," dedi Yargıç Roswell. "Bay Haviland, lütfen sorularınızı tanığın bilgisi dahilinde olan konularla sınırlayın."

"Özür dilerim, efendim," dedi Haviland. "Bayan Lin, odaya girdiğinizde neyle karşılaştınız?"

"Otuz beş-kırk yaşlarında, ölüm nedeni göğsündeki kurşun yarası olabilecek bir erkek cesediyle. Maktul yaklaşık on iki saat önce ölmüştü," dedi Lin.

Haviland yazması gereken yeni bir şey öğrenmiş gibi bloknotuna not aldı. "Ölüm saati nasıl belirlendi?"

"Odadaki sıcaklık ve maktulün kütlesi göz önüne alındığında çürüme oranı süreyi en fazla on iki saat olarak belirliyor, açıkça görülen livor mortis en az on iki saat olması gerektiğini gösteriyordu."

"Bu analiz saat kaçta yapıldı?"

"3 Aralık, öğleden sonra saat dörtte, yani ölüm yaklaşık olarak sabah dörtte gerçekleşmişti."

Haviland zaman çizelgeli dev akıllı tahtasını havaya kaldırdı. "Tanığa yaklaşabilir miyim, efendim?"

"Yaklaşın," dedi yargıç.

Haviland tanığa kocaman bir kırmızı keçeli kalem verdi. "Bayan Lin, bu zaman çizelgesinde kırmızı bir çarpı kullanarak maktulün ölüm saatini göstermeniz mümkün mü?"

Lin denileni yapıp kanla yazar gibi gereken yeri işaretledi. Haviland jürinin görmesi için tahtayı bir kez daha havaya kaldırdıktan sonra dönerek izleyicilere de gösterdi. "2 Aralık, sabah 4. Doğru mu?" dedi.

"Evet."

"Yani Bay Vanderhall, Kelleylerin evinden kaçtıktan yaklaşık sekiz, polis aileyi sorgulamayı bitirdikten beş saat sonra."

"İtiraz ediyorum," dedi Terry. "Sorunun cevabı kendi içinde."

"Kabul edildi, Bay Haviland. Başka soruya geçelim," dedi Yargıç Roswell.

"Peki, efendim." Haviland bloknotunun sayfalarını çevirdi. "Olay yerinde intihar mektubu bulundu mu?"

"Hayır, efendim, yoktu," dedi Lin.

"Bay Vanderhall'un yaraları olayın intihar olabileceğini düşündürüyor muydu?"

Lin dudak bükerek gülümsedi. "Bay Vanderhall en az bir metrelik mesafeden, göğsünün ortasından vurulmuştu. Cildinde ve giysilerinde bulunan az miktarda barut artığı, ateş edildiğinde silaha daha yakın olması olasılığını bertaraf ediyor. Üstelik, yerde yatarken iki kez daha vurulmuş."

"Toplamda üç kez mi vurulmuş? İlk vuruşta ölmemiş mi yani?"

"Evet efendim, ölmüş. İlk kurşun Bay Vanderhall'un kalbinden geçmiş, sonraki iki kurşun sıkılmadan önce öldüğü kesin sayılır."

"Uzman görüşünüze göre, fazladan sıkılan kurşunlar neyi gösteriyor?"

"Aşırı güç dediğimiz şeyi. Tek el ateş edilmesi bir kazayı ya da öfke anında düşünmeden yapılan bir hareketi gösterir. Birden fazla, gereksiz ateş edilmesi cinayetin kasten işlendiğini. İlk sıkılan kurşun öldürmeye yeterli olduğu halde duygusal deneyimin tamamlanması için yeterli olmamış demektir. Katil her kimse Bay Vanderhall'un öldüğünden fazlasıyla emin olmak istemiş."

BÖLÜM 7
ÜST SPİN

Marek Svoboda, Elena'nın kız kardeşi Ava'yla evli olan bacanağımdı. Çekirdekten yetişme Romanyalı bir marangoz ve kartonpiyer döşemede bir dehaydı. ABD'ye on yıl önce, Baltıklar için yirmilerde yapılan Rus-Türk savaşı yüzünden ülkesinin ekonomisi battığında göç etmişti. Baby Boom kuşağının emekli olması yüzünden ABD'de çalışma yaşında olan insan sayısında ciddi bir azalma olmuş ve Marek de ABD'nin o sırada göçmenlere sunduğu teşviklerden faydalanmıştı. Yıllar boyu inşaatlarda çalışmış, kazandığının çoğunu Romanya'daki ailesine yollamış, sonra bir gün karısının başka biriyle evlendiğini ve Marek'in para yollamaya devam etmesi için ondan sakladığını öğrenmişti. Artık Ava'yla evliydi ve maaşını mecbur kalmadıkça hiçbir yere yollamıyordu.

Neredeyse benim kadar iri sayılırdı ve aramızda bir fark varsa bu fark onun kaslarının daha yoğun oluşuydu. Yıllarca evdeki marangozluk işlerinde bana yardımcı olmuştu ve zamanla iyi dost olmuştuk.

"Daha ne kadar var?" diye sordu. Ben arabayı sürüyordum, o müzikleri seçiyordu. O anda yanlışlıkla poligona dalmış bir kedi ailesinin çıkartacağı sese benzeyen, Latin-Slav füzyon rock gibi bir şey çalıyordu.

"Az kaldı," dedim. Kilometrelerdir iki yanımızda çam ormanlarından başka bir şey görmemiştik. New Jersey Pine Barrens dört yüz bin hektardan daha geniş bir araziye yayılıyor ve her bir hektar bir öncekine benziyordu. Cep telefonları ormanın büyük kısmında kapsama alanı dışında kalıyordu. Birleşmiş Milletler tarafından Uluslararası Biyosfer Alanı ilan edilmişti ve büyük bölümü gelişmeye karşı korunuyordu. Buna rağmen yerin altmış metre altındaki, çevresi elli kilometrelik bir çember olan parçacık hızlandırıcının üzerinde gidiyorduk aslında.

Yolun çoğunu hızlandırıcının nasıl çalıştığını Marek'e anlatmaya çalışarak geçirmiştim. "Büyük bir yarış pisti gibi," dedim. "Binlerce mıknatıs kullanarak küçük parçacıkların ışık hızında gitmesini sağlıyoruz ve bom! Çarpışıyorlar."

"Küçük mü?" Marek elini kaldırıp başparmağıyla işaretparmağının arasını birazcık açtı. "Bu kadarcık mı?"

"Hım..." Sırıttım. "Aslında, şu anda parmaklarının arasına birkaç milyon atomaltı parçacık sığdırabilirsin."

Marek altı büyüklük kertesi civarında yanılmış olmayı normal karşıladı. "Sonra da ışık hızında çarpıştırıyorsunuz, ha?"

"Aslında 0.999999 çarpı ışık hızı ama yine de çok yakın sayılır."

"Yani minik parçaları çarpıştırmak için milyonlarca dolar," dedi Marek.

"Aslında on milyar dolardan fazla. Ama evet, bayağı fazla."

Marek'in kaşları acıyla birleşir gibi oldu. "Peki ne işe yarayacak?"

Marek'in parayla ilgili sorunları vardı. Vergi olarak ödemek zorunda olduğu her bir dolar için sızlanır, kendi maaşının umurunda olmayan şeyler için harcandığını görüp devlet parayı çarçur ettiği için küplere binerdi. Matematikte iyi olmadığı halde bütün ürünleri aşırı pahalı bulurdu. Bir litre benzinden dört sent tasarruf etmek için on dakika fazla yol giderdi.

"Evrene dair en derin sorulardan bazılarını yanıtlamaya," dedim. "'Kütle nereden geliyor?', 'Dünyadaki maddenin çoğunu neden göremiyoruz?' ve 'Evrenin başlangıcındaki anın başlangıcında neler oldu?' gibi sorular."

Sonu gelmeyen ağaçlardan sonra nihayet siteler ve tek katlı alışveriş merkezleri başlamıştı. Hindenburg'un resminin de olduğu bir tabelada, "Dünyanın Hava Gemisi Başkenti Lakehurst'e Hoş Geldiniz" yazıyordu. Uzakta, McGuire Hava Üssü'nden kalkan bir jet göründü.

Marek kaşlarını çattı. "Tanrı'yı mı bulmaya çalışıyorsunuz yani?"

Başımı iki yana sallayarak onu düzeltmeye hazırlandım ama Marek'in ailesi yüzyıllardır Ortodoks'tu, inançları komünist rejimde bile sarsılmamıştı. Bildiğim kadarıyla, Marek hiç kiliseye gitmezdi ama din, etnik ve ailevi kimliğinin ayrılmaz bir parçasıydı. "Onun gibi bir şey," dedim onun yerine.

Metalik kubbeli Feynman Center'ın hâkimiyeti altındaki NJSÇ binaları, on ikisi birden, ileride belirdi. Orada çalıştığım günlerden bir arkadaşı, Jean Masey'yi, önceden arayıp bizi içeri almasını istemiştim. Personel kapısından girdik, güvenlik beni görünce eliyle geçmemi işaret etti. Einstein binasının ilerisinden Strange Caddesi'ne döndüm ve ayrılmadan önce Brian'la birlikte çalıştığımız Dirac binasının önüne park ettim. Motoru durdurdum ama inmek için yerimden kıpırdamadım.

"İyi misin?" dedi Marek.

"İyiyim," dedim. "İçeride ne zamandır görmediğim insanlar var da."

Arabadan indik. Kapıların hepsinde kart okuyucular vardı ama Jean'i arayınca bir telefon ederek bizi içeri aldırdı.

Girişteki kız, "Hey, siz emniyetten çocuklar mısınız?" dedi.

"Alakası yok," dedi Jean, köşeden çıkarak. İkimize de birer ziyaretçi kartı verdi.

"Jeannie," dedim. "Seni gördüğüme sevindim."

El sıkıştık, Jeannie yanağımdan öptü. Jean Massey otuz beş yaş civarında, çöp gibi, koca gözlüklü ve şimdiden ağarmaya başlamış kabarık saçlı bir kadındı. Eski işimde birlikte çalıştığımı hatırladığım en zeki insandı ama öyle mütevazı bir tipti ki bir partide onu fark edemeyebilirdiniz. Brian'ın ofisine doğru yürürken hemen her şey hatırladığım gibiydi.

"Nasılsın?" dedim. "Nick nasıl?" Ben NJSÇ'den ayrılmadan kısa süre önce Princeton Genetik Bölümü'nden bir öğretim üyesiyle evlenmişti Jean. Ofistekiler gelinliğine ve yaptığı bütün planlara bayılmış, herkes mükemmel bir çift olduklarını düşünmüştü. Evliliklerin ne kadar çabuk bozulabildiğini düşünerek, sormaya biraz korkmuştum ama Jean gülümsedi.

"İyi," dedi.

"Bir de bebeğiniz olduğunu mu duydum?"

"Evet, doğru."

"Pardon, unutmuşum. Kız mı, erkek mi?"

"Kız. Chance."

"Chance mı?"*

İzah etmekten bıkmış gibi bıkkın bir cevap verdi. "Adı Chance."

Elena'nın da Chance diye bir kedisinin olduğunu söylemedim. Biz çıkmaya başladıktan kısa süre sonra kedinin üstünden bir araba geçtiğini, Elena'nın perişan olduğunu da anlatmadım. "Ha, iyiymiş aslında," dedim. "Kuantumla ilgili gibi. Veya genetikle. Ya da ikisi birden."

Jean biraz neşelenir gibi oldu. "Evet. Hem o hem de Nick Atlantic City'deki makinelerde kumar oynamayı çok sever."

* Rastlantı, tesadüf, olasılık. (ç.n.)

"E, haydi ama," dedim. "Gösterecek resmin yok mu? Nasıl bir şey bu kuantum bebeği?"

Brian'ın ofisine gelip içeri girmiştik. Jean dudaklarını sarkıttı. "Kabalık etmek istemem," dedi, "ama benim hemen kaçıp sizi yalnız bırakmam gerek. Bir saat kadar sonra özel kurul toplantısı var ve tam hazırlanamadım da."

"Tabii," dedim. "İyi şanslar."

Jean'in yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi. "Teşekkürler. Size de iyi şanslar. Burada bir şeyler bulabilmek için ihtiyacınız olacak."

Ofise bakındım. Masaların üstü kâğıtlarla, sandviç paketleriyle, boş meşrubat kutularıyla, kırtasiye malzemeleriyle doluydu ve bu karmaşanın içinde dört-beş tane de tablet bilgisayar vardı. Bunların dışında fazla bir şey yoktu. Brian'ın ofisi pek dekore edilmemişti: Kötü asılmış ve yamuk duran birkaç diploma dışında ne bir resim, ne fotoğraf ne de çoğu insanın masasında bulunan o ne olduğu belirsiz ıvır zıvırlardan vardı. Tablet bilgisayarlarda araştırmayla ilgili ilginç şeyler olabilirdi ama büyük ihtimalle şifreliydiler.

"Son zamanlarda neyle ilgili çalıştığına dair bir şey söyledi mi hiç sana?" dedim.

Jean başını iki yana salladı. "Brian'ın fikirleri çalınacak diye nasıl paranoya yaptığını bilirsin. Son zamanlarda daha da kötüleşmişti."

"Saklıyor muydu?"

"İyice saçmalamaya başlamıştı. İnsanlar şikâyet edip duruyordu. Artık bilim bu şekilde, başına buyruk bir dahinin kendini bir odaya kapatıp yirmi yıl sonra müthiş bir buluşla ortaya çıkmasıyla yapılmıyor ki. Bu bir süreç, ekip çalışması, sorumluluk gerektiren bir iş. Her neyse, iyi şanslar."

Jean dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Bu hareket Brian'ın kapının arkasında asılı duran deri ceketini ortaya çıkardı. Bize geldiğinde üstünde neler olduğunu düşünerek ceketi aldım. Yokladım

ve ceplerden birinde bir zarf buldum. Üstünde Brian'ın el yazısıyla "Jacob Kelley" yazılıydı.

Zarfı yırtarak açıp içindeki katlanmış akıllı kâğıdı çıkardım. Üstünde sadece basılı olarak, "En sevdiğin rakam ne?" yazıyordu.

Marek omzumun üstünden baktı. "Nedir bu, bir çeşit şifre isteği falan mı?"

Gülümsedim. "Onun gibi bir şey. Kalemin var mı?"

Marek'in cebinden çıkardığı Bic'le, kâğıdın üstüne "137.036" yazdım. Yazmayı bitirdiğimde, basılmış soru kayboldu ve yerine daha uzun bir mesaj geldi:

Sevgili Jacob,

Gelip bunları sana şahsen anlatmak istedim ama cesaret edemedim. Bence böylesi daha iyi. Zeki adamsın; mutlaka anlayacak ve belki bir gün sen de bana katılacaksın.

Cathie'ye hoşça kal dediğimi söyle.

Brian

Mektubu Marek'e gösterdim.

"Seninle şahsen görüştü ya zaten," dedi Marek.

"Evet. Ne demek istediğini anlamadım. Belki de bunu yazdıktan sonra fikir değiştirmiştir." Ceketi tekrar kapının arkasındaki askıya asarken yandaki küçük bir ayna gözüme çarptı. Işığı yansıtma şeklinde bir tuhaflık vardı. Marek karşısına geçerken aynadaki yansıması yaptığı hareketin aksi yönünde dalgalandı. Çok tuhaftı. Kendi yansımamı görmek için ben de karşısına geçtim ve anında saçlarımın ters taraftan ayrılmış olduğunu gördüm. Yansımama değil de, bir fotoğrafıma bakar gibiydim. Elimi kaldırınca, yanlış el kalktı. Karşımızdaki şey ayna falan değildi.

"Nedir bu böyle?" dedim. Uzanıp aynayı duvardan çektim. Aynadaki ters yansımam da aynı şeyi yaptı ama yanlış elle. Yüzüme baktığımda garip, öyle garip ve ürkünç bir şey vardı ki bir an için ne olduğunu anlayamadım. Gözlerim yoktu. Onların yerini dümdüz, çiziksiz bir şekilde cildim kaplamıştı ve gözlerimin olması gereken yerlerde oyuklar bile yoktu.

Kalabalık bir salonda uzanıp gayet rahat ve teklifsiz bir şekilde babasının elini tutan, sonra birden adamın babası değil, yabancı biri olduğunu fark eden bir çocuk gibiydim. Yalnızca hiç tanımadığı bir adamın elini tuttuğunu değil, babasının nerede olduğunu bilmediğini de fark ederken kendini sakin ve güvende hissettiği an bir dehşet anına dönüşüyordu.

Ansızın geriye çekilip aynayı yerine bırakarak gözlerime dokundum. Aynadaki yansıma da normale dönmüştü. "Sen de gördün mü?" dedim.

Marek önce aynaya, sonra bana baktı. "Neyi gördüm mü?"

"Haydi," dedim. "Gitme zamanı geldi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Mektupta yazdığı gibi, Cathie'ye veda edeceğiz."

"Cathie kim? Burada mı çalışıyor?"

"Cathie birisi değil," dedim. "Bir şey."

♠

Feynman Center'ın altında birkaç bodrum katı ve çarpıştırma çemberinin ana girişi vardı. Jean'in verdiği kartlarla çarpıştırma tüneline inebiliyorduk. Tünel, boyutları bir karayolu tüneline yakın olan, betondan yapılmış dev bir sondaj kuyusu gibiydi –kazılması için aynı türden toprak burguları kullanılmıştı– ama elli metre uzunluğundaydı ve elips şeklinde gidiyordu. İçinde atomaltı parçacıkların döndüğü parçacık çemberi ve çemberin, üzerine oturan dev elektromıknatıslarla soğutucu hortumlardan, yılan gibi kıvrılan

elektrik kablolarından oluşan mahiyeti alanın çoğunu kaplıyordu. Yaklaşık dört buçuk metre genişliğinde bir yaya yolu vardı. Çemberin bir yerinden başka bir yerine gitmek zorunda olan bilim insanları genelde bisiklet kullanırdı ama VIP turları ve bakım çalışmaları için birkaç tane golf arabası da vardı. Betonda çatlak olup olmadığını, farelerin ve diğer hayvanların kabloları kemirip kemirmediğini, ana kayaçta soruna yol açabilecek kayma olup olmadığını ve makinelerdeki başka olası sorunları görmek için elli kilometrelik yolu düzenli olarak kontrol etmek gerekiyordu. Golf arabalarından birini alıp yola koyulduk.

CATHIE, Controlled Acceleration and Temperature Heavy Ion Experiment (Kontrollü Hızlandırma ve Yüksek Isılı İyon Deneyi) demekti, ben orada çalışırken Brian'la birlikte bulduğumuz parlak bir fikirdi ama hiçbir zaman tam olarak finanse edilmemişti. Çarpıştırıcı çemberinin yolu üzerinde deneyin yapılması için korugan benzeri bir oda kazdıracak kadar ilerlemiştik ama deneyler yapmayı beceremediği halde siyaset oyununda çok iyi olan bir meslektaşımızın fikri için bizimkinden vazgeçilmişti. Finansmanımızın ve birçok malzememizin bizi sırtımızdan vuran o egomanyağa gittiğini görmek benim için sonun başlangıcı olmuştu. Beton oda olduğu gibi kalmış, içindeki bilimsel ekipman boşaltılmıştı ama Brian'ın mektubu orada benim görmemi istediği bir şey olduğunu ima ediyordu.

On beş dakika sonra odaya ulaşıp arabayı park etmiştik. Odanın kapısı kapalıydı ve üstünde kullanım dışı olduğunu yazan bir uyarı tabelası vardı ama kolunu çevirince açılıverdi. İçeride kötü bir koku vardı ama çok güçlü değildi ve nereden geliyor olabileceğini ilk başta anlamadım. İçeride üstlerine bilimsel cihazlar yığılmış, kâğıt bardaklarla yiyecek paketleri saçılmış beş-altı tane portatif masa gördük. Siyah ve mavi kablolar yerde yılan gibi kıvrılıp masaların ayaklarına yakın yerlerde birbirine giriyordu. Tavandaki floresan lambalara rağmen oda bahçe satışlarından alınmış beş-altı tane lambayla aydınlatılmıştı. Onaylanmış bir proje

miydi bu? Öyle görünmüyordu. Fakat içeride on binlerce dolarlık malzeme vardı, Brian'ın bu kadar şeyi nasıl satın aldığını ya da çaldığını bilemiyordum. Hepsini oraya gizlice sokmak için yukarıdaki çam ormanından inen bakım asansörünü kullanmış olmalıydı.

CATHIE deneyi değildi bu. Çarpıştırıcı deneyleri arasında CATHIE küçük bir şeydi ama yine de onlarca bilim adamının işbirliğini ve çemberin bir bölümünün etrafına aylar boyu bir dizi varil şeklinde dedektörün monte edilmesini gerektirirdi. Doğrusu, Brian çemberin güç hatlarına bağlanmış olduğu halde, gördüğüm kadarıyla, oradaki cihazların hiçbiri hızlandırıcıyla ilişkili olamazdı. Brian'ın yeraltındaki odayı kullanmasının nedeni hızlandırıcıya olan yakınlığı değil, gizli bir yer olmasıydı. Üstünde çalıştığı şey tamamen farklı bir şeydi.

Onu ancak masalardan birinin etrafından dolaşınca gördüm. Beton zemindeki koyu bir birikintinin içinde uzanmış, tek bacağı altında tuhaf bir açıyla kıvrılmış, göğsü kanlı bir paçavraya dönmüştü. Bu Brian Vanderhall'du.

BÖLÜM 8
ALT SPİN

Yargıç Roswell kısa bir ara verdikten sonra Haviland, Memur Brittany Lin'i sorguya çekmeye devam etti. Lin cevapları verirken öz güvenli bir ifadeyle dosdoğru Haviland'ın gözlerine bakıyor, bakışları nadiren, bir sözcüğü ya da teknik terimi açıklarken jüriye yöneliyordu. Dersine iyi çalışmış deneyimli bir tanıktı.

"Yeraltındaki odada yaptığınız araştırmalar esnasında parmak izlerine de baktınız mı?" dedi Haviland.

"Evet, tabii."

"Bulguları bizimle paylaşır mısınız?"

"Elbette. Bir çift mikroskobun ve çelik bir borunun üzerinde maktulünkilere uyan parmak izleri dışında başka parmak izleri de vardı. Mikroskoplardan birine büyük ihtimalle bir boruyla vurularak bayağı hasar verilmişti."

"Peki bu izler birinin parmak izlerine uyuyor muydu?"

"Evet. Jacob Kelley'ye aittiler."

"Bu parmak izleri Jacob Kelley'nin odaya yaptığı önceki bir ziyaretten, cinayet öncesinden kalmış olabilir mi?"

"Evet, teoride mümkün ama belirginlikleri göz önüne alındığında, en fazla bir-iki gün öncesinden kalmış olabilirler. Ayrıca

parmak izleri Jacob Kelley'nin cinayet esnasında olay yerinde olduğunu gösteren başka kanıtları destekler nitelikte."

"Diğer kanıtlar nelerdir?"

"Maktulün kanında kırk altı numara bir çift New Balance ayakkabının izleri vardı. Bu ayakkabıların bıraktığı kanlı izlerin odadan çıktığı, sonra da ormana açılan bir bakım çıkışının merdivenini tırmandığı net olarak görülüyordu."

"Peki bu ayakkabıların sahibi bulundu mu?" dedi Haviland.

"Evet. Saatler sonra polis tarafından tutuklanırken hâlâ Jacob Kelley'nin ayaklarındaydılar."

Haviland bu açıklamanın sindirilmesi için notlarını karıştırdı. "Son bir soru, memur hanım. Yeraltındaki bu gizli odanın kapısını incelediniz mi?"

"Evet, efendim," dedi Lin.

"Bize bulduklarınızı anlatır mısınız?"

"Kapıya parmak izi tanıyan bir kilit takılmıştı."

"'Parmak izi tanıyan' bir kilidin nasıl çalıştığını jüriye anlatır mısınız?"

Lin yüzünü jüriye dönerek, tabii ki hepsinin de zaten bildiğini ima eden bir tavırla omuzlarını silkti. "Parmak izlerini baz alarak sadece belirlenmiş kişilerin girişine izin verir."

"Sadece girişine mi? Yani kapıyı herkes kilitleyebilir mi?"

"Hayır, maalesef. Kilit sadece belirlenmiş kişilerin aktive edip devre dışı bırakabileceği elektromanyetik bir sürgüdür. Kilitlenmesi için kapının kapanması ve kilidin parmak izini tanıtabilecek bir kişi tarafından devreye sokulması gerekir."

"Onaylı biri tarafından açıkken kilitlendikten sonra başka biri tarafından kapanamıyor mu?"

"Hayır. Mekanizma ancak kapı kapalıyken çalışabilir."

"Yani kapıyı kilitleyen ve açan kişinin parmak izi kilit mekanizmasına tanıtılmış olmalı."

"Evet."

"Bay Vanderhall'un ölümünden sonra kilidin programı değiştirildi mi?"

"Hayır. Bilgisayar günlükleri kilit programının yıllardır değiştirilmediğini kesin olarak gösteriyor."

"Bu programa göre odaya kaç kişi girip çıkabiliyordu."

"İki."

"İlki kimdi?"

"Maktul, Brian Vanderhall."

"Ya ikincisi?"

Lin başıyla beni işaret etti. "Sanık Jacob Kelley.

BÖLÜM 9
ÜST SPİN

Brian'ın cesedine koşup nabzına baktım. Bileği soğuktu. Yerde çok kan vardı. Ayakkabılarıma değdiğini görüp hemen geri çekildim.

Yerde, kayıp bir köşeye çarpmış bir Glock 46 vardı. Brian'ın Elena'ya ateş ettiği tabanca olduğuna emindim.

Marek telefonunu çıkarmıştı ama başını iki yana salladı. "Çekmiyor." Tünelde kilometre başı arama istasyonları vardı, polisi aramak için golf arabasıyla onlardan birine gitmek zorundaydık.

Ortadaki masalardan birinde duran bir çift mikroskop dikkatimi çekti. Bir tanesine baktım. Bir şey göremedim.

"Gitmemiz gerekmez mi?" dedi Marek.

"Artık ona yardım edemeyiz," dedim. "Burada görmemi istediği bir şey vardı. Polis gelip her şeyi altüst etmeden önce bir bakmak istiyorum."

Elektrik kutusunu arayıp masanın altında, yılan gibi kıvrılan kabloların arasında buldum ve açtım. Cihazlar homurdanarak canlandı, soğutma fanları çalıştı. Gözümü tekrar okülere dayayıp odağı ayarladım. Dijital bir yazı, büyütme oranını ve ölçeği gösterdi. Mikroskoptaki nesne uzunluğu bir mikrometreden biraz fazla olan ama kuantum dünyasındaki bir elektron ya da başka

bir parçacığın boyutlarına kıyasla dev görünen minik bir basınçsal elektrikli çınlaçtı. Düzeneği anlamak için mikroskobu biraz kurcalamam gerekti ama anladıktan sonra minik bir enerji dalgası göndererek çınlaca salınım yaptırmayı başardım.

Yıllardır üstünde çalıştığımız şeydi bu: Kuantum etkilerini sergileyen görece "büyük" bir nesne. Çınlacın kriyojenik soğutma altında olmadığı düşünülürse, başlı başına müthiş bir bilimsel başarıydı bu. Ama bir mikroskop daha vardı. Ne bulacağımı bilerek gözümü onun okülerine dayadım. Aynı ilki gibi titreşen ikinci bir çınlaç... Ama bu mikroskop elektrik kaynağına bağlı değildi. Dijital yazıyı kontrol edip titreşim frekansı ve yönünün birinciyle aynı olduğunu gördüm. İki mikroskop dip dibe duruyordu ama kuantum dünyası öyle bir yerdi ki bir tanesi dünyanın öteki ucunda da olabilirdi.

"Şey... Jacob?" dedi Marek.

Gözüm hâlâ mikroskoba yapışıktı. "Bu inanılmaz bir şey. Resmen makro ölçekte dolanıklığı gerçekleştirmiş." İnanılmaz ötesiydi. Zihnimde ansible* ve ışıktan daha hızlı iletişim imgeleri dönüp duruyordu. Asrın en büyük buluşuydu bu. Neden açık açık, makaleler yayımlayarak ve bütün dünyaya duyurarak yapılmamıştı ki? Brian neden vazgeçilmiş bir çarpıştırıcı deneyinin yeraltındaki odasında gizlenmişti?

"Jacob? Şunu görüyor musun?" dedi Marek.

Rahatsız edildiğim için biraz gerilerek gözümü mikroskoptan çektim ama Marek'in neden söz ettiğini görür görmez gerginliğim geçti. Derme çatma laboratuvarın içindeki nesnelerin hepsi dönüyordu. Meşrubat kutuları oldukları yerde hızla dönmeye başlamıştı, tükenmezkalemler ya uçlarında ya da yan yatmış vaziyette dönüyorlardı, masalardan birinin üstünde fiske atılmış gibi dönen bir bozuk para vardı. Arkamdaki döner koltuk deliler gibi

* Ursula K. Le Guin'in icadını *Mülksüzler* kitabında anlattığı hayali iletişim cihazı. (ç.n.)

dönüyordu. Marek gözlerini kocaman açmış, duvarın dibinde duruyordu. "Neler oluyor?" dedi.

"Bilmiyorum." Nesnelerin etrafında dolaşıp dört bir yanlarına bakmaya başladım. Tedbiri elden bırakmadan bir kola kutusuna vurunca kutu yamulup aynı bir jiroskobun yapacağı gibi hemen düzeldi. Mikroskop masasına dönüp elektriği kapamak için uzandım ama uzanırken duvara asılı bir aynadaki yansımam gözüme çarptı. Brian'ın ofisindeki aynanın aynısıydı, altın varaklı aynaların ucuz plastik taklidiydi. Brian'ın ofisindeki aynı ters yansımaydı ama tek bir farkla. Benim tarafımda dönen nesneler o tarafta dönmüyordu.

İmkânsız bir şeydi. Baktığım şeyin ne olduğunu düşündüm. Milyonlarca foton cama çarpıyor, elektronları daha yüksek enerji durumlarına sokuyor, emilip geri yollanıyordu. Çoğu aynada ışık düz hatlar boyunca seyahat ediyormuş, yüzeyden geliş açısıyla yansıma açısına eşit bir açıyla sekiyormuş gibi görünse de gerçeğin böyle olmadığını biliyordum. Aslında bütün fotonlar kaynaktan aynaya, sonra aynadan gözlerime kadar sayısız olası yolu, daha doğrusu, bütün olası yolları, izliyordu. *Bu* aynadaysa olasılık dalgaları ışık aynanın karşısından değil arkasından geliyormuş gibi davranarak ters bir yansıma yaratıyordu.

Çekinerek yansımamı görecek şekilde döndüm, aynadaki yansımamın gözleri yine yoktu, olmayan gözlerin yerini yine cildim kaplamıştı. Gözlerime dokundum, normaldiler. Aynadaki yansıma da aynısını yaparak olmayan gözlerinin üzerindeki garip deriye dokundu. Yavaşça geriye giderek tekrar güç şalterine uzandım ama yerinde yoktu. Uçup gitmişti. Aynaya baktığımdaysa, yine orada, tam olması gereken yerdeydi. Korkmaya başlamıştım. Burada olan şey normal kuantum etkisi deneylerinin çok ötesindeydi. Bulduğu bir şey Brian'ı dehşete düşürmüş ve kaçıp kapıma dayanmasına neden olmuştu demek.

Tam ben de kaçmayı düşünürken gözsüz adam aynadan dışarı çıktı. Ayna pencereymiş gibi adım atarak ya da tırmanarak değil.

Işık demetleri gibi kırılarak geçti ve geçerken yüzü eğri camdan görünür gibi ikiye ayrılarak yamuldu. Odadaki gelişigüzel aydınlatmanın sağladığı parıltıdan çok daha parlaktı. Adam odada belirdiği anda dönen nesnelerin hepsi durdu, fotoğrafları çekilmiş gibi oldukları yerde kaldılar.

Tuhaf bir şekilde aydınlanmıştı ve başını başka şeyler görür gibi bir sağa bir sola çeviriyordu. Cidden orada bizimle miydi yoksa başka bir odada, başka bir evrende miydi? Orada olduğunu biliyor muydu acaba? Elini uzatıp yakınındaki bir bilgisayar ekranını tuzla buz edince soru cevaplanmış oldu. Parmağının üstüyle, sevgilisinin yüzünü okşar gibi dokunmuş ama ekran dokunur dokunmaz parçalanmış ve cam kırıkları yere saçılmıştı.

Ben de donup kalmıştım, bedenim panik dolu dövüş ya da kaç sinyallerime itaat etmiyordu.

Marek geri geri duvara doğru giderek, "Nereden çıktı bu böyle?" diye bağırdı.

Gözsüz adamın boyu, ağırlığı ve şekli temelde benimle aynıydı ama vücudu bir tuhaf, kulakları biraz fazla küçük ve orantısız, çenesi fazla büyük, kolları tam yerine oturmamış gibiydi. Vücut parçaları insan vücudunun nasıl çalıştığını pek bilmeyen biri tarafından birleştirilmişti de eklemleri fazla esnekti ve yanlış yönlere doğru bükülüyordu sanki.

Nesnelerin etrafından dolaşmakla uğraşmıyordu; masalar, kablolar ve cihazlar, ışığın mercekten geçişi gibi, onun etrafından dolanıyordu sanki. Mikroskoplardan birine uzandı ve metali kâğıt gibi buruşturarak, anlaşılmaz bir ifadeyle yaptığı şeyi izleyerek mikroskobu parçaladı. Bambaşka, yabancı, insanlıkla ve bilip anladığım dünyayla ilişkisi olmayan bir varlıktı bu. Düşmandı ve düşmanla baş etmesini iyi bilirdim.

Yan yan köşeye kadar gidip Glock'u aldım. Keskin nişancı değildim ama gençliğimde, nasıl kullanıldığını bilecek kadar çok silah görmüştüm. Bacaklarımı ayırdım, Glock'u kaldırdım ve ateş

ettim. Tabanca kapalı mekânda sağır edici bir sesle patladı, adamın arkasındaki duvardan bir beton tozu bulutu koptu. Başını bana çevirirken, görünüşe göre, bir şeyi yoktu. Birkaç mermi daha attım ama aynı ilki gibi bir zarar vermeden içinden geçip gittiler.

Gözsüz adam kapıyla aramda duruyordu. Başka bir silah aranırken yerde bir çelik boru parçası gördüm. Glock'u cebime sokup boruyu aldım. Adam yaklaştı. Boruyu balta gibi kaldırıp sırt ve omuz kaslarımı merkezkaç kuvvetinin gerisine atarak savurdum. Adam tam darbeyi almadan önce bulanarak binlerce kopyasına bölündü. Boru o bulanık görüntünün içinden geçip yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle çınladı. Bulanık görüntü birleşerek önceden durduğu yerin bir metre kadar ilerisinde yeniden tek bir adama dönüştü.

Köşeye kısıldığımı gören Marek yumruklarını kaldırarak yaklaştı. Marek bir sağ kroşeyle, ben boruyu yine havadan savurarak, bu kez adama birlikte vurduk. Adam yeniden bulanıklaştı ama bu kez en parlağı ortada, daha büyük olan karanlık bölümler iki yanda, ötelerinde yine parlak bölümler olan, karanlık ve parlak, ardışık bölümlerden oluşuyordu bulanık görüntü. Bunun ne olduğunu hemen anladım ve ağzım beş karış açık kaldı. Işığın dalga doğasını göstermek için kullanılan klasik bir çifte girişim örüntüsüydü. Bu yaratığın kendi dalga deseni vardı ve bir nanometreden daha büyük bir şeyde daha önce hiç görülmemiş bir şeydi bu.

Ama o bir parçacık değildi. Zekâsı ve, ne kadar anlaşılmaz olsa da, amacı olan bir şeydi. Dalga şeklinin en parlak bölümünün olduğu yerde tekrar birleşerek tek bir adama dönüştü. Boruyu tekrar kaldırmaya yeltendim ama boru bir an parıldadıktan sonra dört bir yana doğru gevşedi. Elimde çözünerek ışık gibi akıp gitti. Vücudumdan ne kadar radyasyon geçtiğini merak ediyordum ama bundan daha acil endişelerim vardı.

Marek'le birlikte kapıya koştuk ama ikimiz de ulaşamadık. Yerdeki mavi kablolardan birinin üzerinden geçmeye yeltenince parlak bir flaş ve sağır edici bir çatırtıyla havaya uçtum. İnce bir

duman bulutunun ve yanık kumaş kokularının ortasında inleyerek yere çakıldım.

Marek'e bakınca onun da yerde, benim gibi sersemlemiş olduğunu gördüm. Temkinli bir hareketle tek parmağımı uzatıp hafifçe kablonun üzerinden geçirdim. Bir şey olmadı. Ama öne doğru eğilirken boynumun arkasına elektrik çarptığını hissettim. Hemen geri çekildim.

Marek tekrar kapıya koşmaya hazır görünüyordu. "Sakın yapma," dedim. "Kabloların üzerinde elektrik var."

Kablolar her yere yayılıyor, sık sık birbirinin üstünden geçiyordu. Ben daracık bir yerde, Marek başka bir yerde sıkışıp kalmıştık. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Çok saçma," dedi Marek. "Elektrik varken arkadaşın burada nasıl yürüyordu ki?"

Yüzümü buruşturdum. "Kabloların bunu her zaman yaptığını sanmıyorum." Az önce sorunsuzca üstlerinden geçmiştim.

Gözsüz adam hiç acele etmeden yavaşça ilerledi. Aramızda durarak Marek'i görmemi engelledi. Ne yaptığını anlamamıştım.

Sonra korkunç, ıslak, şiddetli sesler duydum ve Marek çığlıklar atmaya başladı.

BÖLÜM 10
ALT SPİN

Davam Philadelphia'da görüldüğü halde hapishaneler öyle doluydu ki beni Thornton'daki, adliyeye minibüsle kırk beş dakikalık mesafede olan George W. Hill Cezaevi'nde tutuyorlardı. Hücre arkadaşım araba hırsızlığıyla ve birden çok gasp olayıyla suçlanan, hâlâ davasının başlamasını bekleyen, on dokuz yaşında iriyarı bir çocuktu. Şimdiye dek bir sorun yaşamamıştık ama gerekirse onu kavgada yenebileceğimden gayet emindim. Nasıl kullanacağınız konusunda eğitilmemişseniz gençlik ve kuvvet pek bir şey ifade etmez. Buna şans denebilirse tek bir hücre arkadaşım olduğu için şanslıydım, cezaevi öyle kalabalıktı ki hücreler iki kişilik olduğu halde çoğunda üç kişi kalıyordu. Hüküm giyersem, daha yüksek güvenlikli başka bir cezaevine nakledilecektim. Neresi olacağını bilemiyordum ama büyük ihtimalle daha kötü bir yer olacaktı.

Sırf hücreden çıkmak için bile olsa, Terry'yle görüşme fırsatlarının üstüne atlıyordum. Cezaevindeki görüşme salonunun fütürist bir havası vardı, bir uzay istasyonundaki plastik bir hapishaneye aitti sanki. Duvarlardan üç-dört tanesi şeffaftı ve malzemenin içine metal kafes teli yerleştirilmişti. Karşılıklı duran iki aynadaki sonsuz yansımalar gibi, avukatlarıyla görüşen başka davalıları görebiliyordunuz. Ortadaki bir kaidenin üzerinde duran ince ve metal rengi bir levha olan masanın etrafında altı sarı sandalye yere

sabitlenmişti. Yerçekimsiz ortamda havalanmalarını önlemek için böyle yaptıklarını hayal etmek hoşuma gidiyordu ama büyük ihtimalle mahkûmların avukatlarını vura vura öldürmelerini engellemek içindi.

"Haviland o koca akıllı tahtasıyla puan üstüne puan alıyor," dedim "Âdeta bir doğrular silsilesi. A noktasında Brian'a öfkelenmişim, B noktasında öldürmüşüm. Dava bitmiştir."

Duvarın hemen önünde durmuş, içeride olanları gören ama – galiba– ses geçirmez cam yüzünden bir şey duyamayan silahlı bir gardiyan vardı.

"Yok öyle bir şey," dedi Terry. "Jüri üyelerini hafife alma, onlar masalla gerçeği ayırt edebilirler."

"Öyle mi?" dedim. "O zaman bir tek parmak izleriyle ayakkabılarımdaki kana odaklanırlar herhalde. Masum bulacakları kesin." Hücrede değildim ama yine de kendimi çaresiz hissediyordum. Sonucu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceğim izlemekti. "Bir gün," dedim, "kalkıp Haviland'ın kafasına bir tane geçirivereceğim."

"Bunu yapamayacağını biliyorsun." Terry saatine baktı. Beklerken öylesine konuşuyorduk ama yine de çeyrek saat başına ücretini alıyordu tabii.

"Biliyorum," dedim. "Anlıyorum, inan bana. Ama sen de beni anlamalısın. Orada oturup birilerinin kaderimi belirlemesini izlemekten nefret ediyorum. Bir şeylere vurmak geliyor içimden."

Gardiyan kapıyı açtı ve Jean Massey nefes nefese içeri girdi. "Özür dilerim, geciktim," dedi. "Park yeri bulmak ölüm gibiydi." Utançla kıkırdayarak bana tedirgin bir bakış attı. "Lafın gelişi."

Jean uzman tanığımızdı. Bu işi benim yapamayacağım ortadaydı ve davadaki bilimsel gerçekleri jüriye anlatacak birine ihtiyacımız vardı. Terry'ye NJSÇ'deki meslektaşlarımdan kuantum kavramlarını etkileyici bir şekilde anlatabilecek meslektaşlarımın

listesini verdiğimde, bunu yapmayı bir tek Jean kabul etmişti. Arkadaşım olduğu, dolayısıyla tarafsızlığına pek güvenilemeyeceği için ideal bir tanık sayılmazdı ama istekliydi, konuyu iyi biliyordu ve bu her şeyden daha önemliydi.

Jean'in ifadesinin üzerinden daha önce de geçmiştik ama Terry hâlâ bilimin temel unsurlarını unutabiliyor ya da anlatırken anlaşılmaz laflar ederek kendisinin de pek bir şey anlamadığını ele veriyordu. Bunun ille de kötü bir şey olması gerekmezdi, jüridekiler de onunla aynı gemide olacak ve onun da anlamadığını görerek Terry'yle ve sorularıyla bir bağ kurabileceklerdi belki. Ama doğru soruları sorabilmesi için bir yere kadar anlaması gerekiyordu.

"Pekâlâ, şu çınlaçları bir daha anlatın bakalım," dedi Terry. "Tırnak kesiğinden daha küçük iki tane dönen zımbırtının neden bu kadar önemli olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum."

Jean bu soru üstüne canlanmış göründü. "Tek bir sözcük," dedi. "Süperpoze. Başka bir şekilde anlatmayı deneyeyim. Bozuk paran var mı?"

Terry ceplerini karıştırdı. "Olacaktı galiba." ABD bozuk paraları tedavülden kaldırıp en küçük yasal değer birimi olarak bir dolarlık banknotu bıraktığından beri bozuk para bulmak güçleşmeye başlamıştı. Benim kızlara beş senti ya da on senti sorsanız, büyük ihtimalle bilmezlerdi. Terry nihayet eski, kararmış bir peni buldu. "Şans getirsin diye yanımda taşıyorum," dedi.

Jean bozukluğu başparmağının üzerinde tuttu, masaya bıraktı ve avucunu üstüne vurdu. Elini üzerinden çekmeden, "Hangi tarafı üstte?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Terry, oyuna katılarak.

"Yani bu aşamada yazı ya da tura, iki halde de olabilir, değil mi?"

"Hayır," dedi Terry. "Sadece bir halde. Ama ben hangisi olduğunu bilmiyorum."

Jean sırıttı. "Tam bir avukat gibi konuştun. Bozuk para söz konusuyken söylediğini kabul etmem gerekir. Ama kuantum dünyasında, yani diyelim ki bu şey bozuk para değil de iki olası dönme hali olan bir elektron olsaydı, söylediğin doğru olmazdı. Elektron aynı anda iki halde birden olurdu. Ancak sen baktığın zaman," elini kaldırıp kararmış parada zar zor görünen Abraham Lincoln'ın başını gösterdi, "iki durumdan birinde karar kılardı."

"Çok saçma," dedi Terry. "Göremiyorsan, aynı bozukluk gibi, iki durumdan sadece birinde olmadığını nereden biliyorsun?"

Jean'le bakıştık. "İşte yine başlıyoruz," dedim.

Jean derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Başka bir örnek. Diyelim ki, şu iki duvarın arasında gidip gelen bir tenis topu var. Ne yavaşlıyor ne de düşüyor, sonsuza kadar gidip gelmeye devam ediyor."

"Tamam," dedi Terry.

"Işıkları kapıyoruz ve fotoğraf makineni alıp flaşla bir resim çekiyorsun. Ne görürsün?"

"Duvarların arasında bir yerde, havadaki yeşil bir noktayı."

"Herhangi bir yerde olması başka bir yerde olmasından daha olası mıdır?"

"Aynı hızda hareket ediyorsa ve duvarlara çarparak yavaşlamıyorsa, hayır."

Birlikte zaman geçirdikçe Terry'ye saygım artıyordu. Bütün cevapları netti ve Jean'in anlattığı şeyi anlayıncaya kadar, bütün gün o masada oturmaya hazır görünüyordu. İstese bilim adamı olabilirdi. Ama o yolu seçmiş olsa, saatte dört yüz dolar kazanamazdı herhalde.

"Binlerce ya da milyonlarca fotoğraf çekip birleştirdiğini düşünelim," dedi Jean. "Ne görürdün?"

"Duvardan duvara uzanan bir dizi yeşil nokta," dedi Terry. "Yeteri kadar fotoğraf çekersem dümdüz yeşil bir çizgi."

"Doğru. Şimdi kuantum dünyasına girelim. Herhangi bir parçacık olabilir ama bu bir tenis topu değil de elektron olsun. Milyonlarca resme baktığında, bazı yerlerde normal sayıda yeşil noktaların, bazı yerlerde iki katı yeşil noktanın olduğu, bazı yerlerde de hiç olmadığı bir desen göreceksin."

Terry şüpheci gözlerle ona baktı. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Yani ne kadar çok fotoğraf çekersem çekeyim, topu o yerlerde asla yakalayamayacağım."

"Top asla o yerlerde olmayacak."

"Peki duvardan duvara nasıl gidiyor?"

Terry'nin şaşkınlığından keyif alarak güldüm. Kaçırdığı bir şeyler olduğunu düşünüyordu kesin, ama yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, ne kadar incelenirse incelensin, kuantum fiziği herkesin aklını karıştırır. Bütün teknik jargonu, işin bütün matematiğini öğreniriz ama hiç kimse tam olarak anlayamaz çünkü mantığa meydan okur.

"Diyelim ki, bunun mümkün olabileceğine inanmıyorsun," dedi Jean, "ve bu yüzden stajyerlerinden birine topun güzergâhı üstünde, tam topun fotoğraflarda hiç görünmediği boş yerlerden birinde bir tenis raketi tutması için para veriyorsun."

"Karanlıkta," dedi Terry.

"Evet."

"Sonra yine fotoğraf çekiyorum. Dur, tahmin edeyim: Top raket orada değilmiş gibi duvarlar arasında gidip gelmeye devem ediyor."

"Aynen öyle," dedi Jean.

"Fizikçi olmalıymışsın," dedim.

"Pekâlâ, gerçekte olan ne? Tenis topu –elektron– raketin içinden mi geçiyor? Yoksa etrafından mı dolaşıyor? İpin ucunu burada kaçırıyorum."

Söze girdim. "Sorun şu ki elektron, nötron ve protonlar tenis toplarından çok farklıdır. Tenis topu onlardan oluşur ama aynı şey değildirler. Elektron aslında ileri geri gidip gelmez. İki bariyer arasındaki her yerde, aynı anda, bir olasılığa kadar vardır. Buna olasılık dalgası denir, sen baktığında bu yerlerden herhangi birinde olabilir. Tenis topunun da bir olasılık dalgası vardır ama onun dalgası dünyayı deneyimleme şeklimize uyacak şekilde kuantum etkisini dışarıda bırakır. Elektronun olasılık dalgasıysa hiçbir mantığa uymaz."

"Süperpoze durumu böyle bir şey," dedi Jean. "Aynı anda birden fazla yerde ya da durumda olmak. Okyanustaki iki geminin yarattığı dalgaların iç içe geçişi gibi, bu zavallı elektronun üstüne de birden çok olasılık dalgası bindirebilir, bir yerde olma ya da olmama olasılığını değiştirebilirsin."

"Peki ya bozuk para?" dedi Terry. "Ben bakıncaya kadar neden tura veya yazı olmadığını anlatacaktınız."

"Evet," dedi Jean. "Aynı tenis topu gibi. Yol boyunca aynı anda her yerde, farklı olasılıklarda, ta ki fotoğrafı çektiğin ana kadar. O anda evren dev bir zar atıyor ve hop, tenis topu orada oluyor. Bu tenis topu için geçerli değil. Onlar sen baksan da, bakmasan da aynı anda cidden tek bir yerdeler. Ama elektronlar öyle değil. Onlar belli bir olasılıkta her yere bulaşmış gibiler. Bozuk paraya benzetirsek, onun özellikleri de, yazı ya da tura gelişi ya da dönüş yönü, aynı şekilde her yere bulaşmış gibi."

Jean bekledi. Terry başını salladı ama bu anladığını mı yoksa pes ettiğini mi gösteriyordu, emin değildim.

"Şimdi dolanıklığa geçelim," –Jean gürültüyle parmaklarını çıtlattı– "aklın esas şimdi uçmaya başlayacak."

Tam parayı tekrar atacakken, masanın altında bir yerden, *The Hall of the Mountain King*'in orkestral bir versiyonu duyulunca durdu. "Pardon," dedi.

İçine bir portatif çadır koyduktan sonra bir de uyku tulumu sığdırabileceğiniz büyüklükteki siyah çantasını alıp karıştırarak sesi gitgide artan müziğin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Sonunda bulup ekrana baktı ve katlanır telefonu açıp kulağına götürdü. "Meşgulüm, Nick." Ufacık odanın bir köşesine gidip bize sırtını dönerek biraz özel bir konuşma yapacağını hissettirdi.

"Bütün bunlar gerçek mi?" dedi Terry.

"Dünya böyle bir yer," dedim. "Her gün yaptığın her şey bu bilime göre işliyor. Çoğu zaman senin için bir önemi yok ve o kadar küçük bir ölçekte işlev görüyor ki göremiyorsun bile. Ama şu anda beni görebilmenin nedeni yüzümdeki elektronların fotonları emip geri bırakabilmesi, sonra da o fotonlar senin retinandaki elektronlar tarafından emiliyor. Hücrelerinde her dakika trilyonlarca parçacık yok edilip yaratılarak var olmaları için gerekli olan elektriksel etkileşim sağlanıyor. Yani evet, gerçek."

"İyi de paranın ona bakıncaya kadar hem yazı hem tura olması çok saçma geliyor. Benim bir şeye bakmam onun durumunu nasıl belirleyebilir ki?"

"Makro dünyada pek etkilemez," dedim. "Ama elektronun dünyasında tek bir fotonun bile çok önemli olduğunu unutmamalısın. Bir elektron için 'bakılmak' bir fotonun ona çarpması demek. O kadar küçük bir ölçekte, bir şeye bakmak onun durumunu *cidden* de belirliyor."

"Şu anda konuşamam, tamam mı?" dedi Jean. "İşim bitince geleceğim. Önemli bir işim var." Sessizlik. "Bu doğru olsaydı, bunu bana yapmazdın. İyi, tamam. Güle güle."

Telefonu çat diye kapatıp tekrar mağara misali çantasının içine attı.

"Özür dilerim," dedi.

"Gitmen mi gerekiyor?" dedim. "Bunu sonraya bırakabiliriz." Teklifim Terry'nin hoşuna gitmemiş gibiydi ama onu görmezden geldim.

"Hayır, sorun değil," dedi Jean sinirli bir sesle. "Kalmam gerektiği kadar burada kalıyorum, Nick de isterse... neyse şimdi. Biz işimize dönelim. Parayı nereye koymuştum?"

Parayı bulup masaya attı ve avucunu yine üstüne koydu. "Pekâlâ. Elektronun dönme hali. Dediğimiz gibi, şu anda, henüz bakmadığımız için, *hem* yazı *hem de* tura. Kararsız. Ya da elektrona göre, hem alt hem de üst. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

Terry kararsızca başını salladı.

"Diyelim ki paraya bakmadan iki tarafının da balmumundan kopyalarını alıyorum. Tekini Jacob'a veriyorum," –bana bir şey verir gibi yaptı, ben de bakmadan alır gibi yaptım– "tekini de cebime koyuyorum. Şimdi, cebimde ne var, yazı mı, tura mı?"

"Aynı anda ikisi de," dedi Terry. "Bir olasılık dalgasıyla."

"Ya onunkinde?"

"Aynı şey."

"Çok iyi! Çabuk öğreniyor." Jean ayağa kalkıp şeffaf odanın köşesine gitti. "Ben kendi kopyamı Paris'e götürüyorum. Jacob da kendininkini Seattle'a götürüyor."

"Ben neden Paris'e gidemiyorum?" dedim.

"Sen hapisten çıktığına şükret," diye gerçeği hatırlattı Jean.

"Doğru dedin. Seattle olsun."

"Şimdi, kendi balmumu kopyamı çıkarıp bakıyorum." Bakar gibi yaptı. "Yazı. Olasılık dalgası çöktü. Jacob'ınkine ne oldu?"

Terry omuz silkti. "O da mı çöktü?"

"Evet. Kendi kopyama bakarak dünyanın öteki ucundan onunkinin tura olmasını sağladım. Bilgiyi dünyanın bir ucundan ötekine ışık hızından daha hızlı gönderdim."

Terry başını iki yana sallıyordu. "Çok saçma," dedi. "Sen hiçbir şeyi değiştirmedin. Zaten başından beri turaydı."

"Hayır," dedi Jean sert bir sesle. "Tenis toplarını hatırla. Burası kuantum dünyası. Bunlar da para değil, parçacık."

Terry üzgün üzgün başını iki yana sallamaya devam etti. "Olabilir. Ama jüriyi buna nasıl ikna edeceğimi bilemiyorum."

Jean sinirle pofladı. "Ben elimden geleni yapıyorum. Tenis topu, bozuk para, bunlar gündelik nesneler. Atomaltı örnekler verirsek, daha da kötü olacak."

"Sadece bir şeyin aynı anda iki durumda birden olabileceğini anlamaları gerekiyor," dedim. "Tamamen anlamasalar da olur ama modern bilimin tamamıyla test edilmiş ve tartışmasız bir buluşu olduğuna inanmaları lazım. Peki bunu nasıl yapacağız? Einstein'dan alıntılar yaparak mı? Önde gelen bilim insanlarının görüşlerini aktararak mı?"

"Jüri için bir şey ifade etmez," dedi Terry. Jean'i işaret etti. "Önemli olan o. Bunu onlara satabilir, Haviland'ın lafı dolandırmasına ve güvenilirliğini sarsmasına izin vermezse, bunu bir gerçek olarak kabul edebilirler. O yüzden tekrar rollerimize bürünelim. Ben çapraz sorgu yapan Haviland'ım. Doğal davran, acele etme, sorularımı tahmin etmeye çalışma ve bilhassa –bilhassa– tam olarak sorduğum soruyu yanıtla."

Jean elini saçlarından geçirerek yüzünü buruşturdu. "Yine bütün gece buradayım, değil mi?"

"Galiba," dedi Terry.

BÖLÜM 11
ÜST SPİN

Marek'in çığlığı havayı yardı. Her şeyden çok ona neler olduğunu görmek istiyordum ama görünce de neredeyse görmemiş olmayı dileyecektim. Marek paramparça yerdeydi. Kollarıyla bacakları, elleriyle parmakları kopartılmıştı. İnanılmazdı ama hiç kan yoktu. Eskiden cumartesi sabahları izlediğim, bahtsız kötü karakterin bir pervaneye takılıp parçalandığı ya da bir silindir makinesinin altında dümdüz olduğu, sonra da ayağa kalkıp silkinerek eskisinden daha da iyi göründüğü çizgi filmlerden biri gibiydi.

Hatta ben izlerken gözsüz adam Marek'in parçalarını tekrar birleştirdi. Model uçak yapar gibi, arada durup –gözleri olmadığı halde– sonuca bakarak, titizlikle yapıyordu bunu. Bir insanın nasıl bir araya geldiğini görmek ister gibiydi. Çekinerek elimi uzattım ve kablonun üstündeki havada artık elektrik olmadığını gördüm. Belki de yaratık bir seferde sadece tek bir mucize gerçekleştirebiliyordu ya da sadece dikkati dağılmıştı. Ortadan kaybolur da Marek'i yerde parçalar halinde bırakır korkusuyla, yine de olduğum yerde kaldım. Fakat Marek'in bu çarpışmadan sonra nasıl hayatta kalabildiğini anlamış değildim. Sonunda adam tüyler ürpertici bulmacanın son parçasını da birleştirip eserine hayranlıkla bakmak ister gibi geri çekildi. Marek gözlerini açtı. İnanılmazdı ama canlı ve eksiksiz görünüyordu. Başını, kollarını, bacaklarını yokladı. *Varcolac* gibi bir şey söyleyerek haç çıkardı.

Gözsüz adam hâlâ içeri girdiğimiz kapıyla aramızda duruyor, çıkışımızı kapıyordu ama odanın başka bir kapısı, merdivenle yukarı tırmanmayı gerektiren bir acil çıkışı daha vardı. Pine Barrens'ın derinliklerindeki çember boyunca dizili bakım kapılarından deney odalarının hepsine giriş vardı. Giriş kartı ya da anahtar olmadan kapıları açmak mümkün değildi ama acil durumlarda kolayca dışarı çıkabilmeye olanak sağlıyorlardı.

"Koşabilir misin?" dedim.

"Sanırım," dedi Marek.

"Öyleyse peşimden gel," dedim. "Şimdi."

Acil çıkışına doğru fırladım ve adam peşimizde mi diye bir kez olsun arkama bakmadım. Servis asansörü vardı ama düğmeye basıp bekleyecek zaman yoktu. Onun yerine merdiveni kullandık.

Basamakları ikişer ikişer çıktık. Yirmi kat merdivenin ardından, nefes nefese, çam ormanına daldık. Birkaç saniye nefeslendikten sonra da fırlayarak otların bürüdüğü patikadan yola koşmaya başladık.

Kısa bir toprak yolda, yolun otuz metre kadar uzağında, çalıların ardına gizlenmiş külüstür bir Toyota Viva bulunca arabayı hemen tanıdım.

"Brian'ın arabası bu," dedim. "Buraya park edip bakım kapısından gizlice girmiş olmalı."

"Nasıl becermiş?" dedi Marek.

"Bu girişleri izlemiyorlar," dedim. "Bayağı uzaktalar. Ben burada çalışırken, Brian'la ikimiz bu girişi alarmı tetiklemeden girip çıkabilecek şekilde ayarlamıştık." CATHIE'nin cihazlarını yerleştirdiğimiz ve uzun, verimli bir çalışma yapmayı beklediğimiz günlerdi. Toprağa gömülü yeraltı odamızda bazen klostrofobi gelirdi ve arada çam kokulu taze havaya çıkabilmek, kimi zaman da, hava durumuna ve kaça kadar çalıştığımıza bağlı olarak, gökteki yıldızları şöyle bir görmek iyi gelirdi.

Arabanın içine baktık. Anahtar hâlâ kontaktaydı. Telefonumu kontrol ettim, hâlâ çekmiyordu. "Arabasını ödünç almamız gerekecek sanırım," dedim.

Ben şoför koltuğuna geçtim, Marek yanıma oturdu. Anahtarı çevirince motor kolayca çalıştı. Arabayı döndürdüm ve izlerle kaplı toprak yoldan tangır tungur otobana doğru gittik. Çakıl taşlarını kazıyarak otobana çıktığımızda derin bir nefes aldım.

"Hiç acımadı," dedi Marek. Cesaretini yitirdiği için utanmış gibiydi. "Yalnızca..."

"Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi," dedim.

Marek tek elini ışığa doğru tutup parmaklarını gerdi. Küfür eder gibi, Romence bir şey söyledi.

"Ne oldu?"

"Şu parmak," dedi. "Küçükken, ergenlik çağındayken, kaza geçirdim. Elim ağır bir kirişin altında kaldı. Birkaç kemik kırıldı ama ailem fakirdi, bense güçlü ve gururluydum. Doktora gitmedim. Ama bu parmak..."

Parmağı tekrar gerince, önceden hep hareketsiz olduğunu, kemiklerin hafif yamuk kaynamış olduğunu hatırladım. Şimdiyse o parmağı da diğerleriyle birlikte büküp açabiliyordu.

"İmkânsız," dedi Marek.

"Az önce gördüğümüz tek imkânsız şey bu değil," dedim. "O herif seni parçalarına ayırıp tekrar birleştirdi. Cidden hiç acı yok mu? Bana ne kadar güçlü olduğunu falan göstermiyorsun, değil mi?"

Marek ters ters bana baktı. "Orada bebek gibi cıyaklıyordum."

Parmaklarını biraz daha oynattı. Sanırım, teknik açıdan, o şeyin Marek'i iyileştirdiği söylenebilirdi ama bunu bir mucize olarak görmeye hazır değildim. Amacının iyileştirmek olduğundan bile emin değildim. Daha çok bir makineyi içinde neler olduğunu

görmek için parçalayıp birleştiren bir mühendis gibi görünmüştü gözüme.

"En iyisi tekrar polisi aramayı deneyelim," dedim.

Marek telefonundaki birkaç tuşa basıp başını iki yana salladı. "Çekmiyor."

Buna pek şaşırmadım. "O kadar uzakta olamayız," dedim. "Birkaç dakika içinde, bir kulenin kapsama alanına gireriz."

İki yanımızdan hızla çam ağaçları gelip geçiyordu. Dümdüz giden dar yolda, görünürde başka araba yoktu. Gaza iyice basarken içgüdüsel olarak dönen lambalar var mı diye dikiz aynasına baktım ama o sırada bir polis arabası görmek ne kadar iyi olurdu. Arkaya bakarken, arka koltuktaki bir şeylerin üzerine serilmiş eski, kahverengi bir battaniye gördüm. Battaniye aniden hareketlenip yükselerek görüşümü kapadı. Battaniye düşünce, altından gözlerinin olması gereken yerlerde ışıkların yanıp söndüğü bir adam çıktı.

Marek bağırdı. Frene basıp direksiyon kırarak karşı şeride geçtim. Damarlarım adrenalinle dolu, direksiyonu var gücümle ters yöne çevirdim ama çok hızlı gidiyorduk. Araba düz gideceğine yana doğru kayarak yoldan çıkıp bir ağaca çarptı. Başım direksiyona geçti ama hava yastıklarını açmaya yetecek kadar sert bir çarpışma olmamıştı.

Sersemlemiştim ve başım dönüyordu ama arkaya bakmaktan korkarak, her an arkadan çekilmeyi bekleyerek emniyet kemeri tokasını kurcaladım. Ellerim titriyordu, basılacak yerini bulamadım. Sonunda buldum ve kemer açıldı. Kapıyı açıp apar topar dışarı çıktım. Öteki taraftan çoktan çıkmış olan Marek'le birlikte ağaçlara doğru koştuk.

Arkaya bir göz atmaya cesaret edip adamın arabadan daha yeni indiğini gördüm. Kapıyı kullanıyordu. Durdum. Kapıdan zar zor çıkmaya çalışan adam odada yakamıza yapışan yaratık değildi. Gözlerinin yerinde parladığını zannettiğim ışıklar aslında gözlük

camlarındaki yansımalardı. Üstü başı kırış kırış, saçları yatmaktan darmadağın olmuştu ve gece arabanın arka koltuğunda uyuduğu için bütün vücudu tutulmuş gibi hareket ediyordu. İnen kişi Brian Vanderhall'du.

Kendimi hem salak gibi hem de çok öfkeli hissederek üstüne yürüdüm. "Ne demek bu şimdi?" dedim. Öfkem şaşkınlığımdan daha büyüktü. Brian büyük ihtimalle kendini kadın meselesiyle ilgili bir beladan kurtarmak için saçma sapan, çocukça bir oyun oynamıştı. Bir şekilde kendini ölü gibi göstermiş ama artık işin boku çıkmıştı ve kendisiyle birlikte herkesi de aşağı çekmişti. Tam Brian'a göre bir işti.

Brian yumruktan korunmak ister gibi ellerini kaldırdı, sonra beni tanır gibi oldu. "Jacob?" Rahat bir nefes aldı. "Sizi araba hırsızı sandım. Ne işin var burada?"

"Burada ne işim mi var?" Nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Esas senin ölmüş olman gerekirdi!"

Marek arkamdan yaklaştı. "Brian bu mu?" dedi.

"Evet. Sen iyi misin?" Çarpışma yüzünden başımın içi çınlıyordu, tek gözüm biraz morarmıştı ama ciddi bir yaram yoktu.

"İyiyim galiba," dedi Marek.

Brian'ın üstünde yine aynı şortla tişört vardı ve arka koltuğun kumaşı yanağında iz yapmıştı. Endişeli ve şaşkın görünüyordu. "Beni nasıl buldunuz?" dedi.

"Az sonra açıklayacağını umduğum inanılmaz şeyler yaparak bizi öldürmesine ramak kalan o şeyden kaçmak için merdiveni tırmanarak."

Brian'ın dehşetle dolan gözleri kocaman açıldı. "Odaya mı girdiniz? O şey peşinizde mi?"

"Tabii ki girdim! Senin yüzünden az kalsın ölecektim."

"Ölecektik," dedi Marek.

"Bana güç şalterini açmadığını söyle," dedi Brian.

"Tabii ki açtım. Oraya gidip etrafa bakmamı sen söyledin. Bize neler olduğunu anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Brian. "Ben sana bir şey demedim. İnan bana, güç şalterini açmanı asla söylemezdim."

"Bir çift kuarkı birbirinden ayırabileceğime ne kadar inanıyorsam sana da o kadar güveniyorum," dedim. Öyle öfkeliydim ki arabayla gidip onu orada bırakabilirdim. Az önce cesedini yerde yatarken görmüştüm ve eğer bu bir çeşit eşek şakasıysa, hiç komik bulmamıştım. Brian'ın Glock'unun hâlâ cebimde olduğunu hatırladım ama şimdilik bende durmasına karar verdim.

Arabayı inceledim. Ön ivmenin çoğunu frenler kestiği için sadece kaporta biraz göçmüş, camların hiçbiri kırılmamıştı.

Brian ağırlığını bir o ayağına bir ötekine vererek sallandı. Tüyleri diken dikendi. Kar yağışı durmuştu ama dışarısı hâlâ soğuktu. "Arabaya binebilir miyiz?" dedi. "Üşüdüm."

"Olur," dedim, sinir içinde.

Brian yine arka koltuğa geçip battaniyeye sarındı. Marek öndeki yolcu koltuğuna geçti, ben de şoför koltuğuna geçip kontağı çevirdim. Araba çalışmadı. Üç kez daha denedikten sonra, sonunda motor tekleyerek çalışmaya başladı. Ağaçtan geri geri gittim ve lastikleri biraz döndürerek yola çıkıp ilerlemeye başladım. Daha temkinli bir hızla, Lakehurst'e doğru devam ettim. Telefonu bir kez daha denedim. Hâlâ çekmiyordu ama zaten artık polise ne diyeceğim bile belli değildi.

"Konuşmaya başla," dedim.

"Tamam," dedi Brian. "Doğa bilgisayardır argümanını hatırlıyor musun?"

Gözlerimi çevirdim. "Evet. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Cidden mi?"

Dikiz aynasından Brian'a bir bakış attım. Battaniyeye öyle bir sarınmıştı ki mağaradaki bir hayvan gibi sadece gözleri görünüyordu. "Evet. Benim evde. Odadaki adam sözünü ettiğin kuantum varlıklarından biri miydi yani? Sana teknolojilerini öğreten o tatlı perilerden biri miydi?"

Brian'ın aklı karışmış gibiydi. "Ben ne zaman sana geldim?"

Artık sinirlenmeye başlıyordum. Oradan oraya savrulmaktan yorulmuştum ve bazı şeyleri bilmek istiyordum. "Dün gece bizdeydin. Karıma ateş ettin, ben de sana yumruk attım. Cidden hatırlamıyor musun?"

Brian'ın yüzü ifadesizdi. "Ben size yıllardır hiç gelmedim. Gelip sana her şeyi anlatmak istedim ama gelmedim."

"Pekâlâ," dedim. "Sende cidden bir tuhaflık var."

"Kuantum varlıkları konusunda haklısın," dedi Brian. "Nereden bildiğini anlamasam da. Atomaltı dünyadaki etkileşimlerden doğuyorlar. Karmaşıklıktan doğan yaşam. Gördüğün şey buydu."

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi Marek. "Bir *varcolac*'tı. Büyükannem de çocukken görmüş."

"*Varcolac* nedir?" dedim, telaffuzun içine ederek.

"Bir iblis. Canavar. Dünyanın karşı tarafında yaşarlar," dedi Marek.

"Dünyanın karşı tarafında Yeni Zelandalılar var," dedi Brian.

"Hayır, öyle değil. Öteki dünyada, ayna dünyasında, bizim öteki tarafımızda. Bütün yıl oruç tutup bizi anlamasalar da insanlığa yardım eden *blajini* vardır. Bir de bizleri yiyen ve öldüren *varcolac'i*."

Kaşlarımı kaldırdım. "Odada gördüğümüz şeyin Romen efsanelerinden fırlamış bir canavar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kimileri vaftiz edilmemiş çocukların ruhları olduklarını söyler," dedi Marek. "Kimileri de Musa Kızıl Deniz'in başları üzerinden

akmasını emrettiğinde boğulanların ruhları olduklarını. Ama gerçek oldukları kesin."

"Yani... Bir Yahudi masalıyla ilgili Romen efsanesinden çıkma Mısırlı canavarlar," dedi Brian. Alaycı bir kahkaha attı. "Beni dinleyin. Şimdi masal zamanı değil. Parçacık etkileşiminin karmaşasından daha büyük bir ölçekte yaratılan bilinçli varlıklardan söz ediyoruz."

Marek koltuğunda dönerek Brian'a baktı. "Bilimsel sözcükler kullanmanın gerçeği değiştireceğini mi zannediyorsun?"

"Ben burada fiziksel bir şeyden söz ediyorum, ruhlardan değil."

"Ne dediğini duydum. Bir şey yeterince karmaşıksa, bilinçli olacağını söylüyorsun."

"Aynen öyle," dedi Brian. "Beyin ya da bilgisayar gibi, bilgiyi aktaracak bir aracı varsa, eğer bir iletişim ağıysa. İnsanlar bilinci çok ruhani bir şeymiş gibi romantize ediyor. Oysa sadece karmaşıklığı tanımlamak için kullandığımız bir sözcük."

Marek bana baktı. "İşte bilim adamlarından bu yüzden nefret ediyorum," dedi.

Sırıttım. "Ben de bilim adamıyım," dedim.

"Onu kastetmedim. Onlara 'kuantum varlıkları' demek neden *'varcolac'i'* demekten daha iyi bir şey oluyor?"

"Bak, ben izah edeyim," dedi Brian. "Tost makinesi bilinçli midir?"

"Hayır," dedi Marek.

"Neden?"

"O bir makine. Hangi iş için tasarlanmışsa onu yapar," dedi Marek.

"Peki ya şu otomatik çim biçme makineleriyle elektrikli süpürgeler? Onlar için 'Ağacın etrafından dolaşmayı denedi ama kafası

karıştı,' gibi şeyler söyleriz hani? Bu bir bilince işaret etmez mi? Bilinçli olarak çimleri biçmeye niyet ettiğine?"

"Yine de sadece bir makine. Yapmak için programlandığı şeyi yapıyor," dedi Marek.

"Peki ya köpekler? Onlar bilinçli mi? Çim biçicinin yoluna çıkmak, kedi kovalamak, halıya tüylerini dökmek onun kendi *isteği* mi? Yoksa sadece o şekilde mi programlanmış?"

"Köpeklerin bilinci vardır bence," dedi Marek.

"Yoksa yalnızca köpeklerin programı daha karmaşık olduğu ve her zaman öngörülemediği için mi böyle diyoruz?" dedi Brian. "Peki ya sen? Sana 'bilinçli' etiketini yapıştırıyorum çünkü eylemlerine amaç ve öngörülemezlik atfediyorum ama gerçek şu ki, aslında sadece programlandığın şekilde davranıyorsun. 'Bilinçli olmak' yalnızca programın belli bir söz dağarcığını kullanacak kadar karmaşık olması demek."

Marek'in eli yılan hızıyla arka koltuğa uzandı ve Brian'ı boynundan, çenesinin tam altından yakaladı. Sadece aynadan görebiliyordum ama Brian'ın hazırlıksız yakalandığı belliydi. Ağzı tak diye kapanırken gözleri yuvalarından uğradı.

"Boynunu kırarsam, yalnızca böyle mi programlanmışım demektir?" dedi Marek.

Marek'i böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum ama Brian tanımıyordu. "Bunu yapmana gerek yok," diye gakladı.

Marek'in genzinde başlayan boğuk bir ses sonunda kıkırtıya dönüştü. Brian'ın boynunu bırakıp içten kahkahalar atmaya başladı. İkna edici bir şekilde olmasa da Brian da güldü ve boğazını ovuşturdu.

"Özgür irade gerçektir," dedi Marek. "İstersem, boynunu kırmayı da seçebilirim."

"Bilim öyle demiyor," dedi Brian. "Yaptığın her şey bir dizi olasılıksal sonucun bir araya gelmesiyle oluşuyor."

"Ama karar verebilirim. Henüz karar vermedim ama cidden iki olasılık da mümkün," dedi Marek.

O üstünlük taslayan sırıtış Brian'ın yüzüne ansızın geri geldi. "Zaten iki olasılık da gerçekleşiyor. Paralel bir evrendeki başka bir versiyonun verdiğin her kararın tersini yapıyor."

"Henüz bundan emin değiliz," dedim.

"Basit matematik bu," dedi Brian, ona arka çıkmadığım için somurtarak. "Dünyayı ve uzaydaki çevresini oluşturan parçacık sayısı N olsun. Parçacıkların değerler bütünü belirlidir –pozisyon, hız, dönme vs.– bu yüzden bir dizi N parçacığının olası durum sayısı ancak başka bir rakam, M olabilir. M muazzam büyük ama sonlu bir sayıdır. Sonsuz bir evrende, ki bizimki kesinlikle öyle ya da öyle büyük ki aradaki farkın bir önemi kalmıyor, bu M durumlarının hepsi de tekrar tekrar, defalarca gerçekleşecektir. Sonsuz boyuttaki bütün o baloncuk evrenlerden söz etmiyorum bile. Yaptığımız her şey aynı bize benzeyen biri, milyonlarca biz tarafından, bütün olası çeşitlemeleriyle tekrarlanıp duruyor."

Marek iğrenmiş gibi bir bakış attı. "İnsanlar tost makinesi değildir. Bunu bilmiyorsan, bilimin beş para etmez."

Brian elini korumak ister gibi boğazına götürse de konuşmaya devam etti. "Özel olduğumuza inanmak istiyoruz. Ama bilimde geçmişten bu yana yapılan bütün büyük buluşlar insanoğlunun fazlasıyla özel ve farklı olduğu görüşünü gitgide çürüttü. Copernicus sayesinde dünyanın evrenin merkezi olduğu görüşünden vazgeçtik. Darwin insanın hayvanlardan üstün olduğu görüşünü çürüttü. Einstein hareket ve zamana bakışımızın bile mutlak olmadığını fark etmemizi sağladı.

"Yine de en kötüsü kuantum mekaniği. Anlam kavrayışımızı kökünden sarsıyor. Her şeyin olasılıklarla, trilyonlarca parçacığın

gelişigüzel zar atışıyla belirlendiğini söylüyor bize. Verdiğini zannettiğin her karar aslında bir olasılık dalgasının yuvarlanışı, dev bir kuantum bilgisayarının seni ve senin dışındaki her şeyi işlemesinin sonucu. Daha da kötüsü, paralel bir evrendeki başka bir versiyonun tarafından aldığın her kararın tam tersi yapılıyor. Einstein da buna inanmak istemedi ama bilim yalan söylemez."

"Bilimin sağladığı şey buysa ne işe yarıyor ki?" dedi Marek. "İstediğin kadar profesörlük tasla, o odada bir *varcolac* vardı ve onu sen serbest bıraktın."

"Daha da önemlisi," dedim, "*varcolac* bizi öldürmeye çalıştı."

"Cidden o ismi takmayacaksınız herhalde," dedi Brian. "Onlar ruh falan değil. Aynı bizim gibi fiziksel varlıklar. Fakat bedenleri başka parçacıklardan olduğu kadar fotonlardan da oluşuyor. Sanırım bizden daha uzun zamandır varlar, belki de Big Bang'in ilk birkaç saniyesinden beri."

"Öyleyse," dedim, "onlara ruh, peri, melek, iblis ya da *varcolac* diyebiliriz ve hepsi de doğru olur. İlkel kültürlerin çoğunda animalist inanç sistemleri vardır. Belki de gerçeklere dayanıyorlardı, evrenin dokusunda yaşayan başka varlıklara."

"Onlardan kendi isimleriyle söz edin," dedi Brian. "Onlar kuantum varlıkları. Daha önce görüldüklerinden de şüpheliyim. Ben temasa geçmeden önce hakkımızda bizim onlar hakkında bildiğimizden daha çok şey bildiklerini sanmıyorum."

"Var olduklarını nasıl anladın ki?"

"Ben anlamadım. Çınlaçlarımı gördün mü?" Başımı sallayınca, Brian model uçağıyla gurur duyan bir yeniyetme gibi sırıttı "Her şey öyle başladı. Başlangıç oydu. Normal insani etkileşimleri ancak bizim Dünya'nın dönüşünü hissettiğimiz kadar hissedebiliyorlar. Dolanıklık ve olasılıklar, zayıf ve güçlü kuvvetler bazında konuşuyorlar. Ama ben kuantum etkilerini belli bir mesafeye iletmeyi başarınca bir düğmeyle kapatıp açarak sonuçlarını görebildiğimde

uzaktaki bir galaksiden radyo dalgaları almış ya da... Ya da, ne bileyim, ön bahçelerine UFO inmiş gibi falan oldu. Birdenbire burada iletişim kurabilecek ve tepki verebilecek zekâya sahip birinin olduğunu fark ettiler.

"İlk başta anlamlı gelmedi. Çınlaca elektrik veriyordum, o da bazen bir tarafa, bazen öteki tarafa, bazen hızlı, bazen yavaş dönüyordu. Karmaşık bir olasılık dalgasıydı ama ne olduğunu anlamaya yetecek kadar gözlem yapmıştım. Tahmin edeceğin gibi, herhangi bir ölçümü öngöremiyordum ama yüz tanesinin dağılımını öngörebiliyordum. Sonra, anlaşılmaz şekilde, sapma gösterdi."

"Araya başka bir dalga deseni girdi," dedim.

"Evet, ama bu kez desen öngörülebilir değildi. Salınım sıklığı gitgide arttı. Sonunda, değerlere bir bakayım dedim..."

"Asal sayılar," diyerek tekrar söze daldı Marek. "Bir dizi asal sayı gördün."

Brian şaşkın görünüyordu. "Nereden bildin?"

Marek gözlerini çevirdi. "Uzaylılar hep onlardan göndermez mi? Bütün filmlerde, romanlarda. Asal sayılar doğada bulunmadığı için onları gördüğünde zeki bir varlıktan geldiklerini anlarsın."

"Bunu benimle iletişim kurmak için kasten mi yaptılar bilmiyorum ama oradaydı işte. Rakamları sisteme girdim; düğmeyi iki kez, üç kez, beş kez açtım, vesaire. Kendimi odaya kapadım, ne uyudum ne bir şey yedim. Asal sayılara pi ve altın oran gibi doğal oranlar, sonra daha karmaşık matematiksel formüller eklendi. Akıllı tabletimi güç düğmesini kontrol edecek şekilde programladım ve çok geçmeden tamamen matematiğe dayalı bir çeşit dil geliştirdik. Onlara bizi anlattım: Kimyasal yapımızı, genetiğimizi. Onlar da bana ne olduklarını açıklayan formüller gönderdi, müthiş bir şeydi! Derken tabletimle meta devre sistemine uyguladığım formüller göndermeye başladılar ve asıl olay o zaman başladı. Çınlaçlar sayesinde makro ve atomaltı dünyalar arasındaki engeli

aştık. Biz kuantum âleminden faydalanmayı hayal ederken, oyun oynamak için daha hızlı bilgisayarlar yapmayı düşünüyoruz. Ama mümkün olan daha birçok şey var. Bu her konuda bir devrim olacak; kendimiz hakkındaki düşüncelerimiz, insan olmanın anlamı değişecek. Onların yapamayacağı hemen hiçbir şey *yok*."

Odadaki yaratığın neler yaptığını düşününce sırtım ürperdi. "Ve artık burada olduğumuzu biliyorlar."

Brian ses tonumu fark etmedi. "Müthiş bir şey. Bir asırdan fazla zamandır uzak galaksilerde uzaylıları aradık durduk ama onlar başından beri burada, aramızdaydılar. Hatta *içimizde*; soluduğumuz havayı, yiyeceklerimizi, vücutlarımızı oluşturan moleküllerin içinde. Dünya'da, daha doğrusu Dünya'nın içinde yaşayan bambaşka bir uygarlık. Yüzeyler bizim için önemli ama onlar için değil, yerçekimi ve elektrik gibi şeyler onlar için sadece birer parçacık etkileşimi."

Gözleri parlıyordu. "Beni de kendileri gibi yapabileceklerini söylediler. Onların gücüne, bütün evrenlerdeki ölümsüzlüğüne sahip olacaktım..."

"İyi," dedi Marek. "Anladık. Süperler. Hepsi birer tanrı falan. Peki cesedin o odada yere serilmişken, sen nasıl oluyor da arabanın arka koltuğunda uyuyabiliyorsun?"

"Ne yapıyorum?" dedi Brian.

"Göğsünde delik açılmış kanlı bir ceset," dedim.

"Ne diyorsunuz siz?" dedi Brian.

"Bak," dedim. "Bu düşünce deneyi değil. Bu işe senin yüzünden bulaştım ve neler olduğunu bilmeye hakkım var."

"Anlatıyorum ya," dedi Brian.

Frene basıp yana çektim. Vitesi park konumuna getirip Brian'a döndüm.

"Cesetten haberin yok mu yani?"

"Ne cesedi?"

"Veya mektuptan? Ofisinde bana yazdığın bir mektup vardı."

"Sana gönderdiğim mektubu mu diyorsun?" dedi.

"Ne göndermesi? Ofisteki ceketinin cebinde üstüne ismimi yazdığın bir zarf buldum. Gidip odaya bakmamı söylemişsin."

Brian başını iki yana salladı. "Ben o mektubu sana göndermiştim," dedi. "Dün FedEx'e vermiştim."

Mektubu çebimden çıkarıp yüzüne doğru salladım. "Dün gönderdiysen, nasıl oluyor da bugün cebinde buluyorum?"

"Ne bileyim ben! Siz hangi cesetten söz ediyorsunuz?"

"Biz şu anda konuşurken, sen göğsünde bir kurşun deliğiyle CATHIE odasında ölü yatıyorsun," dedim.

Brian'ın yüzü bembeyaz oldu, gözlerine o dehşet dolu bakışlar geldi. "Olamaz."

"Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlatsana," dedim.

Brian ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. Çenesi oltaya takılmış bir balık gibi aşağı düştü. Uzaklardaki parlak, hayali bir geleceğe bakan gözleri birden odaklandı. Sarsılarak titremeye başladı. "Hayır, olamaz," dedi.

"Ne?"

"Mektubu bana ver," dedi. "Şifreleri buldun mu?"

"Şifreler, çoğul yani?" dedim.

Brian parmağıyla kâğıda "137.036" yazınca mektup tekrar belirdi. "Sana 'Cathie'ye hoşça kal dediğimi söyle,' diyorum," dedi Brian. "Yani ikinci şifre bizim programın iptal edilme tarihi." Birkaç rakam daha yazdı.

"Bunu anlamam gerekiyordu, öyle mi?" dedim. "Gidip odaya bakmamı istiyorsun sandım."

Brian kâğıdı bana gösterdi. Şimdi karmaşık renkli çizgilerle birbirine bağlanan minik minik programlama devreleri belirmişti. Kâğıttan bir uğultu geliyordu. Brian jiroskobu döndürdüğünde olduğu gibi, içimde tuhaf bir çekilme hissettim.

"Bütün bunları sen mi programladın?" dedim.

"Çoğunu."

"Ne işe yarıyor?"

"Bu bir Higgs projektörü," dedi. "Yerel olarak Higgs alanını değiştiriyor."

"Haydi oradan," dedim.

"Ben ciddiyim."

"Ne yani, ofisinde oyuncaklarla ve oyun hamuruyla çalışıp Higgs alanının nasıl izole edileceğini mi buldun? Böyle bir şey mümkünse bile, trilyonlarca dolarlık bir proje yürütülmesini gerektirir."

"Ben yapmadım. *Onlar* yaptı. Çekirdek modüllerin formüllerini verdiler, ben yalnızca arayüz sarıcılarını yazdım."

"Higgs alanı nedir?" dedi Marek.

"Madde fikri de dahil olmak üzere evrene fiziksel özelliklerini kazandıran, bütün evrende aynı olan görünmez bir alan," dedim. "Teoride Big Bang sadece tek bir evren değil, ilk genişlemenin ardından baloncuklar gibi köpüren sayısız evren yarattı. Her evrenin bizimkinden daha zayıf ya da daha güçlü, dolayısıyla bir dizi farklı sabite sahip olmasını sağlayan, farklı bir Higgs alanı olabilir. Yani farklı temel parçacıklara, bu yüzden farklı bir periyodik tabloya sahip olabilir ve bambaşka bir yapısı vardır," dedim.

"Bütün bunları sana *varcolac* mı söyledi yani?" dedi Marek.

"Kuantum varlıkları," dedi Brian. "Belki de Higgs alanı *onlar* ya da bir şekilde onların bir parçası. Onlar..." Gözlerini kocaman açıp arkamdaki bir şeye bakarak sustu.

Önüme döndüm. Ön camın ardından, gelen şeyi gördüm. *Varcolac* ağaçlar yokmuş gibi içlerinden geçerek bize doğru geliyordu.

Anahtara uzandım ama zaman yoktu. "Dışarı!" diye bağırdım. Marek kendi tarafından çıkıp koşmaya başlamıştı bile. Ben de kendi kapımı iterek açtım ve Brian'ın peşimden gelip gelmediğine pek aldırmadan öteki tarafa doğru koşmaya başladım.

Ben gayet formda ve hızlıydım, Brian öyle değildi. Onun bir çığlık attığını duymama ve *varcolac*'la arama olabildiğince çok mesafe koymak istememe rağmen arkama döndüm. *Varcolac* üzerine doğru yürürken Brian akıllı kâğıda deliler gibi bir şeyler yapıyordu.

Bir bas yükselticinin sesi açılmış gibi, derinden gelen bir ses duydum ve *varcolac* ufalanarak yok oldu. Brian nefes nefese dizlerinin üstüne çöktü. "Ramak kalmıştı."

"Ne yaptın sen?" dedim.

"Çarpıştırıcıya bağlıydı," dedi Brian. "Çarpıştırıcının ürettiği egzotik parçacıklardan besleniyor ve fiziksel tezahürünü koruyabilmek için muazzam miktarda güç emiyor. O parçacıkları yok etmek için Higgs alanını değiştirdim."

Brian kâğıdın birkaç yerine dokundu. Derinden gelen ses kesilirken göğsümdeki çekilme hissi hafifledi.

"Açık bırakman gerekmez mi?" dedim.

"Gitti artık," dedi Brian. "Geri gelmesi ancak..." *Varcolac* en fazla yarım metre ötesinde tekrar belirince nefesi kesildiği için sustu. Brian bir çığlık atarak dizlerinin üstüne çöktü. Titreyen eliyle mektubu uzattı. "Al şunu!" dedi. "Al!"

Varcolac eğilerek Brian'a dokundu. Brian'ın gözleri donuklaştı, vücudu ışıldadı. Vücudundan fırtınada uçuşan kumlar gibi yükselen minik parçacıklar *varcolac*'ın içine akmaya başladı. Brian gözümüzün önünde tamamen ufalanarak *varcolac*'ın içine çekildi. *Varcolac*'ın belirsiz yüzünün bir parça Brian'a benzemesi dehşet

vericiydi. Akıllı kâğıt şimdi *varcolac*'ın elindeydi. Çok geçmeden kâğıt da parlak alevler içinde yok oldu.

Varcolac bize döndü. Put gibi kalmış, onu izliyorduk. Öne doğru bir adım attıktan sonra topuğunun üstünde dönerek kayboldu. Bir anda kaybolmamıştı: Bir köşeyi döner, benim göremediğim başka bir boyuta geçer gibi gitmişti. Kim bilir, belki de görünmez olmuştu da hâlâ burnumun dibindeydi ve üstüme atlamaya hazır, beni izliyordu ama öyleyse bile yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şimdilik, anladığım kadarıyla, *varcolac* gitmişti.

Marek yanıma koştu. "İyi misin?"

"Evet."

"Gidelim buradan," dedim. Koşup arabaya bindim.

Marek de yanıma oturdu ama o daha kapıyı kapamadan, ben vitese takıp gitmeye başlamıştım bile.

"Nereye gidiyoruz?" dedi.

Gaza basıp dar bir U dönüşü yaptım. "O mektuptan iki tane var," dedim.

"Ne?"

"İki tane Brian var," dedim. Lastiklerden acı bir ses çıkartarak yola çıkıp NJSÇ'nin aksi yönüne, eve doğru gitmeye başladım. "İki Brian ve iki mektup var. Bunun nasıl olabildiğini bilemiyorum ama öyle. Cesedini bulduğumuz Brian bizim eve gelip mektubu ceketinin cebinde bıraktı. Az önce gördüğümüz Brian'sa mektubu bana FedEx'le yolladı."

"Yani?" dedi Marek.

"*Varcolac* mektubun peşindeymiş gibi geldi bana," dedim. "Brian'ı bunun için öldürdü. Mektubun öbür versiyonu, FedEx'le yollanan mektupsa bugün gelmiş olmalı."

Marek'in bir nefes alıp tuttuğunu duydum. "Yani eğer öteki mektubu da istiyor ve nasıl bulacağını biliyorsa, demek ki *varcolac*..."

Gaza sertçe basıp kırmızı ışıktan jet hızıyla geçtim. "...dos-doğru bizim eve gidecek."

BÖLÜM 12
ALT SPİN

David Haviland'ın sabah insanı olduğu belliydi. Yargıcı ve jüriyi neşeli bir gülücükle selamladı. Ben pek uyuyamamıştım, yanımdaki Terry de benden daha iyi görünmüyordu. Elindeki kâğıt kahve bardağına cankurtaran botu gibi yapışmıştı.

"Memur Brandon McBride'ı kürsüye davet ediyorum," dedi Haviland.

McBride irilikten şişmanlığa geçiş yapmış, kır saçları açılmaya, gıdısı çıkmaya başlamış bir adamdı. Boynundaki kıvrımlar için fazla dar görünen bir kravat takmıştı.

"Memur McBride," dedi Haviland. "Ne kadar zamandır Media polis kuvvetlerindesiniz?"

"Otuz yedi yıldır." Hizmet süresinin uzunluğuyla gururlandığı belli olan McBride her bir sözcüğü vurgulayarak söylemişti.

"Şu anki unvanınız nedir?"

"Uzman Kanıt Teknisyeni."

"Peki bu görev neleri içeriyor?"

"Saç örneklerinden araçlara kadar çeşitli boyutlarda kanıtlar bize gelir, biz de onları depolar, takip eder ve gerektiğinde depodan çıkarırız. İşim daha çok delil zincirinin bütünlüğünü korumakla

ilgilidir. Kanıtları depolayıp üzerlerinde oynanmamasını sağlarız. El konuldukları yerden mahkemeye gelinceye kadar kanıtlar için gayet net bir gözetim zinciri vardır."

"3 Aralık'ta ofisinize, tutuklandığı sırada Jacob Kelley'den alınmış olan bir silah teslim edildi mi?"

"Evet, edildi," dedi McBride.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Kaydını bu sabah mahkemeye hazırlık olarak yeniden gözden geçirdim."

Haviland yargıca baktı. "Tanığa yaklaşmama müsaade eder misiniz, efendim?"

"Yaklaşın."

Haviland, McBride'a ataşlı bir demet kâğıt verdi. "Bu belge mahkemeye Kanıt A1 olarak sunuluyor. Memur bey, belgenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"2 Aralık tarihli delil kaydı."

"Mahkemeye hazırlık olarak yeniden gözden geçirdiğiniz kayıt bu muydu?"

"Evet."

"Yazılı olanları mahkeme için özetler misiniz?"

"Saat 22:00'da Kelleylerin evinde siyah polimer kabzalı, çizik namlulu, dokuz milimetrelik bir Glock 46'ya el konulduğu yazıyor." McBride sayfaları çevirdi. "Silahın iki yandan çekilmiş fotoğrafları da var."

"Size çok silah gelir mi?"

"Oldukça," dedi McBride.

"Bir silahın İkelleylerin evinden alınan silah olduğuna nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Delil kendi numarasıyla etiketlenir ve kilitli bir bölmede saklanır. Delili alan ve geri getiren herkes, kendisi de imza atan bir delil memurunun gözetiminde, deftere imza atmak zorundadır."

"Önünüzdeki belgede bu kayıt da yer alıyor mu?" dedi Haviland.

"Evet."

"3 ya da 4 Aralık'ta bu silahı alan ya da geri getiren olmuş mu?"

"Silahı ilk olarak 3 Aralık'ta Memur Carter'dan ben teslim aldım, 4 Aralık'ta da dışarı çıkardım."

"Dışarı çıkarma nedeniniz neydi?"

"Ofisimize New Jersey Eyalet Polisi'nin Jacob Kelley'yi silahla adam öldürmekten istediğini söyleyen bir bülten geldi."

"Peki imzanızı atıp dışarı çıkardıktan sonra ne yaptınız?"

"Jersey'dekileri arayıp haber verdim, sonra da test atışı için silahı yürüyerek bizzat balistiğe götürdüm."

"Bunu neden yaptınız?"

McBride'ın yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Silahı kendim götürdüm çünkü aradaki bağlantıyı kurarak takdir almak istedim. Test atışındaki mermiyi olay yerinde bulduklarıyla karşılaştırarak aynı silahtan çıkıp çıkmadığını anlayabiliyorlar."

Haviland'ın gösterdiği, plastiğe sarılı tabancayı hemen tanıdım. "Savcılık Kanıt A2'yi mahkemeye sunar. Yaklaşabilir miyim?"

Yargıç başını salladı.

"Memur McBride," diye devam etti Haviland, "balistiğe götürdüğünüz silah bu muydu?"

McBride dikkatle Glock'u inceledi. "Evet."

"Cinayetin bu silahla işlendiği tespit edildi mi peki?"

"Evet, efendim. Test atışı adli tıp laboratuvarımızda yapıldı ve karşılaştırma mikroskobunda yiv-set izlerinin aynı olduğu görüldü."

McBride jüriye döndü. "Silahın namlusu merminin üzerinde yivset izleri bırakır. Bu izler parmak izleri gibi her silah için farklıdır. Aynı silahtan atılan iki mermide de aynı iz olur."

"Yani polisin 3 Aralık'ta Kelleylerin evinde Jacob Kelley'nin üzerinde bulduğu silah Brian Vanderhall'u öldürmek için kullanılan silahla aynı?"

"Kesinlikle."

"Bir hata yapılmış olamaz mı? Bu silah başka bir silahla karıştırılmış olabilir mi?"

McBride bozulmuş gibiydi. "Benim işim bu," dedi. "Her gün yaptığım iş. Delil zinciri usule uygun olarak belgelendi ve silah, teslim alındığı andan itibaren güvenlik altındaydı. Bu konuda hiçbir şüphe yok."

Haviland başka bir plastik torba çıkarıp kayda geçirdikten sonra torbayı McBride'a gösterdi. "Bize bunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz, memur bey?"

"Bunlar Bay Kelley'nin ayakkabıları. Bay Kelley'yi tutuklayan Memur Carter tarafından el konulmuş ve bana silahla birlikte teslim edilmişlerdir."

"Bize ayakkabılarda ne bulduğunuzu söyler misiniz?"

"Tabanları insan kanıyla kaplıydı," dedi McBride.

"Bu kanıt üstünde de New Jersey Eyalet Polisi'yle birlikte mi çalıştınız?"

"Evet. Onlar bize cinayet mahallinde buldukları ayak izlerini yolladı, biz de izlerin bu ayakkabılara ait olduğunu belirledik. DNA analizi de kanın Brian Vanderhall'a ait olduğunu doğruladı."

"Bay Kelley tutuklandığında kanıtlar üzerinde başka bir analiz yapıldı mı?" dedi Haviland.

"Evet, Bay Kelley'nin ellerine barut artığı testi uygulandı," dedi McBride. Tekrar jüriye dönerken, otuz yedi yıl boyunca bunu birçok jüriye anlatmış olduğu belliydi. "Barut artıkları silah ateşlendiğinde havalanan ve bir-bir buçuk metre uzaklıktaki şeylere yapışan küçük, yanık partiküllerdir. Bir şey silaha ne kadar yakınsa, barut artığı o kadar fazla olur. Silahı ateşleyen kişinin elinde ve kolunda yüksek yoğunlukta barut artığı olur, yüzünde ve giysilerinde daha az miktarda bulunur.

"Ateş ettiğinden şüphelenilen biri tutuklandığında tutuklamayı yapan memur içinde yapışkanlı küçük metal disklerin olduğu bir kit kullanır. Şüphelinin iki eline de birer metal disk bastırdıktan sonra diskleri kite dahil olan etiketli plastik tüplere koyar. Laboratuvarda diskleri tüplerden çıkarır ve taramalı elektron mikroskobunda partikülleri inceleriz."

"Peki Bay Kelley'ye ait diskleri incelediğinizde?" dedi Haviland.

"İki elde de yüksek miktarda kurşun, baryum ve antimon oluşu ateş edildiğini gösteriyordu," dedi McBride.

"Bu partiküller sadece silahla ateş edildiği sırada odada olduğu için ellerine bulaşmış olamaz mı?"

"Hayır. Miktarlar çok fazlaydı. Bay Kelley silahı kendi elinde tutarak, büyük ihtimalle birçok kez ateş etmiş."

Haviland hafifçe başını eğdi. "Başka sorum yok, efendim."

BÖLÜM 13
ÜST SPİN

Köprüden tam gaz Pennsylvania'ya girdik. Bir elim direksiyonda, ötekiyle defalarca Elena'yı arayıp cevap alamadan Media'ya gelene kadar dokuz-on kez kırmızı ışıkta geçtim. Bizim evin bahçe yoluna dönerken de pek yavaşlamadım. Ön kapı açık duruyordu. Kalbim güm güm çarparak arabadan fırlayıp eve girerken çok geç kaldığımızı anlamıştım.

Girer girmez Elena'yı gördüm. Kapının dibinde yere serilmişti, gözleri tavana bakıyordu. Üzerinde dışarı çıkmak üzereymiş gibi kahverengi süet kabanı vardı. Çantası hâlâ omzuna takılıydı ve anahtarları elinin yakınında, yerde duruyordu.

Bağırarak kendimi üstüne atıp saçlarına yapıştım. Gür, siyah ve hafif dalgalı, çok güzel saçları vardı. Kafamın içinde uzun bir çığlık, düşünceyi ve mantığı alıp götüren, düdüklü çaydanlığınkine benzeyen, aralıksız, tiz bir ses vardı. Elena'yı sarsmaya başladım. Onu uyandırmam lazımdı. Omuzlarına yapışıp Elena'yı yukarı aşağı sarsarken o sesin kendi ağzımdan çıktığını fark ettim.

Güçlü eller bileklerimden tuttu. Karşı koymaya çalıştım ama yine de Marek'in beni çekerek Elena'dan uzaklaştırmasına izin verdim.

"Beni görmeye geliyordu," dedim. "New Jersey'ye, yanıma gelecekti." Evde bir tek Elena'nın olmadığını hatırlayınca beynimdeki pus aniden dağıldı. Çocuklarım neredeydi?

Evi ararken boğazımda boğucu bir dehşet vardı. Kusacak gibiydim. Elena'yı kapıda öylece bırakmak ağırıma gitmişti. Beynim odalarda çocukları aramaktansa neden alt katta kalmam, hatta evden çıkmam gerektiğine dair mazeretler üretip duruyordu.

Claire'i bizim yatak odasında, yastıklara dayanmış oturur vaziyette buldum. Akış hâlâ açıktı, ünlü bir kadın oyuncunun gerçek hayatında yaşadığı maceralarla ilgili bir program vardı ama umurumda bile değildi. Claire'in yüzü ölümünü birkaç saniye öncesinden görmüş gibi dehşet dolu bir ifadeyle kasılmıştı.

Marek'in seslendiğini duyup sesin geldiği yere, Sean'ın odasına gittim. Sean orada, Lego'dan yaptığı yarısı bitmiş uzay gemisinin yanında yere serilmiş, normal kolu garip bir açıyla kıvrılarak altında kalmıştı. Yüzlerce Lego parçası halının üzerine serili bir kefen gibi etrafına saçılmıştı. İnşa edildiği yıllarda onunla birlikte NJSÇ'nin Lego'dan minyatür bir versiyonunu yapışımız gözümün önünden gelip geçti.

Vücudunda bir tuhaflık vardı. Zaten her şey tuhaf, imkânsız geliyordu ve beynim her şeyin oyun olduğunu kanıtlamak için bir yol bulmaya çalışıp duruyordu. Duvarlar sanki üstüme geliyor, sonra uzaklaşıyor, etrafımdaki şeyler devleşiyor, derken uzaklaşarak küçülüyor, her şey hüzünlü bir belgeselde izlediğim başka birinin hikâyesine benziyordu. Fakat bu bulanıklığa rağmen beynimin mantıklı kalabilen bir kısmı Sean'ın vücudunda cidden bir tuhaflık olduğu konusunda ısrarcıydı.

Lego parçalarını ayaklarımın altında ezerek bir adım yaklaşıp iyice baktım. Yüzü tuhaf görünüyordu. Oradaki Sean'dı, oğlumdu, orası kesindi ama... Neyi farklıydı? Yüzü öldüğü için mi öyle görünüyordu? Sonunda, gözümün önünde olan şeyi fark edebildim. Normal kolu farklı taraftaydı. Altında kalan *sol* koluydu ve

Elena'nın bütün kışlık giysilerine yaptığı gibi özel olarak kısaltığı kazağının kolundan ucu görünen kısa kolu şimdi sağındaydı. Bunu gördükten sonra, ters tarafta olan öteki şeyleri de fark ettim: Boynundaki ben, saçlarını ayırdığı yer.

"Ters görünüyor," dedim.

Marek herhalde yeni bir şiddetli patlama bekleyerek kolumdan tuttu.

"Hayır, baksana," dedim. "Kendinin yansıması gibi. Kısa kolu yanlış tarafta."

Marek alnını kırıştırarak daha yakından bakmak için eğildi. "Solda mıydı ki?" dedi. Hatırlamadığı belliydi, ben de kendimden şüphelenmeye başlıyordum. Soldakinin kısa olduğundan adım kadar emindim ama her şey o kadar gerçeküstüydü ki biri bana yanlış hatırladığımı söylese şaşırmazdım.

Marek'in elinden kurtulup tekrar odama koştum. Güzel Claire'imi ölü yatarken görünce, gözlerim bulutlandı, midem kasıldı ama kendimi zorlayıp ona iyice bir baktım. Omuzlarına dökülen muhteşem sarı saçları. Yetişkinliğe yeni girmeye başlamış gencecik zarif bedeni. Yaşayamadığı bütün deneyimler, tadamayacağı zevkler beynime üşüştü, ne düşünebiliyor ne de boğazıma kadar yükselen kusmuğu yutmayı becerebiliyordum ama bakmaya devam ettim. Üstündeki tişörtte sahne ışıkları ve grup arkadaşlarının ortasında şarkı söyleyen bir pop starın resmi vardı. Resmin üstünde DELIA SHARP'ın gösterişli harflerle yazılmış ismi de vardı ve sonunda gördüğüm şeyi bilinçli olarak algılamamı sağlayan da bu oldu. Harfler ters basılmıştı.

Aynı şeyi Marek de gördü. "Aslında böyle değil miydi?"

"Hayır."

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

Aşağıdan bir gürültü, çarpma sesi gibi bir şey ve bir kızın çığlık sesi geldi. Geriye sadece bir kızım kalmıştı. Alessandra.

Koşarak aşağı indiğimde oradaydı, hâlâ capcanlıydı ama yalnız değildi. *Varcolac* ifadesiz bir yüzle yanında durmuş, bileğinden tutmuştu. Alessandra çırpınıp debelenerek kurtulmaya çalışıyor ama *varcolac* görünüşte hiç çaba harcamadan, çelikten yapılmış gibi onu yanında tutuyordu. Alessandra'nın kurtarmaya çalıştığı elinde bir mektup vardı. Durduğum yerden bile adresin Brian'ın el yazısıyla yazılmış olduğunu görebiliyordum.

Varcolac mektubu Alessandra'nın elinden çekip aldı. İkimiz içeri girerken başını bize çevirdiğinde yüzündeki bütün kemikler kırılmış gibi tuhaf görünüyordu ve o bomboş ama aç ifadeyle bana bakıyordu. Alessandra'nın üstüne çıktı ve sırf bu yüzden onu lime lime edebilirdim. Elindeki mektup bir anda alev alarak ufalandı. Öteki eliyle hâlâ Alessandra'nın bileğini sımsıkı tutuyordu.

"Bırak onu," dedim.

Varcolac sakin sakin bana baktı. Zekâya sahipti ama satılacak mallara değer biçen bir açık artırmacı gibi duygusuzdu.

"Alessandra," dedim. "Ben dikkatini dağıtacağım. Yapabilirsen ellerini kurtar." Kızının kocaman açılmış gözlerinde korku vardı. Başını salladı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım, dikkatle nişan aldım ve anahtarları *varcolac*'ın suratına fırlattım. Daha önce de olduğu gibi bulanıklaştı, olasılıklardan bir dalga formuna dönüştü ve yarım metre sağda yeniden belirdiğinde, Alessandra'yı tutan elinde bu kez anahtarlar vardı. Elini hafifçe açıp başını kuş gibi yana yatırarak olmayan gözleriyle anahtarları inceledi. Gördüğü şeyden tatmin olarak anahtarları sıkıp toza çevirdi ve elini tekrar açıp çelik tozlarını yere bıraktı.

"Yavaş ol," dedim Alessandra'ya. "Geri geri git ama acele etme." Gözlerimi *varcolac*'tan ayırmadan şömine rafından iki tane cam

mumluk alıp birini havaya kaldırdım. Ona zarar vermeme gerek yoktu, yalnızca Alessandra kaçıncaya kadar dikkatini dağıtacaktım. "İlk fırsatta evden çık ve bütün hızınla koşmaya devam et. Arkana bakma. Biz gelip seni buluruz."

Alessandra bir adım daha atınca *varcolac*'ın başı ona doğru döndü. "Hey!" dedim ve mumlukları birbiri ardına fırlattım. *Varcolac* ikisini de yakaladı ama bu kez ufalamak yerine beceriksizce geri fırlattı. İki yanımdan geçip duvara çarptılar.

Alessandra mutfağa doğru geri geri gitmeye devam etti. Marek yanına gelmesini işaret ederek elini uzattı. Fırlatacak bir şeyler daha arayıp şöminenin yanında duran kürekle süngüyü gördüm. Şömine gazlıydı, oraya dekorasyon amaçlı konmuşlardı ama tam ihtiyacım olan şeylerdi. Hemen kaptım.

"Götür onu buradan!" diye bağırdım Marek'e. "Haydi koşun, şimdi!" Marek, Alessandra'nın kolunu tuttu ve köşeden fırlayıp arka kapıdan çıktılar. Süngüyü cirit gibi fırlattım. Güçlü olduğum için hızla ve dümdüz uçtu ama *varcolac* hiç çaba harcamadan onu da yakalayıverdi.

Hoş bir görüntü değildi. Vücudu darbenin hızıyla geriye doğru savruldu ve sürgünün yarıya kadar göğsüne girdiğini görünce, ilk başta onu hakladığımı sandım. Ama o kadar şanslı değildim. Elini döndürerek sürgüyü sopa gibi kırdı ve diğer yarısını göğsünden çekip çıkardığında hâlâ sapasağlamdı. Yüzünde bir tehlike belirtisi, öfke yoktu; tuhaf ve yeni bir ülkeyi gezen bir turist gibi sadece merak vardı. İki metal parçası takırdayarak yere düştü.

Aklımda düşünceler birbiriyle yarışıyordu. Bu şey Elena'yı, Claire'i ve Sean'ı öldürmüştü ve onu durdurmanın bir yolunu bulamazsam bizi de öldürecekti. Fakat Brian haklıysa, bizim algıladığımız şekliyle gerçek bir bedeni yoktu, sadece parçacık etkileşimlerinin karmaşıklığından oluşan bir zihne sahipti. Gördüğüm beden bizimkileri taklit ederek oluşturulmuştu. Ölebilir miydi, bilemiyordum. Onun ne istediğini bile bilmiyordum.

Ben bunları düşünürken *varcoļac* ilerledi. Marek'le Alessandra'nın gittiği yöne doğru koşup arka kapıdan dışarı çıktım. Siren sesleri duydum ve bir polis arabası evin önündeki kaldırımın yanına park etti. Evin o tarafında çalı yoktu, beni görebiliyorlardı. Arabadan inen iki polis bağırarak durmamı söyledi. Koşmaya devam ettim.

Çitten atlayıp komşunun bahçesine girerek sonraki sokağa doğru koştum ama ışıkları yanan, park etmiş başka bir polis arabası yolumu kesti. Arkama bakınca, peşimden gelen öteki iki polisin elleri tabanca kılıflarında çitten atlamakta olduğunu gördüm.

"Olduğun yerde kal. Ellerini başının arkasına koy," diye bağırdı biri.

Vurulmam Alessandra için kötü olurdu. Ellerimi başıma koydum ama parmaklarımı birleştirmedim. Harekete geçmeye hazır halde, vücudumu gevşek tuttum.

Polislerden biri kemerindeki kelepçeyi çıkardı. "Jacob Kelley?" dedi.

"Evet."

"Brian Vanderhall'u öldürmekten tutuklusunuz. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize..." Haklarımı sıraladı.

Düşünceler yine aklımda yarışa girdi. Brian'ın cesedini bulmuşlardı demek. Durumun benim adıma ne kadar kötü göründüğünü fark ettim: Cesedi yeraltındaki odada bırakıp gitmiştim. Brian'ın tabancası cebimdeydi, arabası bahçe yolumda park ediliydi. Evde karımla çocukların cesetlerini de bulacaklardı ve bunu da açıklayamazdım. Hikâyeme kimse inanmazdı. Birkaç gün önce olsa ben de inanmazdım.

Gerçeküstü bir andı. Kelepçeyi çıkaran polis Afrika kökenli Amerikalıydı ama teni fazla koyu değildi ve başının yan tarafında daha açık renk bir yara izi vardı çünkü tek kulağı yoktu. Adam bana doğru gelirken, ne kadar yeni olduğunu merak ederek yara

izine baktım ve aklıma daha yeni okuduğum, laboratuvarlardaki özel ortamlarda kolların ve kulakların yeniden çıkarıldığını anlatan yazı geldi. Bu teknolojinin ne zaman herkesin kullanımına açık bir tıbbi uygulama haline geleceğini merak ediyordum. Büyük ihtimalle adamın faydalanamayacağı kadar geç olacaktı.

Zaman sualtındaymışız gibi yavaşladı. Kaslarım gerildi. Boks maçlarında ilk yumruk atılmadan önceki o heyecanı bilirsiniz: O ringe çıkmış çok güçlü ve çok hızlı bir adamın posanızı çıkarmaya çalışmasına izin vereceğinize, bu arada sizin de aynı şeyi yapmaya çalışacağınıza inanamadığınız o anda duyulan heyecan. İşte o heyecanı duydum. Beni götürmelerine izin veremezdim. Alessandra'yı bulup onu korumak zorundaydım.

Cep telefonum çaldı. Polisler sesi duyup irkilince, bir anlık dalgınlıklarından faydalandım. En yakınımdakine, herhalde sadece üç adım uzağımda durana, koşup suratına attığım iki yumrukluk bir kombinasyonla adamı yere serdim. Hazırlıksız yakalanmıştı. Boks yapıyorsanız, atacağınızı belli ettiğiniz yumrukların asla işe yaramayacağını bilirsiniz. Sıfırdan tam hıza geçmek ve rakibinizin tepki vermesine fırsat tanımamak zorundasınızdır. Öteki polis tabancasına davrandı ama tabancalı olmanın tek avantajı size ulaşamayacak kadar uzağınızda olanları vurabilmektir. Adamsa çok yakınımdaydı ve daha tabanca kılıfından çıkamadan onu da tek bir nakavt yumruğuyla yere serdim.

Öteki arabadan inen iki polis daha vardı tabii. Bir tanesi bana nişan alıp bağırarak kıpırdamamamı söyledi. Ben dönüp koşmaya başlayınca ateş etti. Bir banliyö mahallesinde ateş etmeden önce birkaç uyarı daha yapmasını beklemiştim. Kendimi yere attım. Yine bağırtılar ve bir tabanca sesi daha duyunca bakmak için başımı bir parça kaldırmayı göze aldım.

Varcolac polis arabasını parçalıyordu. Polisler şimdi ona ateş ediyordu ve ben olanları izlerken *varcolac* ikiye, sonra üçe, sonra da beşe bölünerek, hayatında insan görmemiş birinin yazılı talimatlarla yaptığı bir şeye benzeyen o sarsak, hantal görünüme sahip

beş *varcolac* yarattı. *Varcolac*'lar metal araba iskeletini kâğıt mendil gibi çekip fırlattı. Polisler boş yere ateşe devam etti.

Ayağa fırlayıp tekrar çitten atladım ve bahçeden tam gaz eve doğru koşmaya başladım. Brian'ın arabasına bindim, kontağı çevirdim ve çimlerin üzerinden gidip komşunun bahçesinden geçerek yola çıktım. Polisleri başlarının çaresine bakmaları için yalnız bırakmak bir an suçluluk duymama neden oldu ama yapabileceğim ne vardı ki? Yapılacak en iyi şey kaçmaktı. O şeylerin gerçekte ne olduğunu ve başkalarını öldürmeden önce onları nasıl durdurabileceğimi öğrenmek tek umudumdu.

Bir blok gittikten sonra telefonumu çıkardım ve mükemmel zamanlamayla arayanın kim olduğuna baktım. Görünen Elena'nın numarasıydı. Bir adrenalin patlamasının ardından telefonu Alessandra'nın bulup yerini söylemek için beni aramış olması gerektiğini anladım. Tam geri aramak üzereydim ki ileride Marek'le ikisini gördüm. Arabaya bindiler. Alessandra'nın gözleri dehşetle doluydu.

Yüzüne bakınca son yarım saatin dehşeti aniden üzerime çöktü. Elena, Claire, Sean, hepsi ölmüştü. Alessandra'nın elini elime alıp sımsıkı tuttum. Ağlamaya başladı.

"Kendimize güvenli bir yer bulacağız," dedim. "Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Arabayı sürmeye başladım. Polis arabasının ışıklarını on dakika boyunca aynalarda görmeyince kalp atışlarım yavaşladı. *Varcolac* ve kopyalarının polisleri öldürdüğünü tahmin ediyordum. Buna memnun olmuş değildim ama bu sayede kurtulabilmiştik.

Ondan yardım istemekten nefret etsem de gidebileceğim tek bir kişi vardı: Colin dayı. Otomatiğe bağlayıp, otobanlardan uzak durarak arka yollardan dolaştım. Öfkeden kuduruyordum. Ölen karımla çocuklarımın yüzleri gözümün önünden gitmiyordu. Brian hayatta olsa, onu seve seve öldürürdüm. Onu öldürmek, mektubuyla bencilce budalalığını alıp boğana kadar boğazından içeri tıkmak istiyordum.

Her şeyin onun suçu olmasını istiyor ama benim de suçum olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onları yalnız bırakmıştım. Yanlarında olmam gerekirdi. Brian'ın peşine düşeceğime evde kalıp onları korumam gerekirdi. Bir süre sonra, zihnimi kapamak, düşünmeyi tamamen bırakmak istedim. Bir üst geçide geldik ve gaza sonuna kadar basıp duvara geçirmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Ama yapamadım. Hâlâ bir kız babasıydım ve kızımın bana ihtiyacı vardı. Onu yatıştırmama ama daha önce güvende olmasını sağlamama ihtiyacı vardı. Dikiz aynasından Alessandra'ya baktım; kahverengi battaniyeye sarınmış, sessizce pencereden bakıyordu. Artık ondan başka kimsem yoktu.

BÖLÜM 14
ALT SPİN

"Memur Moses Carter'ı kürsüye davet ediyorum," dedi Haviland.

Carter herhalde kırklı yaşlarının sonlarında olan, yüzü Afrikalıya benzeyen, tek kulağı olmayan, açık tenli bir adamdı. Ağır ve temkinli adımlarla kürsüye çıktı. Ağırlığının hastalıktan ya da herhangi bir yaradan kaynaklanmadığı izlenimini edindim, sadece rahat bir adamdı.

"Bay Carter, 3 Aralık'ta 58 Woodview Lane adresine gittiğinizde neyle karşılaştığınızı anlatır mısınız lütfen?" dedi Haviland.

Carter'ın tok bir sesi vardı. "Bay Kelley'yi evinden dışarı koşarken gördüm."

"Kayıtara geçmesi için, bugün mahkeme salonunda Bay Kelley'yi görüyor musunuz?"

Carter başıyla beni işaret etti. "Şu öteki masada oturan adam."

"Tanığın sanık Jacob Kelley'yi teşhis ettiği mahkeme kayıtlarına geçsin lütfen. Bay Carter, bize daha sonra olanları anlatır mısınız?"

"Araba çıkışını engellemek için kendi arabamı bahçe yolunun önüne park ettim. Ortağımla birlikte arabadan inip Bay Kelley'nin yanına gittik."

"Tabancalarınızı çekmiş miydiniz?"

"Hayır, efendim. Ama gerektiği takdirde çekmeye hazırdık."

"Niçin?"

"Onu cinayetten tutuklamak için oradaydık," dedi Carter, aynı ölçülü tavırla. "Ön kapıdan koşarak çıkıyor, çıldırmış gibi görünüyordu. Tabii ki hazır olacaktık."

"Peki neler oldu?"

"Ellerini başına koymasını söyledik, koydu. Ortağım elini tabancasında tutarken ben kelepçeyi çıkardım. Onu tutukladığımızı söyleyip haklarını sıraladım ve hiç sorun çıkarmadan kelepçeyi takmama izin verdi. Cebinde bir tabanca vardı, tabancayı aldım ve bu arada kendisi karısıyla çocuklarının öldüğünü söyleyerek çılgınca şeyler anlattı. New Jersey'deki adamı öldürdü, sonra da eve dönüp ailesini hakladı diye düşündük. Ortağım onu tutarken ben eve girip içeriyi kontrol ettim."

"Ne buldunuz peki?"

Carter omuzlarını silkti. "Hiçbir şey. Ne bir ceset ne de kan vardı. Dışarı çıkıp cesetleri nereye sakladığını sordum, karısının kapının dibinde olduğunu söyleyip, 'Nasıl göremezsin?' diye sordu. Kaçık olduğunu düşünüp kaydını yaptık ve içeri aldık."

Sinirimi belli etmemeye çalışarak duygusuz bir ifadeyle izliyordum. *Varcolac*'la yalnız kaldığımda ön kapı yerine arka kapıdan çıkmış olsam kaçabilecek, her gün orada oturup bu insanların beni yapmadığım bir şeyle suçlamasını dinlemek zorunda kalmayacaktım.

"Arabayla merkeze giderken yolda bir şey söyledi mi?" diye sordu Haviland.

Carter başını salladı. "Söyledi."

"Peki yanında avukat yokken konuşmak zorunda olmadığını, söylediği her şeyin mahkemede aleyhine kullanılabileceğini hatırlattınız mı?"

"Evet."

"Yine de konuşmak mı istedi?"

"Evet."

"Ne dedi peki?"

"'Hepsi Brian'ın suçu,' dedi."

"Brian Vanderhall'dan mı yoksa başka bir Brian'dan mı söz ettiğini açıkladı mı?"

"Hayır efendim, açıklamadı."

BÖLÜM 15
ÜST SPİN

Sean dayının korkunç ölümü, benimkini olduğu gibi, Colin'in hayatını da altüst etmişti ama çok farklı bir biçimde. Colin okula gitmek yerine daha acımasız, daha saldırgan, yere serilen rakibini tekmelemeye daha hazır bir adam olmuştu. Sean dayıyı ringde öldüren boksör sonunda bir ara sokakta ölü bulundu. Colin bana bu işle bir ilgisi olmadığını söylemiş olsa da ona inanıp inanmadığımdan bugün bile emin değilim. Ben koleje başladıktan üç gün sonra ruhsatsız silah bulundurmaktan tutuklanarak bir yıl hapis yattı.

Cezaevinden çıktığı gün diz kapağına atılan bir kurşun boks hayatını sonsuza kadar bitirdi. Olayın detayları muallaktı. Beni MIT'den arayıp İsa'yı bulduğunu, boksu bırakıp hayatını değiştireceğini söylemişti. Yeraltı ringlerinin boksörleri kolay kolay bırakmadığını bildiğimden, bunu nasıl başaracağını sorduğumda bana dizini anlatmıştı. Bu olay yirmi yıl önceydi ve hâlâ tetiği kendisinin çekmiş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Colin Güney Philadelphia'dan hiç ayrılmadı. Yaşadığı yere gitmek için Passyunk Bulvarı'na döndüm, gün ışığında boş ve karanlık olan sıra sıra striptiz kulüpleriyle porno dergi ve film satan dükkânların önünden geçtim. Yeni okuduğum bir yazıda, yazarın hesaplamalarına göre, cinsel sömürü endüstrisinin dünyanın en

çok kâr getiren iş kolu olarak petrol ve benzin sanayilerini geçtiği yazıyordu. Şehrin bu bölümünde cidden öyle görünüyordu ama bu türden işlerin çoğu internette dönüyor, her çeşit eğitim düzeyinden ve farklı kültürden erkeğe hitap ediliyordu.

Güney Philadelphia'nın büyüyen nüfusu kapana kısılmış durumdaydı: Center City'den kuzeye, havaalanından güneye, nehirden ve doğa koruma alanından doğuya ve batıya kadar. Büyüyecek alan, gidecek bir yer, gelişmeyi ve yeni iş alanlarını teşvik edecek bir şey kalmamıştı. Ben oradayken de fakir olan mahalleler sürekli yokuş aşağı gitmeye devam etmişti.

Colin büyüdüğüm yerden birkaç blok ötedeki Tuz ve Işık isimli bir Hıristiyan yardım kuruluşunun kurucusuydu. Philadelphia'ya uzaktan bakıldığında benek benek görünen eski taş kiliselerden biriyle birlikte kilisenin tam arkasındaki iki sıra evi de almış, aradaki duvarlara delikler açıp üç binayı birleştirerek kafa karıştırıcı dönüşleri olan koridorlardan oluşan bir tavşan ini yaratmıştı.

Kreşe gitme yaşındakilerden on ikinci sınıftakilere kadar kırk tane kısıtlı imkâna sahip çocuğa *İncil*'in verdiği mesajı öğretmeyi amaçlayan minik bir okul mekânın çoğunu kullanıyordu. Okulun yanında bir hamilelik merkezi, evsizlere yemek dağıtılan bir mutfak ve her gün açık olan bir şapel vardı. Okul çocuklardan –verebilenlerden– cüzi bir ücret alıyordu ama bu para işletme giderleriyle maaşları karşılamaya yetmiyor, kiliselerden falan da para gelmiyordu. Dayım ve birlikte çalıştığı insanlar sadece cömert kişilerin bağışlarıyla geçiniyordu. Colin'i olabildiğince az görüyor ama ben de her yıl yüklü bir bağış yapıyordum. Suçluluk duygumu hafifletmek için sanırım.

Colin üçümüzü minik ofisinde karşılayıp Marek'le el sıkıştıktan sonra beni kemiklerimi çatırdatarak kucakladı. Kasları daha az belirgin, cildi kösele gibi mat ve grimsi bir renkte, dövmeleri uzayıp solmuş olsa da hâlâ güçlüydü. Alessandra'yı kucaklamadan çömelip yüzüne baktı. Alessandra hiç tepki vermeden yere bakmaya

devam etti. Colin ayağa kalktığında yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. "Neler oluyor?"

Ona bütün hikâyeyi anlattım. Derslerini iptal edip sorular ve sorunlarla kapısına gelen gönüllüleri kışkışladı. Anladığım kadarıyla her şeyi anlatıncaya kadar hiç yorum yapmadı.

"Polis yeraltındaki odada Brian'ın cesedini buldu herhalde," dedim. "Onu benim öldürdüğümü sanıyorlar."

"Yani hem polis hem de bu iblis peşinde," dedi Colin.

"Dalga geçme," dedim. "Hepsi gerçek."

"Dalga geçmiyorum," dedi Colin. "Sana inanıyorum. Ama burada kalamazsınız."

"Bizi kovuyor musun?"

"Tam öyle sayılmaz. Ben senin yaşayan tek akrabanım. Polisler eninde sonunda buraya da gelecek ve seni aramak için her şeyin altını üstüne getirecek. Ama merak etme, güvenli barınağım var. Sizi orada saklarım."

"Güvenli barınak mı? Nesin sen, uyuşturucu kuryesi mi?" Kabalık ettiğimin farkındaydım ama oraya gidip yardım istemekten, Colin'in başarısız olduğumu görmesinden nefret ediyordum. Colin'in suçu değildi ama yine de sinirimi ondan çıkarıyordum.

Colin şöyle bir gülümsedi. "Burası kutsal bir yer. Masum olsun olmasın, sicilinde birkaç suç olduğu için buraya gelen ilk kişi sen değilsin. İnce bir çizgide yürüyoruz ama sokaktakilerin güvenini kazanmazsak bu mahallede hiç kimseye yardım edemeyiz."

♠

Güvenli barınak başka bir kilisenin bodrumuna verilen havalı bir isimmiş meğer. "Burada daha çok erkek arkadaşlarından ya da kocalarından kurtulmak isteyen kadınları saklıyorum," dedi Colin. "Arada bir de yanlış insanlardan aldığı borcu ödemek için biraz daha zamana ihtiyacı olan bir erkek geliyor."

Oraya gittiğimizde saat gece yarısını geçmişti. Odada bir çift yatak, döküntü bir şifonyer, lekelerle kaplı gri bir makine halısı vardı. Alessandra yataklardan birine kıvrılıp yüzünü duvara dönmüştü. Colin de Alessandra'nın üstüne mavi mi, yeşil mi olduğu eskilikten belli olmayan bir battaniye örttü. Çiziklerle kaplı sıralarının lime lime olmuş döşemelik kumaşları, kırılmamaları için dışarıdan tahtalar çakılmadan önce herhalde güzel görünen vitray pencereleriyle eski püskü bir yer olan kiliseye Marek ve Colin'le birlikte merdivenden çıktık.

"Alessandra tek söz etmedi," diyerek sıralardan birine çöktüm. "Benimle konuşmuyor, sorulara cevap vermiyor. O sırada," –yutkundum– "o da oradaydı. Belki de beni suçluyor. Evde kalıp onları korumadığım için."

"Kızı zorlama," dedi Colin. "Acı zamanla geçer. Bazen çok uzun zaman gerekir. Öyle bir şey yapıyorsa bile, seni suçlamak sürecin doğal bir parçası. Kendini suçlamak da öyle."

"Tavsiye için teşekkürler peder," dedim. Yine dilimi tutamamıştım. Colin'in dindar oluşu başından beri şarlatanlık gibi gelmişti bana. Yaptığı bütün zalimlikleri, zorbalık ettiği insanları, kız arkadaşlarına nasıl davrandığını, bana söylediği bütün pis lafları hatırlarken onu bir aziz olarak ciddiye alabilmem kolay değildi. Öyle olmadığını çok iyi bildiğim halde bana numara yapıyormuş gibi geliyordu ve bu yüzden kendimi daha da kötü, benim kutsal olmayan tercihlerime tepeden bakılıyormuş gibi hissediyordum.

"Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi Colin beni duymazdan gelerek. "Önce ne yapacağınıza bir karar verin de."

Hırçınlığım hâlâ geçmemişti. "Sana anlattığım hikâyeye inandın mı cidden?"

"Her bir kelimesine. Doğru muydu?"

"Tabii ki doğru. Ama cidden mi? Yabancı bir yaratığın var olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, sana inanıyorum."

"Bizim dışımızda zeki bir ırkın var olması inancını sarsmıyor mu?"

Colin önümdeki sıraya yanlamasına oturup bacaklarını uzattı. "Kesinlikle hayır."

"İnsanoğlunun benzersiz olması gerektiğini sanırdım. Tanrı'nın bizi kendi suretinde yarattığını."

Colin omuz silkti. "Bu fikir birçok kişiyi rahatsız edebilir sanırım ama örneği var."

"Örneği mi var? Yabancı yaratıkların mı?"

"Tam öyle sayılmaz ama *İncil*'de melekler insandan apayrı, zeki bir ırktır. Fiziksel varlıkları yoktur ama farklı şekillere girebilir, konuşabilir, kendi seçimlerini yapabilirler. Kimileri Tanrı'ya itaat etmeyi seçmiştir, kimileri de, şeytan dediklerimiz, onu reddetmiştir ama hepsi aynı ırktandır. Aynı tür desek daha iyi. Ama insanların aksine, onlara ikinci bir şans verilmez. Kefaret ödemeleri, kendilerini Tanrı'ya adayarak günahlarını affettirmeleri mümkün değildir. Günahlarının cezasını çekmek için gelen bir İsaları yoktur."

Yavaşça pencerelere gitmiş vitraylardaki resimleri inceleyen Marek'e bir bakış attım. "Yani sence bu kuantum yaratıkları şeytan mı?" dedim.

"Öyle olması gerekmez. Ne olduklarını bilmiyorum. Ben sadece Tanrı'nın bizden farklı davrandığı zeki bir ırk yarattığı bilinen bir şeydir dedim."

"Çok saçma." Parçalamayı ya da fırlatıp atabilmeyi dileyerek öndeki sıraya yapıştım. Sesim yükseldi. "Saçmalıyorsun. Burada oturmuş, çok anlamlı bir şeymiş gibi elflerle gremlinlerden söz ediyorsun. Bunların hepsi saçmalık. Eğer Tanrı varsa, şu anda gülmekten yerlere yatıyordur herhalde."

Colin elini elimin üstüne koydu. Hem elini hem de onu ittim. "Sakın bana Tanrı'nın neyi ne için yaptığını bilemeyiz gibi şeyler söyleyip dindarlık taslama. Eğer bu birinin yaptığı eşek şakası değil de gerçek dünyaysa sadistin teki tarafından yaratılmış demektir."

Marek ben konuşurken arkamdan gelip güçlü elini omzuma koydu. Tam aradığım bahaneydi. Olduğum yerde dönüp yüzüne bir yumruk savurdum. Buna hazır olduğu için çekilip yumruğun omzunu sıyırarak geçmesini sağladıktan sonra kollarını bana sardı. Ben boğuşmaya çalışınca, birlikte yere devrildik. Biz yerde yuvarlanıp güreşir, yakın mesafeden yumruklaşırken, Colin hiçbir şey yapmadan öylece oturdu. Nefes nefese sırtüstü serildiğim anda gözümden yaşlar boşandı.

Sonunda gözyaşlarım dindi ve Marek elimden tutup çekerek beni ayağa kaldırdı.

Tekrar sıraya yığılıp, yine nefes nefese Marek'le Colin'e baktım. İkisi de bir şey demedi.

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedim. "Karımla çocuklarım öldü. Eve gidemem. İşe gidemem. Gidip teslim olayım desem, yaptığım hiçbir şeyi polise açıklayamam."

"Bütün çocukların ölmüş değil," dedi Colin.

Ne cevap vereceğimi bilemedim ama zaten o anda bodrumdan bir çığlık geldi.

Yerimden öyle bir fırladım ki kalçamı öndeki sıraya geçirdim ama yine de merdivende Colin'i geçtim. Alessandra bembeyaz bir yüzle yatağa oturmuş, battaniyeye yapışmıştı.

"Ne oldu? Bir şey mi gördün?"

"Bir yüz vardı," dedi. "Aynada."

Dönüp duvardaki bir çividen sarkan köhne tıraş aynasını gördüm. "Kimin yüzüydü?"

"Onun. O adamın."

"Gözleri yok muydu?" diye sordum.

Alessandra başını salladı. Kucakladığımda, vücudu hâlâ kaskatı, kasları kaçmaya hazır vaziyette gerilmişti.

"Her şey yolunda," dedim, öyle olmadığını bile bile.

"Küçük hanım," dedi Colin ciddi ciddi. "Size bir kola getirebilir miyim?"

"Hayır." Alessandra tekrar yattı. "Beni yalnız bırakın."

Marek aynayı duvara bakacak şekilde usulca ters çevirdi.

"Evde gördüklerini bize anlatabilir misin?" dedi Colin.

Alessandra bize sırtını döndü.

"Annenin, ablanla kardeşinin ölümüne şahit olduğunu biliyorum," diyerek ısrar etti Colin. "Bundan söz etmek çok zor. Ama biz hem seni hem de kendimizi korumak istiyoruz ve bunu ancak bütün olanları bilirsek yapabiliriz."

Alessandra cevap vermedi.

"Ona biraz zaman verelim," dedim. "Bırakalım, uyusun."

Colin omuz silkti. "İki tür insan vardır: ayağa kalkıp savaşanlar ve yatıp başlarına gelen her şeyi kabul edenler."

Bunun üstüne bir yumruk daha atmaya hazırlanarak ayağa kalktım ama Colin elini kaldırıp avucunu göstererek başını iki yana salladı.

Alessandra tekrar bize dönüp ateş saçan gözlerle ona baktı. "Seni duyuyorum, biliyorsun."

"Ne olmuş yani?" dedi Colin. "Nasılsa bir şey yapmıyorsun. Sen yatan cinstensin, anlaşılıyor."

"Annem daha yeni öldü. Bana iyi davranman gerekir."

"Neden ki?"

Alessandra iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Bir de rahip olacaksın."

"Değilim. Ne günah çıkarıyorum ne de vaaz veriyorum. Daha çok kendi kabilem içinde bir misyoner sayılırım."

"Senin yardımına ihtiyacım yok benim."

Colin yatağın ayak ucuna oturdu. "Benim annem öldürülmüş olsa çok öfkelenirdim. Bunu yapan insanın kaçmaması için elimden geleni yapardım. Onu bulurdum ve..." Susup beklentiyle Alessandra'ya baktı.

Alessandra dayanamadı. "Ve ne?"

"Herhalde polise teslim ederdim. Belki de öldürürdüm, bilemiyorum. Duruma göre. Ama bu işin peşini bırakmazdım. Aman, ne olmuş ki, olur böyle şeyler demezdim. Bir şeyler yapardım."

"Daha on iki yaşındayım!"

Colin kucağında duran elinin parmaklarını çapraz yaptı. "Ben ilk cinayetimi on iki yaşındayken işlemiştim."

Alessandra ağzı beş karış açık bakakaldı. Ben de aynı durumdaydım. Bunu hiç duymamıştım. Doğru muydu acaba? Yoksa sadece dikkatimizi çekmek için mi söylemişti?

"Yok öyle bir şey," dedi Alessandra.

"Var." Colin acı acı gülümsedi. "Korkunç bir şeydi. Ama şimdi beni dinle." Tebessümü silindi ve o berrak, mavi gözleri delici bakışlarla Alessandra'ya baktı. "Kurban olduğuna inanırsan kurban olursun. Ama on iki yaşındaki biri her şeyi yapabilir."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye bağırdı Alessandra. Ayaklarını savurup Colin'i yandan tekmeledi. "Sus, kapa çeneni!"

"Babana gördüklerini anlatabileceğini biliyorum. O yaratığın nasıl hareket edip nasıl tepkiler verdiğini bütün ayrıntılarıyla hatırlayabileceğini biliyorum. Sen onun neler dediğini, neyin peşinde olabileceğini, neleri yapıp neleri yapamayabileceğini biliyorsun ve bunları babana anlatıp o şeyin ne olduğunu anlamasını, birilerini

daha öldürmeden önce onu durdurmasını sağlayabilirsin. Yapabilirsin, biliyorum."

Alessandra öfkeden sarsılarak ayağa kalktığında alt dudağı titriyordu. "Nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun bile."

"Çünkü sen bir savaşçısın. İstediği her şeye sahip olan ablan Claire'in aksine sen kendine yer açmak zorunda kaldın. Aynı baban ve benim gibi bir savaşçısın. Biliyorum. Gözlerinden anlıyorum. Bize olanları anlat."

Alessandra, "Kaçtım," derken, sesi yine ağlamaklıydı. "Kaçıp onları yalnız bıraktım, tamam mı? Bana ihtiyaçları vardı ama ben bir tek kendimi düşündüm." Alt dudağını ısırdı.

"Devam et," dedi Colin. "Neden kaçtın? Ne görmüştün? Anlatabilirsin."

"Daha fazlasını da yapabilirim," dedi Alessandra. Telefonunu cebinden çekip bana fırlattı. Yüzüme çarpmadan önce, içgüdüsel bir hareketle telefonu yakaladım. "Hepsi orada," diyerek ağlamaya başladı. "Hepsi."

♠

Hiç beklemezdim ama Colin'de bir çift internet bağlantılı lens vardı ve lensleri çıkarıp yıkayarak bana verdi. Alışkın olmadığım için gözlerimi sulandırsalar da bol bol göz kırpıştırarak etrafa bakmayı becerebildim. Birkaç dakika daha anlamaya çalıştıktan sonra lensleri Alessandra'nın telefonuyla eşleştirmeyi de başardım. Karşımda, yarım metre kadar ötede rulo yapılmış bir kâğıt açıldı ve havada asılı gibi duran bir menü belirdi. Ben dönünce menünün de hareket etmesi biraz rahatsız ediciydi çünkü gerçek, fiziksel bir nesne olmadığına dair başka hiçbir belirti yoktu. Neredeyse kâğıdı hissetmeyi umarak uzandım ama elim içinden geçti.

"Otururşan, biraz daha kolay olur," dedi Colin.

Oturdum ve başımın nasıl döndüğünü ancak o zaman fark edebildim. Bu teknoloji ergenlerin arkadaşlarıyla bağlantıda kalmasını

sağlamanın yanında yüz yüzeymiş hissini veren sanal toplantılar yapmak için iş çevrelerinde de sıkça kullanılıyordu. Lensler aslında San Francisco, Seul ya da Jakarta'da olan bir iş arkadaşımı ya da müşterimi beni ziyarete gelmişler gibi masamdaki boş bir sandalyeye yansıtabiliyordu. Evde benim de, telefonumla birlikte verdikleri bir çift lensim vardı ama sadece bir kez denemiştim. Orada olmayan bir şeyi görme deneyimini biraz sinir bozucu buluyordum.

Biraz alıştırma yaptım ve gözlerimi bir yerde odaklayıp kırpıştırarak menüyü kullanmayı becerdim ama arada istemsiz göz kırparak yanlış seçimler yaptığım da oluyordu. Alessandra'nın gördüğü şeylerin geçmişine ulaştım, çok fazla dosya vardı ama Alessandra dosyalarını iyi düzenlemişti ve söz konusu zamana gelinceye kadar videoları hızlı hızlı geçtim. Önce yarım metre kadar uzağımda, iki boyutlu bir dikdörtgen halinde belirdi; akışı izler gibiydim. Onun yerine tam ekran modunu seçince ansızın görüntünün içine daldım.

Bizim evde, salonda, bir moda dergisine bakıyordum. Akışta film izlemeye benzemiyordu. Alessandra gözlerini hareket ettirdikçe görüntü kayıyordu. İçgüdüsel olarak başımı çevirip etrafa bakınmak istedim ama tabii ki sadece beni sersemletmeye yaradı. Sadece Alessandra'nın gördükleri kaydedilmişti. İzleme açısını değiştiremezdim. Colin kulaklıkları kulaklarıma takınca sesleri de duymaya başladım.

"Alessandra! Bırak onu da git ablanla kardeşini çağır, gelip ayakkabılarıyla paltolarını giysinler." Duyduğum Elena'nın sesiydi.

Alessandra başını kaldırınca görüntü değişti ve karşımda kanlı canlı, güzel Elena'yı gördüm. Yeşil kazağının üstüne kahverengi süet kabanını giymek üzereydi. Kaygı ve gerginlikle alnını kırıştırmıştı. Uzanıp elinden tutmak, onu oradan çekip almak ve bu kez korumak istedim. Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu. Gözyaşlarını bastırmak için deliler gibi öksürüp kafamı salladım.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Alessandra.

"Dün gelen adam vardı ya, biraz önce polis arayıp NJSÇ'de ölü bulunduğunu söyledi."

"Vay, öldürülmüş mü yani?"

"Öyle diyorlar," diye kestirip attı Elena.

"Polis bunun için mi telefon etti? Babamı mı arıyorlarmış?"

"Evet, şimdi lütfen! Git, Claire'le Sean'ı çağır."

"Ben niye geliyorum?" dedi Alessandra.

"Neler olacağını ve de ne zaman döneceğimi bilmiyorken seni burada bırakamam da ondan. Yanımda olman gerek."

"Neden telefon etmiyorsun?"

"Arayıp durdum ama açmadı. NJSÇ'yi aradım ama onlar da nerede olduğunu bilmiyorlar. Burada oturup beklemek istemiyorum. Gidiyoruz."

"Babamı tutuklayacaklar mı?" dedi Alessandra. "Adamı o mu öldürmüş?"

"Alessandra!"

"Öldürmüş mü?"

"Tabii ki hayır," dedi Elena. Koltuğun üstünde duran çantasını alıp içini karıştırdı. "Şimdi gidip Claire'le Sean'ı çağır ve benimle arabada buluşmalarını söyle." Elena anahtarlarını çıkardı, çantayı omzuna taktı ve kapının kulbunu çevirdi. Bağırmak, onu uyarmak istedim ama beni duyamazdı tabii. Orada değildim. Sesimi çıkarmadan kapıyı açışını izledim. *Varcolac* karşısındaydı.

Elena çığlık atacak bir kadın değildi. Geri çekilip kapıyı kapamayı denedi ama *varcolac* kapının içinden geçiverdi. Daha önce de gördüğümüz girişim örüntüsünde olduğu gibi daha belirsiz, gölgeye benzeyen versiyonları da peşinden geldi ama çabucak birleşerek tek bir şekle büründüler.

"Alessandra, 911'i ara," dedi Elena, hayranlık uyandıran bir kontrolle ve tiz bir sesle. "Çabuk ol."

Alessandra ayağa fırlarken bakış açısı değişti. Bu kez onun görüş alanına bir menü girdi. Menüyü benim yapabileceğimden çok daha hızlı kontrol ederek telefonuna ulaşıp numarayı tuşladı.

Elena geriye doğru bir adım daha attı. "Git buradan, yoksa kocamı çağırırım."

Varcolac başını yana yatırdı, uzanıp elini Elena'nın göğsünden geçirdi. Derisi parçalanmadı; kapıya olduğu gibi, sadece eli içinden geçip ileriye doğru uzandı. Bir anda Elena'nın nefesi kesildi, gözleri kocaman açıldı, yüzü buruştu ve Elena yere yığıldı. Alessandra çığlık attı. Ben de bağırarak ayağa kalktım, az kalsın sandalyeyi deviriyordum. Colin'in beni tuttuğunu hissettim.

Varcolac Elena'nın üstüne eğilip dikkatle bakarak havayı kokladı. Alessandra bir çığlık daha atınca başını hızla çeviren *varcolac* ona baktı. Alessandra sendeleyerek mutfağa koşup masanın yanından dolaşarak arka kapıdan çıktı. Bir kez arkasına bakıp *varcolac*'ın takip etmediğini gördükten sonra arka bahçeyi koşarak aştı ve komşunun çitinden atladı. Geri dönmesini, tekrar eve girmesini bekledim. *Varcolac*'ın üst kata çıkıp Claire'le Sean'ı öldüreceğini, Alessandra'nın dönüp arabayı görerek eve gireceğini, *varcolac*'ın onu o zaman yakalayacağını zannediyordum. Ama öyle bir şey olmadı. Ağlayarak sokaklarda koşmaya devam etti, Marek koşarak yanına gitti, sonra ben yanlarında durdum ve arabaya bindiler.

Baş dönmem iyice artmıştı. Gözümü kırparak ekranı kapadım, Colin'i iterek banyoya koştum ve tam zamanında yetişip klozete kustum. Bütün gün bir şey yemediğim için fazla bir şey çıkmadı ama yine de boğazım yandı. Sarsılarak titrediğimi fark ettim.

Colin arkamdan gelip kalkmama yardım etti. Lavabonun altından kâğıt havlu çıkardı, temizlenmemi ve ağzımı çalkalamamı bekledikten sonra beni tekrar odaya götürdü. Alessandra yatakta sırtüstü yatmış tavana bakıyordu.

"Artık biliyorsunuz işte," dedi acı acı. "Kaçıp onları ölüme terk ettim."

"Onları kurtaramazdın," dedim. "Kaçarak doğru olanı yaptın. Ama bir şeyi bilmem lazım: Sonradan hiç eve döndün mü?"

Şüpheli gözlerle bana bir bakış attı. "Dönmediğimi biliyorsun. Annemin yere düştüğünü görüp koşmaya başladım. Ölüp ölmediğini bile bilmiyordum, kaçtım oradan."

"Ben seni gördüm ama, evdeydin. Marek'le birlikte Claire'le Sean'ı bulduktan sonra tekrar aşağı indik ve orada seni gördük." Doğrulaması için Marek'e bakınca Marek başını salladı.

"Doğru," dedi. "Oradaydın."

Alessandra doğrulup oturdu. "Yaşıyor muydum?"

Başımı salladım. "Hayattaydın. Anneni öldüren yaratık seni yakalamıştı, ben dikkatini dağıttım, sen de kaçtın."

Colin gelişimizden beridir ilk kez bu kadar kaygılı görünüyordu. "Az önce bunu da gördün mü peki? Kayıtları izlerken?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hem tek gariplik bu değildi. Alessandra, söyle bakayım, sen solak mıydın sağlak mı?"

Alessandra delirmişim gibi bana baktı, onu suçlayamazdım. "Sağ elimi kullandığımı çok iyi biliyorsun."

"Sağ elini kaldırsana bir."

"Nasıl yani?"

"Lütfen, Alessandra. Sen dediğimi yap. Sağ elini kaldırıver."

Alessandra yavaşça, şüpheyle sol elini kaldırdı.

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Sağ elin bu mu?"

Colin araya girdi. "Jacob, ne yapmaya çalışıyorsun sen? Sağ eli olduğunu hepimiz görüyoruz işte."

"Ben öyle görmüyorum," dedi Marek. Şimdi üç erkek ayakta, Alessandra yatakta, çember olmuştuk.

"Herkes sağ elini kaldırsın," dedim. Marek'le ikimiz sağ ellerimizi kaldırdık. Alessandra'yla Colin sol ellerini.

Birbirimize bakakaldık.

"Neler oluyor burada?" dedi Colin.

"Ailenin geri kalanı," derken sesimi zor kontrol edebildim. "Elena, Claire ve Sean. Hâlâ hayatta olabilirler."

♠

Saatlerce o gün olanları konuştuk durduk ama bir sonuca varamadık. Alessandra o eski, mavi-yeşil battaniyeye sarınıp uyuyakaldı.

"Birinizden biri yanılıyor olmalı," dedi Colin. "Eve hem dönmüş *hem de* dönmemiş olamaz. Ya siz gördüğünüzü sandığınız şeyi görmediniz ya da kız hafızasından o anıyı silmiş."

"Kayıtlar onun hikâyesini doğruluyor," diye hatırlatma yaptı Marek.

"Doğru," dedim. "Ama belki de sen yanılıyorsun. Belki ikisini birden yapabilir."

Colin'in kalkık kaşları bu fikir hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu. "Tahminlerimizi fiziken mümkün olanlarla sınırlayalım, olur mu?"

Bu fırsatı kaçıramazdım. "Bunu senin söylemen çok tuhaf, hiç beklemezdim."

"Mucizelere inanıyorum diye buna da—"

Bir el hareketiyle onu susturdum. "Bu fiziken mümkün. Gözsüz adamın kuantum olasılık dalgalarını sergilediğini zaten biliyoruz. Ya Alessandra da o olasılık dalgasına yakalandıysa? Ya atomaltı bir parçacık gibi, bir an için süperpoze durumunu deneyimlediyse ve tek bir gerçeklik yerine bir dizi olasılık halinde var

olduysa? Çok korkmuştu ama aynı zamanda kardeşlerini korumak istiyordu. Aynı anda hem kaçtı hem de evde kaldı. İki olasılık da apaçık ortada."

Colin gözlüğünün üstünden şüpheyle bana baktı. "Ortadaymış. Evin içinde ve mahallede koşturan iki Alessandra olduğunu mu söylüyorsun bana?"

"İki kız olduğu söylenemez," dedim. "O an için kararsız kalmış iki olasılık. Dünya nasıl güneşin yörüngesinde dönüyorsa elektronun da atom çekirdeği etrafında döndüğü söylenir ama gerçek öyle değildir. Elektron bir dalga şeklinin parçası, çekirdeğin etrafında belli bir olasılıkta aynı anda var olan olasılıksal bir buluttur. Aynı şekilde, bir parçacık üste ya da alta dönüyor olabilir ama kararını verinceye kadar ikisi de geçerlidir; yani kuantum âleminde aynı anda iki yöne doğru döner. Alessandra'ya gelirsek, sanırım dalga ben onu arabaya aldığımda ya da hemen öncesinde kararlı hale geldi. İki versiyon çok fazla sapma göstermedi."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma teori," dedi Colin.

"Bitmedi," dedim. "Önemli kısım şimdi geliyor: Eğer Alessandra ikiye bölünebiliyorsa Elena'yla ötekiler neden yapamasın? Evden çıkmak üzereydiler. Ya bir versiyonları *varcolac* gelmeden önce evden çıkmış, dolayısıyla ölmemişse?"

"Böyle olmasını sen istiyorsun," dedi Colin. "Bunu kendine yapma."

"Gayet mantıklı," dedim. "*Varcolac* zaman ve mekânda bizim gibi belirli, tek bir noktada ortaya çıkmaz. Ortaya çıkışı belli bir olasılıkta bir dizi zaman ve mekâna yayılmıştır."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Colin.

"Ben de," dedi Marek.

Öfkeyle hırladım. Anlamayacak ne vardı ki? "Siz bir yere gittiğinizde tek bir zamanda gidersiniz," dedim. "Mesela saat beşte. Ama elektron öyle değildir. O 04:45'ten, 04:46'dan, 04:47'den,

05:15'e kadar bütün zamanlarda oraya gidip sonunda bu zamanların herhangi birinde karar kılabilir ama yine de bazı olasılıklar diğerlerinden daha güçlüdür. Yani hem onlar evden çıktıktan sonra hem de çıkmadan önce oradaydı. Bizimkiler onun olasılık dalgasına dolanarak ikiye bölündü, bir versiyonları her şeyden habersiz arabayla NJSÇ'ye gitti, öteki versiyonlar evde ona yakalanıp öldü."

Sessizlik. "İşte böyle," dedim. "Ne diyorsunuz?"

"Bugün daha ne acayip şeyler oldu," dedi Marek. "Tabii ki. Sana inanıyorum."

Colin esnedi. "Saat iki buçuk oldu," dedi. "Hangi evrende yaşadığımızı yarın anlamaya çalışsak olur mu?"

Özür dileyip gitmesine izin verdim. Ama benim nasıl uyuyacağım meçhuldü. İçim içime sığmıyordu. Hepsi bir yerlerde hayattaydı. Yarın onları bulacaktım.

Colin sabah kahvaltı getireceğine söz vererek gitti. Marek'in öteki yatağı alması için ısrar ettim ama o yerde yatmayı tercih etti. Eski yatağın yayları gacır gucurdu ama uzanır uzanmaz bitkinlik çöktü ve her şeye rağmen uyuyacağımı anladım. Arkası dönük aynaya son kez tedirgin bir bakış atarak gözlerimi yumdum. Rüyamda aynalarla dolu bir salonda sürekli Elena'nın yansımasını görüp duruyor ama dönüp baktığımda orada olmadığını anlıyordum.

Colin'in beni sarsmasıyla uyandım, gözleri kocaman açılmıştı. "Jacob. Jacob! Uyan. Bunu görmen lazım."

İnleyerek doğrulurken yabancı odayı ve önceki günün dehşetini yavaş yavaş hatırladım. "Uyandırmasan olmaz mıydı?"

"Bak." Elime bir akıllı kâğıt tutuşturdu. Kâğıtta bir haber akışı vardı, manşeti okudum.

SWARTHMORELU PROFESÖR, KUANTUM ARAŞTIRMACISI BİLİM ADAMINI ÖLDÜRMEKTEN TUTUKLANDI.

Habere göz gezdirip kendi adımı ve eski bir resmimi gördüm. Habere göre, New Jersey Süper Çarpıştırıcısı'ndaki ofisinde ölü bulunan Brian Vanderhall'u öldürdüğüm için tutuklanmıştım. Elena'yla çocukların öldüğünden hiç söz edilmiyor, sadece evimde tutuklandığım ve polisin daha fazla bilgi vermediği söyleniyordu.

"Neden böyle bir yalan söylesinler ki?" dedim. "İnsanların arandığımı öğrenmesi onlar için daha iyi."

"Belki de öyle değildir."

"Ne demek öyle değil? Cinayet zanlısıyım, tabii ki peşimde olacaklar."

Colin kafama bir tane şaplak attı. "Uyan artık. Dün gece aynı anda iki yerde birden olunabileceğini anlatan sendin. Sen bundan muaf mısın?"

BÖLÜM 16
ALT SPİN

"Sheila Singer'ı kürsüye davet ediyorum," dedi Haviland. Terry bir küfür savurarak pek güven telkin etmeyen bir tavırla kâğıtlarını karıştırmaya başladı. "Efendim," dedi karıştırmaya devam ederek. "Benim bu tanıktan haberim yoktu."

Haviland'ın tebessümü daha da parıldadı. "İsmi savunmaya haftalar öncesinden, keşif sürecinde verilmişti. Kendisi New Jersey Süper Çarpıştırıcısı'nda çalışıyor."

Savcılığın listesinde NJSÇ'nin üç bin çalışanının yüzde yirmisinin ismi vardı herhalde. Terry bütün isimlere baktırıp tanıdıklarımın, birlikte çalıştıklarımın ya da 3 Aralık'taki olaylar sırasında gördüklerimin hepsini işaretletmişti. Karşı tarafı alakasız bilgilere boğup gerçekten önemli olanları gizlemek avukatlar arasında bildik bir numaraydı herhalde.

"Davayla ilişkisi nedir?" diye parladı Terry.

"İfadesinin bunu açıkça göstereceğini umuyorum." Haviland artık resmen ışıklar saçıyordu.

"Uygunsuz bir durum yok, Bay Sheppard," dedi Yargıç Roswell. "Tanığın ismi listede. Devam edebilirsiniz, Bay Haviland."

Terry ters ters bana bakarken omuzlarımı silktim. Sheila Singer'ı hiç tanımıyordum ve kız kürsüye çıktığında aklım iyice karıştı. Yirmilerinde, ince uzun bir kızdı ve üstünde göğüs dekolteli turkuaz bir bluzla bir kilometrelik bacaklarını gözler önüne seren siyah bir mini vardı. Onu görmüş olsam, mutlaka hatırlardım. Sheila jüriye sıcak bir tebessüm yolladı.

"Bayan Singer, lütfen kayıtlara geçmesi için isminizi söyleyin." Kız ismini söyledikten sonra, Haviland mahkemeye NJSÇ'deki görevini de söylemesini istedi.

"Danışma görevlisi ve tur rehberiyim," dedi Singer. "Merkeze gelen ziyaretçileri karşılar ve bazen de turistlere açık olan bölümlerde grupları gezdiririm."

"Çok turist geliyor mu?"

"Elbette. O şimdiye kadar yapılmış en büyük bilimsel aygıt." Jüriye doğru hınzır bir tebessüm. "Bazıları büyük sever."

Öksürdüm. Haviland biraz kızmış gibiydi. "3 Aralık'ta çalışıyor muydunuz?"

"Evet," dedi Singer. Feynman Center'da, resepsiyondaydım. Turum olmadığı zamanlarda orada durup soruları cevaplar, haritalar falan veririm."

"Yani içeriye giren bir ziyaretçi ilk olarak sizin masanızı mı görüyor? Soru sormak için ilk size mi geliyor?"

"Evet."

Terry'nin itiraz etmek ve bu soruların ne işe yarayacağını sormak için can attığını görebiliyordum ama kendini tuttu. Büyük ihtimalle Haviland da bunu yapmasını bekliyordu.

"Sanık Jacob Kelley'yi tanıyor musunuz?"

"Hayır. Karşılaştığımızı sanmıyorum," dedi Singer.

"Ama 3 Aralık tarihinde ismini duymuştunuz, değil mi?"

"Evet. Bir kadın onu sormuştu. Bayağı üzgün görünüyordu."

"Size kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Yanında ikisi kız, biri erkek, üç çocuk vardı ve bana kocasını aradığını söyleyip ona nasıl ulaşacağını bilip bilmediğimi sordu," dedi Singer.

Gözlerimi ona dikerek yavaşça ayağa kalktım.

"Saat kaçta oldu bu?" dedi Haviland.

"Beşten biraz önce."

"Saatten nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, Bayan Singer?"

"Ziyaretlerin bitiş saati beştir. Mesaim o saatte bitiyordu."

Haviland bir uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve büyük bir ekranda sevgili Elena'mın fotoğrafı belirdi. "Bu hanım mıydı?"

Bir tek resmini görmek bile boğazımı düğümlemeye yetmişti. Sanki başka bir hayattaydım. Boğulacak, mahkeme salonunda ağlamaya başlayacak gibiydim. Oradalardı, NJSÇ'ye gitmişlerdi. *Varcolac* eve geldiğinde cidden *ikiye* bölünmüşlerdi ve kanıtı karşımdaydı işte.

Herkesin bana baktığını, Terry'nin deliler gibi kolumdan çekiştirdiğini fark ettim. Yargıç Roswell öfkeyle bana bakıyordu. "Bay Kelley, oturun."

Haviland bana yırtıcı bir tebessüm yollayarak tanığa döndü. "Bayan Singer, bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Bay Kelley eşiyle çocuklarının cesetlerini sizin onları New Jersey'de gördüğünüzü iddia ettiğiniz saatten en az bir saat önce Pennsylvania'daki evinde gördüğünü iddia ediyor. Onları gördüğünüzde ölmüşler miydi?"

"Hayır, efendim."

"Bayan Singer, ne zamandır NJSÇ'de çalışıyorsunuz?"

Soruların yönü ansızın değişince Singer gözlerini kırpıştırdı. "Bir yılı biraz geçti."

"Peki bu zaman süresince kaç ziyaretçi gördünüz?"

"Ah, yüzlerce. Tanrım, bilemiyorum, belki de binlerce."

"Peki Bay Kelley'yi arayan bu hanımı daha önce de görmüş müydünüz?"

"Hayır, sadece bir kez."

"Jacob Kelley'nin eşi olduğuna yüzde yüz emin misiniz?"

Singer hafifçe dudağını sarkıttı. "Gayet eminim."

"Size yemin ettiğinizi hatırlatmak isterim, Bayan Singer."

"Kim olduğunu söylemedi ama aynı fotoğraftaki kadına benziyordu," dedi Singer. "Kendisi değilse ikiz kardeşi var demektir."

Titreyen ellerle Terry'nin bloknotlarından birini kapıp üstüne bir şeyler karaladım.

Terry yazdıklarımı okuyup bana baktıktan sonra, "Neden?" diye yazdı.

"Sor işte, lütfen," diye yazdım.

Kafasını salladı ama bloknotu da koltuğunun altına aldı.

"Peki siz Bayan Kelley'ye ne dediniz?" dedi Haviland.

"Yani, onun adına üzülmüştüm," dedi Singer. "Kocasının Bay Vanderhall'un yanında olabileceğini söyledi, ben de binadakilerin listesine bakıp ona bilgiyi verdim." Elini yanağına götürdü. "Kocasının o adamı öldürdüğünü nereden bilecektim. Zavallı kadıncağız."

"İtiraz ediyorum," dedi Terry, ama yargıç çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Bayan Singer," dedi. "Bay Kelley'nin Bay Vanderhall'u öldürüp öldürmediği henüz belli değil. Lütfen cevaplarınızı sorulan soruyla sınırlandırın."

"Elbette. Özür dilerim," dedi Singer.

Haviland, "Tanık sizindir," diyerek oturdu.

Terry ayağa kalkıp kürsüye gitti. Bir an düşüncelerini toparlar gibi bloknotunu karıştırdı. Kızı sorgulamayı planlamadığı, yani

hazırlıksız olduğu belliydi. Cevabını bilmediğiniz soruları sormamanız gerektiğini söyleyen o vecizeye göre yerine dönüp oturması gerekirdi. Alnını kırıştırarak gözlerini bloknotuna dikti. Sorumu sorup sormamaya karar vermeye çalıştığını biliyordum.

"Bay Sheppard?" dedi yargıç.

Terry silkelenir gibi oldu. "Birkaç sorum var, efendim. Bayan Singer, karşılaştığınız hanımın alyans takıp takmadığını fark ettiniz mi acaba?"

Singer yeniden canlandı. "Evet, takmıştı. Böyle şeyler gözümden kaçmaz. Çok hoş, küçük bir yüzüktü ama bazen böylesi dünyanın en büyük elmasından daha değerlidir. Veren erkeğin parası olmayabilir ama yüzük aşkının kanıtıdır, siz de bilirsiniz."

"Peki..." Terry duraksadı. "Peki bu yüzüğün hangi elde olduğunu fark ettiniz mi?"

Jürinin neden gülümsediğimi anlamayacağını biliyordum ama elimde değildi. Cesetlerini görüşümden en az bir saat sonra ailem hâlâ hayattaydı demek. Singer'ın gördüğü benim Elena'mdı, evde bulduğum ters versiyonu değil. Böylece, bölünmüş olabilecekleri varsayımım doğrulanmış oluyordu. Ailem bir yerlerde hâlâ hayattaydı ya da en azından iki ay önce öyleydi demek. Ama durum böyleyse sonradan ne olmuştu? Neden onları gören olmamıştı?

"Bay Kelley," dedi yargıç sert bir sesle. Yüzü tam etki yaratamayacak kadar tatlıydı ve tavizsiz bir otorite figüründen çok azarlayan bir büyükanneye benziyordu ama candan görünümünün beni bütün mahkemenin önünde küçük düşürmesine engel olmayacağını bildiğim için hemen yerime oturdum.

"Özür dilerim, efendim," dedim.

"Bay Sheppard, bu sorular bir yere varacak mı?"

Terry dik dik bana baktı. "Affedersiniz, efendim. Başka sorum yok."

BÖLÜM 17
ÜST SPİN

Yardıma ihtiyacım vardı. Colin, en azından şimdilik, bize kalacak yer vermişti ama neler olduğunu anlamak zorundaydım. Ailemin farklı bir versiyonunun hâlâ hayatta olup olmadığını, hayattalarsa nerede olduklarını öğrenmek zorundaydım. Marek kendi işinin patronuydu ama yine de uyması gereken sözleşmeler vardı, sürekli yanımda kalamazdı. Ayrıca –Marek'in karısı, Elena'nın kız kardeşi– Ava, bütün gece dışarıda kalıp telefon etmemesine, sonra da benim yanımda olduğunu söylemesine pek memnun olmamıştı. Manşetleri o da görmüştü. Sadece Marek'in ona dediklerini duydum ama Ava çok öfkeli ve üzgün gibiydi.

Alessandra'yı Colin'in güvenli barınağında bırakıp Colin'in arabasını ödünç aldım. Jean Masey Princeton'da, okula fazla uzak olmayan iki katlı bir evde oturuyordu. Kuantum fiziğini biliyor ve NJSÇ'de çalışıyordu. Tesiste dolaşıp insanlara karımla çocuklarımı görüp görmediklerini soramazdım. Orası hâlâ polis kaynıyordu ve ben cinayet zanlısıydım. Ama Jean isterse, sorular sorabilirdi.

Kapıya o baktı ve beni görünce gözleri kocaman açıldı. "Jacob? Cidden sen misin?"

Elinde bir akıllı kâğıt vardı ve haber akışındaki manşeti görebiliyordum. Tutuklandığımı biliyordu. "Açıklayabilirim," dedim. "Girebilir miyim?"

"Tabii ki." Kapıyı iyice açıp başka kimse var mı diye arkama doğru şöyle bir baktı. "Neler oluyor Jacob? Dün polis her yerde seni aradı, bugünkü gazetede tutuklandığın ve ailenin kayıp olduğu yazıyor."

"Uzun hikâye," dedim.

Beni salondaki bir koltuğa oturtup kahve ikram etti. Salonda fazla mobilya yoktu, birkaç ucuz poster ve kişisel eşyayla dekore edilmişti. Bir köşede bir bebek beşiği, orta sehpadaki bebek bezi yığınıyla sehpaya saçılmış fizik dergilerinin yanında minik bir emzik vardı.

"Seni Brian'ın ofisinde bıraktıktan sonra bir daha görmedim," dedi Jean. "Sonra polis gelip Brian'ın öldüğünü söyledi, seninle ilgili biri sürü soru sordu, şimdi de bu..." Haberi gösterdi. "Neden hapiste değilsin? Kefaletle mi çıktın?"

Her şeyi elimden geldiğince anlattım. Brian'ı odada buluşumuzu, *varcolac*'ı, ikinci Brian'ı görüşümü ve bana söylediklerini. Tam gaz eve gidişimi, ailemin cesetlerini buluşumu, *varcolac*'tan bir kez daha kurtuluşumu, polislerden yakayı kurtarışımı.

Jean birçok soru sordu ama akıl sağlığımı ya da söylediklerimin doğruluğunu bir kez olsun sorgulamadı. İki versiyonum olduğunu kabullenmekte bir sorun yaşamamış gibiydi. Kuantum fiziğine kafa patlatarak o kadar çok zaman geçirmişti ki artık ona normal dünyadan daha doğal geliyordu sanırım.

"Ailene çok üzüldüm," dedi. "Cidden, hayal bile edemiyorum."

O konuyu uzatmak istemedim. Çözmem gereken bir kuantum bilmecesi vardı ve ailemin hâlâ hayatta olması çok gerçek bir olasılıktı. Yoluma devam etmek zorundaydım yoksa aklımı yitirecektim. "*Varcolac* olasılıksal bir varlık, aynı parçacık gibi," dedim. "Sanırım onunla temasa geçmek bölünmelere yol açıyor, bir süreliğine birden fazla olası yol açılıyor."

Jean biraz düşündü. "Kaç tane bölünme oldu peki?" dedi.

Parmaklarımla saymaya başladım. "Birincisi Brian'dı," dedim. "Bir versiyonunu yeraltındaki odada buldum, ötekine ormanda rastladım. Şimdi ikisi de ölü, ikinci ceset yok oldu, yani bölünme kararlı hale geldi galiba. Sonra, teorim doğruysa, ailem bölündü, bir versiyonları *varcolac* gelmeden önce evden ayrıldı, öteki versiyonlarsa..." Bunu söylemek hâlâ çok zordu. "Öteki versiyonları *varcolac* tarafından öldürüldü. Bu bölünmenin kararlı hale gelip gelmediğini bilmiyoruz. Sonuncusu da benim. Şu anda hem burada hem de hapisteyim, bu yüzden bölünmemin kararlı hale gelmediği ortada."

"Demek ki Alessandra iki kez bölünmüş," dedi Jean.

Biraz düşündüm. "Haklısın. İlk olarak ötekilerle birlikte bölünmüş, bir versiyonu onlarla birlikte gitmiş, diğeri evde kalmış olmalı. Sonra bir kez daha bölünmüş, bir versiyonu hemen kaçmış, öteki versiyon ben onu görünceye kadar evde kalmış."

"İkinci bölünme şimdi kararlı hale gelmiş durumda," dedi Jean.

Kahveden bir yudum aldım. Tazeydi, kaliteli bir markaydı ve tadı iyiydi. "Bölünmeler iki yol birleştiğinde ya da yeteri kadar benzeştiğinde kararlı hale geliyor sanırım," dedim. "Alessandra'nın iki versiyonu da evden kaçıp sokakta koşmaya başladığı için tekrardan birleştiler. Benim iki versiyonum hâlâ fazlasıyla farklı olduğu için henüz kararlı hale gelmedik."

"Hâlâ mantıklı gelmiyor," dedi Jean. "Parçacık kararlı hale gelmeden önce sadece iki değil, birçok yerde ve zamandadır. Bu cidden mümkünse insanlar neden sürekli bölünüp milyonlarca farklı versiyon yaratmıyor?"

"Belki de öyle oluyordur," dedim. Arabayla gelirken ben de düşünmüştüm bunu. "Bence *varcolac*'la temasa geçildiğinde milyonlarca olası yol açılıyor. Ama bunların çoğu birbiriyle çok benzeştiği için neredeyse hemen yeniden kararlı hale geliyor ve biz onları fark etmiyoruz bile. Versiyonlar ancak bu yollar birbirinden

çok farklı olduğunda, mesela *varcolac*'la karşılaşmak ve o gelmeden evden çıkmak kadar büyük bir fark olduğunda kalıcı oluyor."

"Yani yarım milyon olası yol kurtulmaları durumunda, yarım milyon olası yol da kurtulamamaları durumunda kararlı hale geliyor; geriye birbirinden apayrı iki yol kalıyor," dedi Jean.

"Galiba öyle. Ben *varcolac*'tan kaçarken arka kapıdan çıktım," dedim. "Ama biraz sağdan üstüme gelmiş olsa ön kapıdan da kaçabilirdim. Polisten kurtulmak ve tutuklanmak arasındaki fark bu olurdu." Yukarıdan bir ağlama sesi geldi. "Kızın mı?" dedim.

"Evet. Onunla Nick ilgilenir. Sağlam bir mantık yürütüyorsun," dedi Jean. "Çılgınca, ama sağlam."

"Cidden mi? Bana inanıyor musun?"

Jean omuzlarını silkti. "Seni yıllardır tanırım, Jacob. Sen böyle oldu diyorsan doğrudur."

Merdivende ayak sesleri duydum ve Nick Massey kucağında pembe pamuklu elbise giydirilmiş bir bebekle salona girdi. Ayağa kalkıp gülümseyerek elini sıktım. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ama onu pek iyi tanımıyordum.

"Bu da Chance olmalı," dedim. Bebeğe bakınca alnımı kırıştırdım. Yüzü yuvarlacık, çenesi ufacık, gözleri badem gibiydi ve dışarı çıkık, büyük bir dili vardı. Çok şeker ama çok bildik bir tipti. Chance'ın Down sendromlu olduğunu anladım. Jean'e baktım. "Çok güzel," dedim.

Jean başını çevirdi ama gözlerindeki acıyı görmüştüm. Boşalmış kahve fincanımı aldı. "Bir bardak daha ister misin?" dedi.

"İsterim. Sağ ol," dedim.

Jean salondan çıkınca Nick başını iki yana salladı. "Jean sana söylememişti, değil mi?"

"Söz etmemişti," dedim. Beni Brian'ın ofisine soktuğunda Jean'in kızından bahsetmeye ne kadar isteksiz olduğunu hatırladım.

"Fotoğrafını da göstermemişti herhalde?"

"Hayır," dedim.

"Hep böyle yapıyor. Bayağı sarsıldı."

"Üzüldüm," dedim.

"Üzülme." Nick emziği alıp Chance'ın ağzına soktu. "Chance çok güzel bir kız. İstediğim her şey onda var, ama Jean böyle hissetmiyor. O zeki bir çocuk istemişti. Bir bilim insanı. Kendisi gibi biri. Bir kuantum fizikçisiyle Princeton'lı bir genetikçinin çocuğu kesin öyle olur sanmıştı. Genetik bu kadar öngörülebilir bir şeymiş gibi."

Jean bir bardak taze kahveyle geri döndü.

Nick, "Neyse, seni gördüğüme sevindim," diyerek bebekle birlikte salondan çıktı.

"Ben de," dedim.

"Önemli olan," dedi Jean, "ailenin hâlâ hayatta olma ihtimali. NJSÇ'ye gidiyorlarmış, biz de aramaya oradan başlamalıyız."

Omuz silktim. "Bu yüzden sana geldim. Ben elimi kolumu sallayarak ortalıkta dolaşamam."

"Anladım," dedi Jean. "Ben araştırırım. Oraya gitmişlerse, mutlaka buluruz."

"Çok endişeliyim," dedim. "Hâlâ hayatta olduklarına inanmak istiyorum ama nerede olabilirler ki? Şimdiye kadar haberi görmüş olmaları gerekirdi, polisle konuşmuş olmaları gerekirdi."

"Belki de konuşmuşlardır," dedi Jean. "Belki şu anda cezaevinde senin öteki versiyonunla konuşuyorlardır."

"Kararlı hale gelmiş ve tekrar ölü versiyonlarına dönüşmüş olmalarından korkuyorum," dedim. "Böyle düşünmek istemiyorum ama yine de korkuyorum işte."

Jean başını iki yana salladı. "Hayır, öyle olmadı. Cesetler kayboldu."

"Ne?"

"Haberde ailenin öldüğünden söz edilmiyor, bir tek Brian'ın öldüğü söyleniyor. Aileni bulamadılar. Ölü versiyonlarıyla birleşmiş olsalar, Brian'ınki gibi onların cesetleri de bulunurdu."

Güldüm. "Haklısın!"

"Şimdi, ben sorup soruşturacağım. Hâlâ hayattalarsa, birileri mutlaka görmüştür. Sen ne yapacaksın?"

"Bilmem. Yapılacak başka ne var ki?"

"Bence gidip ikizini görmelisin. Hapiste cidden ikinci bir versiyonun var mı, bir bak bakalım."

"Hapishaneye gidip içeride bir versiyonum var mı diye soramam ki."

"Doğru." Jean hâlâ haberi gösteren akıllı kâğıdı kaldırdı. "Ama burada savunman için atanan avukatın adı var. Ona sorabilirsin."

Biraz düşündüm. "İşe yarayabilir," dedim. "Beni polise ihbar edecek değil ya."

"Ha, bir de, Jacob?"

"Evet?"

"İkizine söyle, mahkeme için uzman tanığa ihtiyacı olursa ben buradayım."

BÖLÜM 18
ALT SPİN

İddia makamı için dava doruk noktasına yaklaşıyordu. Haviland DNA uzmanını kürsüye çağırmış, adamın jüriye DNA analizi hakkında temel bilgiler vermesi ve sonuçların kesin gerçekler olduğunu açıklaması iki saat sürmüştü. Ayakkabılarımdaki kan Brian'a aitti. Bilimsel olarak kanıtlanmıştı. Bütün makul şüphelerin ötesinde. Terry çapraz sorgulama için fazla bir şey sormadı, söylenecek bir şey yoktu.

Haviland'ın son tanığı New Jersey Eyalet Polisi'nde soruşturmayı yöneten dedektif, Memur Emilio Morales'ti. Haviland adamla birlikte katilin neden ben olabileceğime dair bütün kanıtların üzerinden geçti, yani jüri konuşmasını bilen, dürüst görünümlü bir polisin ağzından bana karşı olan bütün kanıtların bir özetini dinlemiş oldu.

Görünürdeki cinayet nedeninden –Brian'ın karıma ateş etmesi– ve beni suçla ilişkilendiren bütün fiziksel kanıtlardan söz ettiler.

"Bay Kelley 3 Aralık saat 04:00'te, cinayetin işlendiği saatte, başka bir yerde olduğunu kanıtlayabildi mi?" dedi Haviland.

"Hayır. O sırada evde uyuduğunu iddia ediyor ama bunu doğrulayacak bir görgü tanığı yok," dedi Morales.

"Bay Vanderhall'u Bay Kelley'nin öldürdüğünü gösteren başka kanıtlar da var mı?"

"Cinayet mahallinde Bay Kelley'nin parmak ve ayakkabı izleri vardı," dedi Morales, kanıtları parmaklarıyla saymaya başlayarak. "Tutuklandığında cinayet silahı üzerindeydi, ellerinde barut artığı, ayakkabılarında kan vardı ve kurbanın çalıntı arabasını kullanıyordu. Başka kanıta gerek var mı?"

Haviland başka sorusu olmadığını söyleyerek oturdu. Terry boğazını temizleyip çapraz sorgulama için kürsüye gitti.

"Bay Morales, müvekkilim dört kişiyle birlikte yaşıyordu: Eşi Elena, çocukları Claire, Alessandra ve Sean. Onlar kendisinin cinayet sırasında evde olduğunu neden doğrulayamadılar?"

"Tutuklanışının ardından Bay Kelley'nin ailesini gören olmadı."

Terry şaşırmış gibi yaptı. "Onları aradınız mı?"

"Elbette ki aradık," dedi Morales kızgın bir sesle. "Kelley tutuklanırken öldüklerini söyleyip durduğu için onları da öldürmüş olabileceğini düşündük."

"Ve aile üyelerine mi sordunuz?"

"Aile üyelerine, iş arkadaşlarına, komşularına, arkadaşlarına sorduk. Alarma geçtik. Ya kimlik değiştirip uzaklara gittiler ya da cidden öldüler. Şahsen ben ikinci ihtimalin daha çok üstünde duruyorum."

"Ama cesetlerini bulamadınız."

"Evet."

"Müvekkilimin verdiği bilginin doğru olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Evde cesetlerini bulduğuna ve ondan başka biri görmeden önce hepsinin buhar olup uçtuğuna mı? Siz nerede yaşıyorsunuz

bilmem, efendim, ama bu gezegende cesetler öyle bir anda ortadan yok olmazlar."

"Göreceğiz bakalım," dedi Terry. "Başka sorum yok."

"Bay Haviland?" dedi yargıç.

"Efendim, bu tanığa benim de başka bir sorum yok," dedi Haviland halinden memnun bir tebessümle. "Aslında başka tanığım da yok. İddia makamı bütün kanıtları sunmuş bulunuyor."

BÖLÜM 19
ÜST SPİN

Terry Sheppard'ın ofisi adliyenin birkaç blok ötesinde, neredeyse tamamı avukat ofisi olarak yenilenmiş sıra evlerdeydi. Başınızı bir tabelaya çarpmadan sokakta yürümek mümkün değildi. Bu kadar çok avukat arasından bir tanesini seçmeyi nasıl beceriyorlardı acaba. Ben seçmekle uğraşmayacaktım çünkü görünüşe göre zaten bir avukatım vardı. Terry Sheppard'ı hiç tanımıyordum ama haber akışına bakılırsa benim avukatımdı.

Birbirine bitişik birkaç ofise tek bir sekreter, kıvırcık kır saçları olan, kocaman çiçekli bir broş takmış, tombul bir kadın bakıyordu. Kadına randevusuz geldiğimi ama Bay Sheppard'ın beni hemen görmek isteyeceğinden emin olduğumu söyledim. Yüz ifadesiyle bunları çok duyduğunu anlatarak bana oturacak yer gösterdi ve Sheppard'ı yine de aradı. Birkaç saniye sonra arka kapıların birinden endişeli bir ifadeyle koca bıyıklı bir adam çıktı.

"Jacob?"

Ayağa kalktım. "Bay Sheppard."

"Bu da ne demek oluyor? Senin cezaevinde olman gerekirdi. Yani... Bir değişiklik mi oldu? Serbest mi bırakıldın?"

"Serbest bırakılmadım," dedim.

Bekleme salonuna şöyle bir baktıktan sonra peşinden gitmemi işaret etti, ben de gittim. Deri kaplı koltukları ve kiraz ağacından yapılmış kanun metinleriyle dolu kitaplığıyla gayet hoş bir ofisi vardı. Masada yarı gizlenmiş halde duran, çocuksu darbelerle boyanmış porselen bir farenin sağladığı kişisel dokunuş dışında gayet profesyonel bir odaydı. Çerçeveli bir fotoğrafta yuvarlak, güleç yüzlü bir kadınla fareyi boyayan çocuk olduğunu tahmin ettiğim, altı yaşlarında küçük bir kız vardı.

"Hapisten nasıl çıktın?" dedi Sheppard.

"Hiç girmedim ki?"

Gözlerini kıstı. "Dün seninle orada tanıştım. Avans ödeyip seni savunmam için beni tuttun. Bir şekilde fark edilmeden kaçmayı becerdiysen işim çok daha zor olacak demektir."

Seçtiğim deri koltuğa kuruldum. "Merak etme. Şu an hapishaneyi arayacak olursan Jacob Kelley'nin hâlâ ellerinde olduğunu öğreneceksin."

Gözlerini bana dikerek anlamaya çalıştı. Ona acıyordum. "Beni Jacob'ın ikiz kardeşi gibi düşünebilirsin. Tam olarak öyle değil ama şimdilik işe yarar."

Sheppard'ın gözleri bir sağa bir sola gitti, üst üste gözlerini kırptı. Elektronik lensleri olduğunu anladım. Birkaç saniye sonra, "Jacob Kelley'nin hiç kardeşi yok," dedi. "Annesiyle babası vefat etmiş, en yakın akrabası Güney Philadelphia'da yaşayan bir dayı." Gözleri tekrar bana odaklandı. "İkiz kardeşi yok. Bu yüzden, sanırım gidip telefon edeceğim."

Birkaç kez daha göz kırpıştırıp biraz bekledikten sonra, "Evet, ben Terry Sheppard," dedi. "Mahkûmlardan birinin durumunu soracaktım. Evet. Beni o bloktan sorumlu memura bağlayabilir misiniz? Teşekkür ederim." Sheppard masada parmaklarıyla trampet çalarak yine beklemeye başladı. "Evet, teşekkürler, müvekkilim Jacob Kelley'nin gözünün avludaki bir kavgada morardığını duydum

da bunun belirlenmiş dava tarihini etkileyebileceğinden endişeliyim. Evet, onu görebiliyorsanız, yüzünde herhangi bir darp izi olmadığını teyit eder misiniz? Yok mu? Buna çok sevindim. Çok teşekkürler, memur bey. Vaktinizi aldım."

Sheppard gözlerini kısıp bana bakarak bıyığını düzeltti.

"İyi numaraydı," dedim. "Kaçtığımı düşündüğünü anlamalarına fırsat vermeden ona bakmalarını sağladın."

"Ve gardiyan kör değilse ya da yalan söylemiyorsa Jacob Kelley hâlâ hapiste. Demek ki gözlerim tam aksini söylediği halde cidden Jacob Kelley değilsin."

"Bilakis," dedim. "Ben Jacob Kelley'yim."

"Zamanımı boşa harcamaktan hoşlanmam," dedi Sheppard. "Ne istiyorsun?"

"Onunla görüşmeyi. Öteki Jacob'la görüşmek istiyorum."

♠

Sheppard tanınmamam için alelacele bir şeyler buldu ve eski bir gözlük çerçevesiyle bir New York Yankees şapkası verdi. Fazla korkmuyordum, gardiyanların ziyaretçilerin yüzlerine fazla dikkat ettiğini zannetmiyordum, ama Sheppard gergin görünüyordu. Rahatlamasını söyledim. Parmaklıklar arkasında bir tane varken, başka bir Jacob Kelley'yi tutuklamaları mümkün değildi.

İşin aslı, kendi kopyamla görüşmek beni gardiyanlardan daha çok endişelendiriyordu. Ben bu fikre günlerdir alışmıştım ama öteki ben için ani bir şok olacaktı. Evrende benimle aynı havayı soluyan başka bir ben olmasının nasıl bir his olduğunu tam anlayamıyordum. Kendimi sevecek miydim bakalım!

Görüşmek üzere olduğum versiyonum da yeraltındaki odada benim gibi o gözsüz adamı görmüş, Elena, Claire ve Sean'ın cesetlerini bulmuş, salonda adamla dövüşmüş ama polisten kaçmamıştı.

Colin'i görmeye gitmemişti ve büyük ihtimalle başka bir versiyonu olduğundan habersizdi.

Gardiyanlar görüntüm hakkında bir yorum yapmadan bizi içinde metalik bir masayla altı tane sarı sandalyenin olduğu cam bir odaya aldı. Birkaç dakika boyunca parmaklarla trampet çalınıp ayaklar yere vurulduktan sonra kelepçeli, turuncu tulumlu, göz çevrelerinde gergin, bitkin bir ifade olan adamı getirdiler. Gelen bendim.

Gardiyan kelepçeyi çıkarıp odadan çıkarak şeffaf kapıyı kilitledi. Öteki Jacob ağzını beş karış açmış, bana bakıyordu.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Sheppard.

"İkiz kardeşime benziyor," dedi Jacob.

"*Varcolac*'ın olasılık dalgasına yakalanmışsın," dedim.

Jacob'ın ağzı daha çok açıldı. "Süperpoze," dedi. "Brian'a olduğu gibi."

Başımı salladım. Sol elimi kaldırdım. "Alyansı görüyor musun?"

"Neden sağ elinde?"

"Değil," dedim.

"Bloch küresinin farklı taraflarındayız."

"Aynen öyle," dedim.

"Çok garip."

"Bana mı söylüyorsun."

Tekinsiz bir yankıyla ikimiz birlikte güldük.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?" dedi Sheppard.

"Bloch küresi kuantum mekaniğindeki bir kavramdır," dedim. "Aynı anda hem üste hem de alta doğru dönen bir parçacığın, mesela bir elektronun kararsız durumunun geometrik temsilidir."

"Bir şey nasıl alta dönebilir ki?" dedi Sheppard.

"Sağ el kuralı," dedi Jacob. "Sağ elini uzatıp dönüş yönüne doğru bük." Sağ kolunu fazla germeden uzatarak başparmağını yukarı kaldırdı. "Parmağının gösterdiği yön spin vektörünün yönüdür."

"Ama benim bakış açımdan terstir çünkü uzattığı kol, bana göre sol kolu," dedim. Ben de sağ kolumu uzatıp parmaklarımı onun gibi kıvırdım ve başparmağımı yeri gösterecek şekilde kaldırdım. "Gördün mü? Aynı anda iki durumu da temsil ediyoruz."

"Gerçek olan hanginiz?" diye sordu Terry.

"İkimiz de değiliz," dedim.

"En azından şimdilik," diye ekledi Jacob.

Jacob'a çaktırmadan bir bakış atarken, onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. Başka birinin beni böyle çabucak ve tamamen anlaması tuhaf bir heyecan veriyordu. Ama aslında başka biri değildi. O bendim ve her şey bittiğinde sadece tek bir versiyonum hayatta kalacaktı. Brian'a da aynı şey mi olmuştu? Kendi versiyonunu yaşatabilmek için kendi kendini mi öldürmüştü?

"Hiç mantıklı değil," dedi Jacob, aklımı okumuş gibi. "İki versiyon bir olasılık dalga formunun uç noktaları; gerçek Jacob ikimizin arasında bir yerde, belli bir olasılıkta, olası bütün durumlarda. Dalga sonunda çökecek ve sana ya da bana veya ikimiz arasındaki ortalama bir değere dönüşecek. Yani eğer Üst-Brian Alt-Brian'ı öldürürse kalıcı versiyon Üst-Brian olacak diye bir şey yok. Bu sadece nihai versiyonun ölü olması ihtimalini artıracaktır."

"Ama Brian bunu anlamamış olabilir," dedim.

Sheppard başını ellerinin arasına aldı. "Ne diyorsunuz siz?"

"Pekâlâ, bak şimdi. İsterse bir ışık demeti ya da kuyruklu yıldız isterse de hamburger olsun, evrendeki bütün madde ve enerjiler minik parçacıklardan oluşur," dedim.

"Ama aslında onlar da parçacık değil," dedi Jacob. "Kırılabilir ve birbirlerini etkileyebilirler, yani aslında dalga halindeler. Nasıl

davranacaklarını belirleyen, çoğunlukla oldukça küçük dalga boyları var."

"Sözümü kesme," dedim. "Onları dalga olarak düşünemeyiz, bir gölün yüzeyindeki dalgacıklar gibi değiller. Sayılabilirler. Tek bir tane parçacık olabilir. Dalgaya benzeyen tuhaf özellikleri var ama parçacık oldukları kesin."

Jacob, Sheppard'a anlatmayı boş verdi. "Parçacık olduklarını nasıl söylersin? Newton kanunlarına uymuyorlar, klasik anlamda bir durumları ve hızları yok. 'Parçacık' kavramı ancak yetersiz bir hayal gücünün koltuk değneği olabilir." Tekrar Sheppard'a döndü. "Bizim madde ve enerji dediğimiz şeyler sadece basit dalga fonksiyonlarıdır. Bazılarının bunu kabullenmekte zorlanması sadece psikolojik bir sorun."

"Neyin dalgası?" dedim.

"Ne?" dedi Jacob.

"Dalgalanmayı yaratan bir ortam vardır. Senin şu dalgalarında dalgalanmayı yaratan nedir?"

"Kuantum fiziksel substrat."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki o ne? Sadece mantığındaki boşluğu doldurmak için uydurduğun bir kelime."

"Dalga onlar," dedi Jacob.

"Parçacık."

"Dalga!"

Sheppard aramıza girip ellerini salladı. "Kesin şunu," dedi. "Çılgınlık bu. Ne demek oluyor bütün bunlar? Şimdi ne yapacaksınız?"

Derin bir nefes aldım. Oraya gitmek iyi bir fikir değildi belki de. "Mahkeme ne zaman başlıyor?" diye sordum.

"Söylemesi zor. NJSÇ siyasi açıdan çok hassas bir yer, bu yüzden medya bu davanın üzerine gidiyor, siyasi bir cinayet olabileceği

ihtimalini zorluyor. Dava sürecini hızlandırırlar ama yine de aylar alır herhalde."

"O zaman çalışmak için bol bol zamanımız var," dedi Jacob.

"En mühim şey hayatta kalmaya devam edecek olan Jacob Kelley'nin..." dedim.

"...o her kimse..." diye ekledi Jacob.

"...tamamen suçsuz bulunması."

BÖLÜM 20
ALT SPİN

Memur Morales'in ifadesinden sonra jüriye sokaklarda gezinip öğle yemeğinde yiyecek bir şeyler bulmaları ya da, öyle bir cesaretleri varsa, adliyenin kafeteryasında yemeleri için bir buçuk saat zaman verildi. Benim öğle yemeğim ufacık bir toplantı odasında, silahlı bir gardiyanın fena bakışları altında yenen biftekli bir sandviçle kolaydı. Olabildiğince uzattım ama sandviç yemek de bir yere kadar. Yemeğim bittiğinde oturup duvarlara bakarak Elena'yla çocukları özlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Öğle yemeğinden sonra dava yeni bir evreye girdi. Tanık çağırma sırası savunmadaydı. Terry ayağa kalktı ve yeni topraklarına bakan bir kral gibi ceketinin yakalarını tutarak salona göz gezdirdi. Şimdiye kadar kontrol Haviland'ın elinde olmuş, Terry sadece hasar kontrolü yapmıştı. Artık sıra ondaydı. Bana karşı olan fiziksel kanıtların üstesinden gelmek zordu ama sonraya sakladığımız birkaç numara vardı. Özellikle büyük bir sürprizimiz olacaktı ama onu benim en sondaki ifademe kadar bekletiyorduk.

Jean kürsüde olağanüstüydü. Tam duruma uygun, gayet klas, pantolonlu bir takım ve yüksek topuklular giymişti. Jean'in kot pantolon ve penye bluzdan başka bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Terry'yle ikisi soruları profesyonel tenisçiler gibi paslaşıp durarak

jürideki başların komik bir zamanlamayla ikisi arasında gidip gelmesini sağladılar. Jean komik, teklifsiz, her şeyin ötesinde anlaşılırdı. Terry işini çok iyi yapıyor, bir şey bilmiyormuş gibi davranarak en yönlendirici soruları soruveriyordu.

"Dr. Massey, okulda hepimiz atomları öğrendik," dedi. "Hepimiz onlardan yapılmışız. Ama jüriye söyler misiniz, ne kadar küçükler?"

Jean gülümsedi. "Kâğıt mendilin bir katı yaklaşık yüz bin atom kalınlığındadır."

Terry çok şaşırmış gibi yaptı. "Cidden mi? Ama bu dava ondan daha da küçük şeylerle, atomaltı parçacıklarla ilgili, değil mi? Peki atoma kıyasla, mesela, bir protonun büyüklüğü ne kadardır?"

"Yüz bin kat daha küçüktür."

Yine şaşkınlık. "Yani kâğıt mendilin bir katı yüz bin atom kalınlığında ama bir proton bundan yüz bin kat daha küçük? Peki ya elektron?"

"Elektronun boyutları yoktur."

"Boyutsuz bir şey nasıl olabiliyor? Bu var olmadığı anlamına gelmez mi?"

"Kütlesi var," dedi Jean. "İster inanın ister inanmayın, spini, yani dönme hareketi ve elbette negatif elektrik yükü de vardır. Ama evet, elektron gerçek boyutları olmayan bir nokta parçacıktır."

"Başka parçacık türleri var mı?"

"Tabii ki. Nötronlar, müonlar, pionlar, nötrinolar, kuarklar, fotonlar..."

"Fotonlar mı? Onlar ışık değil miydi?"

Bu şekilde devam ederek jüriyi hızlandırılmış bir temel parçacık fiziği kursundan geçirdiler. Terry yeğeninden Jean'in bazı

çizimlerini grafiklere dönüştürmesini istemişti ve bunları mahkeme salonundaki oldukça eski plazma ekranda jüriye gösteriyordu.

"Yani atomlar çok küçük olan protonlardan ve boyutları bile olmayan elektronlardan meydana geliyorsa atomun çoğu boşluktur, değil mi? Eğer ben de boşluktan oluşuyorsam şu masaya dayandığımda neden içinden geçip yere düşmüyorum?" Sözünü ispatlamak için masaya dayandı.

"Atomu çevreleyen elektron alanı yüzünden," dedi Jean. "Atomların birbirinin içinden geçmesi bu şekilde engelleniyor."

Jean atomaltı parçacıkların aslında parçacık olmadığını ama parçacık olmadıklarının da söylenemeyeceğini gösteren çift yarık deneyini anlatmaya girişti. Haviland ifadenin davayla ilgisi olmadığını söyleyerek sık sık itiraz etse de Yargıç Roswell davanın çığır açan niteliğini ve anlaşılması gereken bilimin karmaşıklığını hatırlatarak devam edilmesine izin verdi. Süperpoze ve dolanıklık kavramlarının anlaşılmasına yönelik birçok bozuk paralı ve tenis toplu çizimin ardından, nihayet meselenin özüne geldiler.

"Yani diyorsunuz ki en az iki metrelik mesafeden üst üste üç kez vurulduğu ve silah odada bulunamadığı halde, teoride, Bay Vanderhall kendini öldürmüş olabilir," dedi Terry.

Jean başını salladı. "Kendi kendisiyle dolanıklık durumuna girmiş olabilir. Çok kısa bir süre için aynı anda iki yerde birden olup Brian olasılık dalgası çökerek tek bir ölü Brian'da karar kılmadan önce kendini vurmuş ve silahtan kurtulmuş olabilir. İlginç olan şu ki dalga onun yerine yaşayan Brian'da da karar kılabilirdi, bunu önceden bilmek mümkün değil."

"İntihar etmek için fazlasıyla dolambaçlı bir yol değil mi? Yani, neden tabancayı ağzına sokup tetiği çekmedi?"

Haviland'ın bu soruya Jean'in Brian'ın niyetini bilemeyeceğini söyleyerek itiraz edebileceğini düşündüm ama o sessiz kaldı. Belki de itiraz etmenin bu fikre inandırıcılık kazandıracağını düşünmüştü.

"Brian'ın ne düşündüğünü, bu şekilde olup olmadığını ben bilemem," diyerek rolünü mükemmel oynayama devam etti Jean. "Benim tek söylediğim, bunun mümkün olduğu. Brian'ın araştırdığı teknoloji göz önüne alınacak olursa yapmış olabilir. İntihar da olası bir ölüm nedeni."

"Profesyonel görüşünüz bu mudur?" dedi Terry.

"Evet."

Terry başka soru sormadı ve Haviland duyduklarına inanamadığını zor gizliyormuş gibi bir tavırla kürsüye gitti.

"Bayan Masey..."

"Dr. Masey," diye düzeltti Jean.

"Ah tabii. Doktor. Elbette. Kurbanın onu vurup sonra da ortadan yok olan bir kopyasını yapmış olduğuna, jürinin cidden de inanmasını mı istiyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bunun bilimsel açıdan mümkün olduğunu söyledim."

"Siz kendi kopyanızı yaptınız mı hiç, doktor?"

"Hayır."

"Başka birinin yaptığını gördünüz m?"

"Hayır."

"Böyle bir deneyin yapıldığına, buna teşebbüs edildiğine dair bilimsel bir makale okudunuz mu?"

"İnsanla yapılmadı, hayır." Yanıltıcı olsa da müthiş bir cevaptı çünkü deneyin bir hayvanla yapıldığını ima ediyordu. Böyle bir şey tabii ki hiç denenmemişti ama Haviland bunu bilmiyordu. Bu konuda Jean'in üstüne gidemezdi çünkü o soruyu sorduğu anda Jean'in kavramı bilimsel temelde savunabilmesinin yolunu açmış olacaktı.

Haviland biraz sesini alçaltarak, "Size yemin ettiğinizi ve bilim kurgu filminde değil gerçek dünyada olduğumuzu hatırlatırım,

Dr. Massey," dedi. "Kuantum süperpoze durumu yoluyla bir insanın kopyalandığına dair itibarlı, hakemlik sürecinden geçmiş, bilimsel bir makale yayımlandığını biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Jean.

Haviland ellerini havaya kaldırıp yanlarına düşürdü, bütün bunlar utanç verici bir zaman kaybıymış gibi başını iki yana salladı. "Başka sorum yok, efendim."

Jean kürsüden inerken bana umut verici bir tebessüm yolladı. Ben de minnettarlığımı gösterdiğini umduğum bir yüz ifadesiyle başımı salladım. Öne çıkıp bana destek olmayı, ifadeleriyle medyanın ilgisini çekerek kariyerinin zarar görmesi ve ayrıca -bu jürinin kararına bağlıydı ama- adının hüküm giymiş bir katille birlikte anılması riskini herkes göze alamazdı.

BÖLÜM 21
ÜST SPİN

NJSÇ'de Elena'yı, Claire'i ya da Sean'ı gören yoktu. Jean aklına gelen herkese sorduğunu, onları orada gördüğünü hatırlayan kimse olmadığını söylemişti. Polis de soruşturuyordu ama onlara ne bulduklarını soramazdım tabii. Zaman geçtikçe iyimserliğimi korumakta zorlanmaya başladım.

Noel dayanılmazdı. Üç hafta gelip geçmiş ve hiçbir haber alamamıştım. Hâlâ hayatta oldukları varsayımım bana bile gülünç gelmeye başlamıştı. Marek, Ava'nın Elena'yla çocukları benim öldürüp cesetlerini gizlediğime inandığını, öteki kız kardeşlerin de onunla aynı fikirde olduğunu söylemişti. Bu durum evliliklerinde bayağı bir gerilim yaratıyor ve Marek artık beni görmeye pek gelmiyordu.

Çoğu zaman Colin'in güvenli barınağındaydım ama orada bile kilisede yapılan ayinlerle toplantılara yakındım ve Noel müzikleriyle tatil sevincinden tamamen uzak kalamıyordum. Alessandra'ya ne diyeceğimi bilemiyor, bu yüzden onunla pek konuşmuyordum. Kilisede işlere yardım etmeye başlamıştı: Hazırlıklara yardım ediyor, bulaşık yıkıyor, yerleri süpürüyor, yapacak bir şeyler buluyordu. İstediği an beni terk edebilirdi. Polise gidip teslim olur ve Elena'nın kız kardeşlerinden biriyle yaşardı ama bunu yapmadı. Her zamankinden daha çok içmeye başladığımda bile. Okuldayken pek içmezdim, öğrenilecek ve yapılacak çok fazla şey vardı.

Şimdiyse yapacak hiçbir şey yoktu ve ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

Davanın başlamasına daha aylar vardı. Ancak ön incelemelerden, ön duruşmadan, keşif sürecinden, iki tarafın çeşitli hamlelerinden sonra başlayabilecekti. Tutuklanışından iki gün sonra Jacob'ın ilk kez mahkemeye çıkışını, suçlamanın beyan edilişini ve cinayetle suçlanırken kefaletle serbest bırakılması mümkün olmasa da kefaletin tartışılmasını kaçırmıştım. İlk ön duruşma ocak başında yapılacaktı. Telefonda, Terry'ye, duruşmaya katılmak istediğimi söyledim durdum ama kabul etmedi.

"En büyük kozumuz sensin," dedi. "Savcılığın nasıl bir koza sahip olduğumuzdan haberi bile yok ve şimdi ortaya çıkarsan yaratacağın etkiyi yok etmenin, hatta seni davanın dışından bırakmanın bir yolunu bulmak için iki ayları olacak."

"Nasıl yapacaklar ki?"

"Ben senin avukatınım, unuttun mu? Güven bana, savcı bizim kanıtlarımızdan ne kadar uzun müddet habersiz kalırsa kazanma ihtimalimiz de o kadar artar. Ön duruşma savcının şovu olacak, yargıca devam edecek kadar çok kanıtları olduğunu ispat etmek zorundalar. Ben kanıtları çürütmek istemediğim sürece hiçbir planımızı açıklamak zorunda değiliz. Sabırlı ol. Otur oturduğun yerde, bırak işimi yapayım."

Ben de oturduğum yerde oturdum. Kopyama, onun masum olduğunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağıma söz vermiştim ama avukat değildim; bu konularda elimden bir şey gelmezdi. Ailemi bulmak, hiç olmazsa öldüklerinden emin olmak için ne yapacağımı da bilemiyordum. Bu yüzden içtim, uyudum, bir şeyim yokmuş gibi davranıp Alessandra'ya onları yarın mutlaka bulacağımızı söylemeye devam ettim.

"Nasıl bir şey yaşadığını biliyorum," dedi Marek nadir ziyaretlerinden birinde. "Karım öldüğünde nefes almak bile gereksiz geliyordu."

"Senin karın hâlâ hayatta," dedim. "İki karın da."

"Onun bir gün Amerika'ya gelmesini bekliyordum," dedi Marek, beni duymazdan gelerek. "Her şeyi onun için yaptım, ona para yolladım, dişimden tırnağımdan artırdığımı biriktirmeye çalıştım. Ama o beni terk etti."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" dedim. "Acı zamanla geçecek, başka birini bulacaksın demeye mi getiriyorsun?"

"Yalnızca nasıl bir his olduğunu bildiğimi söyledim," dedi Marek. "Çok zor. Acı veriyor. Acı bir süre devam edecek. Ama seni yıkmasına izin verme. Çık bu odadan. Çıkıp bir şeyler yap."

"Nereye gidebilirim ki?"

Omuzlarını silkti. "Bir kızın var. Onu sinemaya götür. Dondurma yedir. Yapılacak bir şey bulunur."

"Çok içiyorum, onu mu demek istiyorsun?"

"Zamanla geçecek," dedi Marek.

"Geçmesini istemiyorum," dedim.

Ocak, aralıktan daha kötüydü. Okuldaki öğretim üyeliğimin başkasına verildiğini haber aldım. Elena'nın annesiyle babasının diğer Jacob'ı hapiste birkaç kez ziyaret ettiğini ama ötekilerden çoğunun hâlâ uzak durduğunu duydum. Hepsi katil olduğumu düşünüyordu tabii. Artık tek ailem Colin ve Alessandra'ydı.

"Claire şu anda kolejler arasında seçim yapmaya çalışıyor olacaktı," dedim Alessandra'ya bir gün. Yatağa oturmuş telefonumdaki fotoğraflara bakıyordum.

"Ne yapayım?"

"Efendim?"

"Ne yapayım? Claire öldü. Sen hariç herkes biliyor bunu."

Telefonu bıraktım. "Öyle deme."

"Ölmedilerse neredeler?"

"Nerede olduklarını bilmiyorum. Belki de öldüler. Ama bu onları sevmemize engel değil. Claire senin ablandı. Güzel, zeki, iyi bir kızdı ve artık yok. Belki öldü, belki de ölmedi ama özel bir insandı ve ben onu çok özlüyorum."

"Yine mi Claire?" diye bağırdı Alessandra. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Tek bildiğin Claire, Sean ve de annem. Ya ben? Ben *yaşıyorum. Buradayım.*"

"Biliyorum," dedim, bu patlamadan afallamış bir halde. "Ama onları özlüyorum. Bunu anlayamıyor musun?"

Bana sırtını döndü. "Evet, anlıyorum."

"Alessandra," dedim.

Paldır küldür merdivenden çıkmaya başladı. "Biliyorum. Unut gitsin."

Peşinden gitmem gerektiğini biliyordum. İyi babalar öyle yapardı ama ne öyle bir enerjim vardı ne de ona ne diyeceğimi biliyordum. Başım zonkluyordu. Telefonu alıp Claire'in bir sonraki fotoğrafını çevirdim.

♠

Sonunda Colin güvenli barınaktan çıkmamız gerektiğini söyledi. "Seni burada çok gören oldu," dedi. "Kilisenin önde gelenleri rahatsız olmaya başladı artık."

"Nereye gidebilirim ki?" dedim.

"Tanıdıklarım var," dedi Colin. "Yeni kimlik edinmenize yardımcı olabilirim. Batı Sahili'ne git, sessiz bir yer, bir iş bul, yeni baştan başlamayı dene. Burada yapabileceğiniz bir şey yok artık."

"Yapamam. Mahkeme ne olacak?" dedim.

"Ne olmuş mahkemeye?"

"Öylece çekip gidemem."

"Evet, gidebilirsin. Sana ihtiyaçları olursa, birkaç günlüğüne gelirsin. Bu arada, yeni bir hayat kurman lazım."

Alessandra yanıma gelip koluma dokundu. Marek'in bizim evden getirdiği giysileri çoktan bir çantaya koyduğunu gördüm. "Haydi baba," dedi.

"Hazır değilim," dedim.

"Hazırsın," dedi Colin. "Artık zamanı geldi. İnsan içine çıkmalısın. Hayat devam ediyor."

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. "Neden herkes hayata devam etmem gerektiğini söyleyip duruyor? Karımla çocuklarımı unutmak zorunda mıyım? Hiç yaşamamışlar gibi mi davranayım?"

"Bir kızın hâlâ hayatta," dedi Colin. "Sana ihtiyacı var."

Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

"Ne yapacaksın peki?" dedi Alessandra, çatlak bir sesle. "Ölene kadar bodrumda mı yaşayacaksın? Annem, Claire, Sean kurtulamadı ama biz kurtulduk. Yaşıyoruz. Yaşıyorsun. Capcanlısın."

Yüzümü ona dönerken kendimi hiç hissetmediğim kadar yorgun hissediyordum. "Yapamam, Alessandra."

"Ne yapacaksın o zaman?" dedi. "Ne demek yapamam? Kendini mi öldüreceksin? Niyetin buysa, hiç durma. Bıktım senden."

"Benimle böyle konuşma," dedim.

"Yoksa ne olur? Odamdan çıkmamı mı yasaklarsın? Harçlığımı mı kesersin? Daha yataktan çıkamıyorsun. Nefret ediyorum senden."

Yüzüme ateş bastığını hissettim. "Sözlerine dikkat et. Böyle konuştuğunu duysa, annen ne derdi?"

"Nefret ediyorum," dedi. "Beni hiç sevmedin. Varsa yoksa Claire, Claire, Claire."

"Saçmalama. Tabii ki seviyorum."

"Öyleyse göster," dedi. "Götür beni buradan."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama boğazımı tıkayan bir şey vardı ve daha ne olduğunu anlayamadan ağlamaya başladım. İlk başta gıcık tutmuş gibi oldu, sonra boğazımdan boğuk hıçkırıklar dökülmeye başladı. O an kendimi zayıf ve gülünç hissedip, utanç duyarken, bunun bir yere kadar alkolün etkisinden olduğunu biliyor ama kendimi tutamıyordum. Ötekiler öylece durup kendimi toparlayıncaya kadar beni izledi.

"Yapamam," dedim sonunda. "Anlamıyor musunuz? Buradan gidemem. Hâlâ buralarda bir yerde olabilirler. Belki de delilik ama doğru da olabilir. Böyle bir ihtimal varken nasıl Batı Sahili'ne giderim?"

Alessandra gözlerini bana dikmişti ve bakışlarında korktuğum gibi tiksinti değil, şefkat vardı. Hafifçe başını salladı ama bakışları hâlâ kararlıydı. "Öyleyse bul bir yolunu," dedi. "Bilmeceyi çöz. Hani çok zekiydin? Anneme, Claire'e, Sean'a ne olduğunu bul. Ya da *varcolac*'ın izini bulup onu gebert. Ama bu bodrumdan çıkıp bir şeyler *yap* artık."

Derin bir nefes aldım. "Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

"Haklısın," dedim. "Birlikte başaracağız."

BÖLÜM 22
ALT SPİN

"Savunma Marek Svoboda'yı kürsüye çağırıyor," dedi Terry.

Kürsüye çıkan kravatlı, takım elbiseli Marek'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Adını söyledi, *İncil* üzerine yemin etti ve oturdu.

"Müvekkilimle ilişkiniz nedir?" dedi Terry.

Marek Elena'nın kız kardeşi Ava'yla evli olduğunu söyleyip geçmişiyle ilgili birkaç soruyu daha cevapladı.

"3 Aralık sabahı Bay Kelley'yle kaçta buluştunuz?"

"Dokuz civarıydı," dedi Marek.

"Ne yapmayı planlamıştınız?"

"Önceki gece arkadaşı Brian onlara gelmişti. Garip şeyler söyleyip yapmış ve Elena'ya ateş etmişti. Jacob NJSÇ'ye gidip neler döndüğünü anlamak istiyordu."

"Bay Vanderhall'u öldürmek istediğine dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Onu dövmek ya da yaptığını ödetmek istediğini falan?"

"Hayır."

"Demek sabah dokuzda buluştunuz?" dedi Terry. "3 Aralık'ta. İddia makamının çağırdığı tanığın Bay Vanderhall'un ölüm saati olarak verdiği zamandan beş saat sonra. Öyle mi?"

"Evet," dedi Marek.

"Yani müvekkilim Bay Vanderhall'u öldürmüş olsa sizinle zamanında buluşabilmek için New Jersey'den arabayla eve dönmesi, sonra da sizinle birlikte tekrar New Jersey'ye gitmesi gerekirdi. Bunu neden yapsın?"

"Katil olsaydı, yapmazdı," dedi Marek.

Haviland, "İtiraz ediyorum," diyerek ayağa kalktı. "Tahmin yürütülüyor."

"Kabul edildi ve dikkate alınmayacak," dedi Yargıç Roswell.

Terry başını salladı. "Saat dokuzda sizinle arabaya binerken ayakkabıları kanlı mıydı?"

"Hayır."

"Cebinde tabanca var mıydı, gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bunu polise de söylediniz mi, Bay Svoboda?"

"Evet."

"Size inandılar mı?"

Haviland ayağa kalktı. "Yine tahmin yürütülüyor, efendim."

"Kabul edildi," dedi yargıç. "Bay Sheppard, lütfen tanığın doğrudan deneyimlerine dair sorular sorun."

"Özür dilerim, efendim. Farklı şekilde ifade edeyim," dedi Terry. "Polis sizi sorguya çekerken size inanıp inanmadığını söyledi mi?"

"Bana inanmadıklarını söylediler," dedi Marek. "Üzerime geldiler, defalarca aynı soruları sordular, suç ortağı olup olmadığımı sordular bana."

"Öyle miydiniz?"

"Nasıl mıydım?"

"Suç ortağı mıydınız? Jacob Kelley'nin Bay Vanderhall'u öldürmesine ya da olayı örtbas etmesine yardımcı oldunuz mu?"

"Hayır."

"Peki, Bay Svoboda. NJSÇ'ye girdikten sonra ilk olarak nereye gittiniz?"

"Bay Vanderhall'un ofisine."

"Neden oraya gittiniz? Polis onu ararken, bu kadar kolay bulunabileceği bir yerde olacağını düşünmediniz herhalde."

"Jacob, Bay Vanderhall'un araştırmasıyla ilgili bir şeyler bulabileceğini düşündü," dedi Marek. "Vanderhall'un evlerine gelip yaptığı şeyleri açıklayabilecek herhangi bir şey."

"Bir şey buldu mu peki?"

"Evet. Bir intihar mektubu buldu."

Mahkeme salonunda bir uğultu koptu. Haviland ayağa fırlayıp bağırarak itiraz etti.

"Efendim, böyle bir belgenin varlığından ilk kez haberim oluyor," dedi Haviland.

"Kanıt olarak sunabileceğim bir belge yok," dedi Terry, hiç istifini bozmadan. "Tanığa sadece o güne dair hatırladıklarını soruyorum."

"Öyleyse, yalnızca bir iddia," dedi Haviland ama Terry cevap veremeden yargıç elini kaldırdı.

"İzin veriyorum, Bay Sheppard," dedi. "Fakat sınırları zorluyorsunuz."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Terry.

Haviland limon yutmuş gibi görünüyordu. Onun ve ekibinin böyle bir şeyi önceden tahmin edebilmesi imkânsızdı. Brian'ın mektubundan kimseye söz etmemiştim ve *varcolac* yok ettiği için artık bende değildi.

"İntihar mektubu, ha?" dedi Terry. "Bize nasıl bir şey olduğunu tarif eder misiniz?"

"Tabii, efendim. Üstünde Jacob'ın isminin yazılı olduğu bir zarftaydı, bu yüzden açıp okumak en doğal hakkıydı."

"Mektupta yazanları hatırlıyor musunuz?" dedi Terry.

"Evet, çok net hatırlıyorum," dedi Marek.

"Hatırladığınız kadarını söyleyin."

"'Sana şahsen anlatmam gerekirdi ama cesaret edemedim. Bence böylesi daha iyi. Zeki adamsın, mutlaka anlarsın. Cathie'ye hoşça kal dediğimi söyle. Brian,' yazıyordu."

Marek'in o sırada hiç anlamadığımız "belki bir gün sen de bana katılacaksın" kısmını atladığını fark etmiştim. Artık ne demek istediğini bildiğimden gayet emindim. Brian mektubu yazarken *varcolac*'ların onu kendi güçlerinin hepsine sahip, ölümsüz bir tanrı yapacağını düşünüyordu hâlâ. Ölü değil, kayıp olmayı umuyordu ve akıllı kâğıttaki mektupları okuyup nereye gittiğini anlayacağımı, belki de *varcolac*'larla temas kurup benim de yanına gideceğimi düşünmüştü. Sonunda ölmeyi beklemiyordu.

"Mektubu siz kendiniz mi okudunuz yoksa Bay Kelley mi size okudu?"

"Kendim okudum," dedi Marek. "Şifrelenmiş bir akıllı kâğıda el yazısıyla yazılmıştı."

"Jacob şifreyi biliyor muydu yani?"

"O anda çözdü. Kuantum fiziğinde önemli bir rakammış."

"Bay Vanderhall'un mektubunu Bay Kelley'ye ulaştırmak istediği belliydi demek?"

Haviland ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum. Tanık kurbanın niyetini ya da mektubu onun yazıp yazmadığını bilemez."

"Kabul edildi," dedi Roswell.

"Mektup kime hitaben yazılmıştı?" diye sordu Terry.

"Jacob'a."

"Teşekkürler. Peki Cathie kimmiş?"

"CATHIE insan değil, bir yer," dedi Marek. "Bay Vanderhall'un cesedini bulduğumuz odanın adı."

"Oraya gitmeniz gerektiğini bu sayede mi anladınız?"

"Evet. Jacob mektubu yeraltındaki CATHIE odasına gitmemiz gerektiği şeklinde yorumladı."

"Bay Kelley odada ne bulacağını önceden biliyor gibi miydi?"

"Hayır, öyle görünmüyordu."

Terry, Marek'e odada Brian'ı buluşumuzu ama telefonlar çekmediği için polisi arayamayışımızı anlattırdı. Terry'yle, Marek *varcolac*'tan söz etsin mi, etmesin mi diye tartışmış ve etmemesine karar vermiştik. Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakaldı. Hikâye *varcolac* varken de pek anlamlı gelmiyordu ama bir iblisin saldırısına uğradığımızı söylese bile buna hangi jüri inanırdı ki?

Zaten onlardan çok şey istiyorduk. Suçluluğuma dair makul düzeyde bir şüphe yaratmak için savunmanın gerçeklere uyan alternatif bir teori sunması gerekiyordu. Alternatif teori savunmanın suçsuz olduğum savına inandırıcılık kazandırıyorsa, gerçek olsun olmasın, hüküm giyip giymemem konusunda doğal olarak şüphe yaratacaktı. Terry'nin uydurduğu hikâyede, Jean'in ifadesinde sunulduğu gibi, Brian'ın bir versiyonu ötekini öldürüyordu. Zaten

inanılması zor bir şey olduğundan Terry dünya dışından varlıkların durumu iyice karmaşıklaştırmasını istemiyordu.

Marek jüriye arkadaşımın ölümünden duyduğum acıya dayanamadığım için merdivenden yukarı çıkıp odadan kaçtığımı söyledi. Durumu bir çeşit klostrofobi gibi gösterdi ve Terry'nin nazik soruları karşısında inandırıcı göründü. Hem bana yardım etmek hem de telefonların dışarıda çekip çekmeyeceğini görmek için Marek de peşimden gelmişti ama hâlâ kapsama alanı dışındaydık. O sırada Brian'ın arabasını bulmuştuk, anahtarı hâlâ kontaktaydı ve arabaya binip oradan uzaklaşmıştık.

Hikâyedeki sorun, büyük bölümünün doğru olduğu halde arada boşluklar olmasıydı. Her şey göz önüne alındığında, bence yapabileceğimizin en iyisi buydu ama hukuk sisteminin ne kadarının gerçekle ilgili ve ne kadarının da iki zıt gücün uydurduğu hikâyelerden hangisinin daha inandırıcı olduğuna dair bir yarış olduğunu düşünmeden de edemiyordum.

Terry ansızın bombayı patlattı.

"Arabaya bindiğinizde içeride yalnız olmadığınızı fark ettiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Marek. "Brian Vanderhall arka koltukta uyuyordu."

Salonda gürültü kopunca Yargıç Roswell düzeni sağlamak için tokmağını vurmak zorunda kaldı.

Terry aklı karışmış gibi davrandı. "Şunu iyice bir anlayalım," dedi. "Az önce bize yeraltındaki odada Bay Vanderhall'un cesedini bulduğunuzu söylediniz, şimdi de arka koltukta uyuyordu diyorsunuz. Hangisi doğru, Bay Svoboda?"

"İkisi de. İki yerde de gördük. İki versiyonu vardı. Biri ölmüştü, biri yaşıyordu."

Haviland yine itiraz etti. "Efendim, bu çılgınlık. Bay Sheppard mahkeme salonunu medyanın üstüne atlayacağı bir sirke çeviriyor.

Bay Svoboda'nın mahkemeye saygısızlıktan davadan men edilmesini ve..."

"Tamam, Bay Haviland," dedi Roswell. "Bay Sheppard?"

"Bu savunmanın karşı teorisidir, efendim," dedi Terry. "Uzman tanığımın daha önce belirttiği gibi, bu bilimsel açıdan olası bir senaryo. Sadece olası değil, biz burada aslında gerçekleştiğini kanıtlamaya çalışacağız."

"Pekâlâ," dedi Roswell. "İtiraz reddedildi."

"Efendim, kürsünüze yaklaşmayı talep ediyorum," dedi Haviland.

Roswell içini çekerek avukatların yargıç kürsüsüne yaklaşmasını işaret etti. Salondakilerin konuşulanları duymaması için sesi kesen sistemin düğmesine bastı. Haviland'ın gözlerini devirerek el kol hareketleri yaptığını gördüm. Çok geçmeden, Roswell ve avukatlar yerlerine dönerken, Terry gayet sakin, Haviland kızgın görünüyordu.

"İtiraz reddedilmiştir," dedi Roswell. "Bay Sheppard, lütfen devam edin."

Haviland oturdu, Terry Marek'i sorgulamaya devam etti. İşler burada biraz karışıyordu çünkü Brian'ın kopyası ortaya çıktığına göre ortadan kayboluşunu da açıklamak gerekecekti. Marek ne Higgs projektöründen ne de Brian'ın bizi *varcolac*'tan korumak için projektörü kullanmayı denemesinden söz etti. Brian'ın kuantum araştırmasından biraz söz ettikten sonra ortadan yok olduğunu söyledi sadece.

"Yok mu oldu?" dedi Haviland. "Buhar olup uçtu mu yani?"

"Evet, efendim. Jacob bunu olasılık dalgasının çöküşü olarak açıkladı ama benim tek gördüğüm ortadan yok olduğu."

"Başka sorum yok," dedi Terry.

Haviland mahkeme salonunda böyle bir saçmalığa izin verildiğine inanamadığını anlatan bir tavırla başını iki yana sallayarak

ayağa kalktı. "Bay Svoboda," dedi. "Bay Kelley'nin bulduğunu söylediğiniz sözde intihar mektubunu sormak istiyorum. Mektubu Bay Kelley eline almadan önce hiç gördünüz mü?"

Haviland mektubun üstüne mi gidecekti yoksa onu yok mu sayacaktı acaba. Aslında onun iddiasını çürüten bir yanı yoktu, çağırdığı tanıklar Brian'ın ölümünün sıradan yollarla bir intihar olamayacağını kanıtlamıştı zaten. Ama bir şey sormazsa da mektup konusu havada kalacaktı. Haviland sormaya karar vermişti demek.

"Hayır," dedi Marek. "Mektubu Jacob buldu, sonra da bana gösterdi."

"Mektubu evde kendisinin yazıp şüpheyi üstüne çekmemek için orada bulmuş gibi yapmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Şüpheyi üstüne çekmek istemeseydi, mektubu başkalarının bulması için ofiste bırakırdı, gizlice bana göstermezdi," dedi Marek. Güzel tespitti, Haviland'ın yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Başka bir şekilde sorayım. Bay Kelley'nin söyledikleri dışında, mektubun Bay Vanderhall'un ofisinden çıktığına dair herhangi bir bilginiz var mı?"

"Hayır."

"Şimdi nerede bu mektup?"

"Bilmiyorum."

Aslında şanslı sayılırdık. Elimizde suça dair fiziksel bir kanıt olsa Terry'nin onu polise teslim etmesi ya da hem dava açısından hem de kişisel olarak ciddi yasal sonuçları göze alması gerekirdi. Ama kaybolmuş bir kanıttan haberdar olmak, üstüne hiçbir sorumluluk yüklemiyordu.

Haviland var gücüyle taşı gediğine oturttu. "Demek oluyor ki böyle bir intihar mektubunun var olduğuna dair sizin sözünüzden başka bir kanıtımız yok ve nereden geldiğini ya da mektubu kimin yazdığını siz bile bilemiyorsunuz."

"Madem bana inanmıyorsunuz," dedi Marek hafifçe sertleşerek, "o zaman başka soru sormayın."

"Birkaç tane daha soracağım sanırım," dedi Haviland. "Bay Vanderhall'un cesedini bulduğunuzda telefonlar çekmediği için polisi arayamadığınızı söylediniz. Doğru mu?"

"Evet."

"Ama polis ne o zaman ne de daha sonra sizden ya da Bay Kelley'den telefon almamış. Gün boyunca kapsama alanı dışında mıydınız yani?"

"Sonradan da aramadık çünkü Brian'ın hayatta olduğunu görmüştük," dedi Marek.

"Ah, evet, anlıyorum. Büyü yapılmış gibi kaybolmadan hemen önce, değil mi?"

"Evet."

"Peki ya Bay Vanderhall'un arabasını çalıp Pennsylvania'ya döndükten sonra? Telefonlar orada çekiyor muydu?"

"Arabayı çalmadık," dedi Marek.

"Öyle mi? Araba size mi aitti?"

"Hayır," dedi Marek. Ona inanılmadığı için öfkelenmeye başladığı belliydi ama öfkesi kontrol altındaydı.

"Arabayı kullanmak için sahibinden izin aldınız mı?"

"Sahibi de arabadaydı zaten."

"Şimdi iyice kafam karıştı," dedi Haviland. "İfadenizde ormanda kaybolduğunu söylemiştiniz sanki? Pennsylvania'ya gidene kadar hep yanınızda mıydı yoksa?"

"Hayır."

"Neden Pennsylvania'ya gittiniz?"

"Jacob orada yaşıyor," dedi Marek.

"Şimdi, bir saniye. Bay Vanderhall'un cesedini yeraltındaki odada bulduğunuzu ve telefon çekmediği için polisi aramadığınızı söylediniz. Ama sonra arabayla NJSÇ'ye ya da yakındaki bir polis karakoluna gidip olanları anlatmak yerine dönüp kurbanın arabasıyla Pennsylvania'ya gidiyorsunuz. Bunu neden yaptınız?"

"Jacob ailesinin tehlikede olabileceğinden korkuyordu."

"Tehlikede mi!" Haviland duyduğuna inanamamış gibi kısa bir kahkaha atarak ellerini tavana doğru açtı. "Bay Kelley'nin ailesi neden tehlikede olsun ki tehlike ondan gelmiyorsa?"

"Brian öyle demişti," dedi Marek. Zayıf bir açıklamaydı ve bunu Haviland da biliyordu. Kan kokusu almış köpekbalığı gibi Marek'in üstüne çullandı. "Arabayla Pennsylvania'ya giderken telefonlar hiç çekmedi mi peki?"

"Çekti ama dediğim gibi Brian'ın hayatta olduğunu görmüştük. Ayrıca, Jacob uyarmak için Elena'ya ulaşmaya çalışıyordu."

"Polisi aramayı hiç düşünmemiş olabilir misiniz?"

"Hayır, birçok kez aradık," dedi Marek.

"Aslında polisten kaçıyor olabilir misiniz?"

"Hayır."

"2 Aralık gecesi Bay Vanderhall'u öldürürken siz de Bay Kelley'nin yanında mıydınız?"

"Hayır, değildim. Ayrıca Jacob kimseyi öldürmedi."

"Ertesi gün neden odaya tekrar gittiniz? Kanıtları yok etmek için mi? Yoksa sizi ele verecek bir kanıtı orada mı unutmuştunuz? Tabancayı mesela?"

"O odayı ilk kez Brian'ın cesedini bulduğumuz gün gördüm."

"Bay Kelley'nin ellerinde barut artığı bulundu. Sadece cesedi bulduysanız bu nasıl oldu? Tabancayı alıp öylesine birkaç kez ateş mi etti?"

Marek duraksadı. Bu soruya verebileceği iyi bir cevap yoktu. "Bir şey gördüğümüzü sanmıştık," dedi.

"Demek cidden ateş etti?"

"Evet. İçerisi karanlıktı, Bay Vanderhall ölmüştü ve çok korkmuştuk."

"Korktunuz mu? Neden ki?"

"Katilin hâlâ orada olabileceğini düşündük," dedi Marek, biraz cılız bir sesle.

"Anlıyorum," dedi Haviland. Yüzünden inançsızlık akıyordu.

Durum iyi görünmüyordu. Marek cevapları o anda uydurur gibiydi ve bir yere kadar bu doğruydu. Belki de her şeyi itiraf edip *varcolac*'ı falan saklamadan, jüriye hikâyeyi olduğu gibi anlatmalıyız diye düşündüm. Ama bunun da durumu düzelteceğini zannetmiyordum.

"Demek Bay Kelley tabancayı odada ateşledi ama kimseyi vurmadı, sonra da hızla yukarı çıktınız ama kimseden kaçmıyordunuz. Toprak seviyesine kaç kat merdivenle çıkılıyor?"

"Yirmi, sanırım."

"Hepsini koşarak mı çıktınız?"

"Tepeye vardığımızda, daha çok yürüyorduk."

"Yeraltındaki odaya nasıl ulaşmıştınız ki?" dedi Haviland.

"Çarpıştırıcının olduğu tünelden bir golf arabasına binmiştik."

"Neden geldiğiniz gibi dönmediniz?"

"Söyledim ya, korkuyorduk, oda üstümüze üstümüze geldi. Temiz havaya çıkmamız gerekiyordu."

"Mahkemeye yirmi kat merdiveni biraz temiz hava almak için koşarak çıktığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, öyle." Marek bunu tıslar gibi söylemişti, sabrı tükenmek üzereydi.

"O merdivenleri Bay Vanderhall'un arabasının yukarıda sizi beklediğini bildiğiniz için çıkmış olabilir misiniz?"

"Hayır, yok öyle bir şey."

"Olay yerinden kaçtığınızı düşünmemiz sizce de daha mantıklı değil mi?"

"Hayır, kaçmadık."

"Anlıyorum. Kaçmadınız ve onun yerine, yukarı çıktığınızda sapasağlam bir halde gördüğünüz Bay Vanderhall'un size arabasını çalıp kaçmanızı söylediğine inanmamızı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Aynen öyle oldu! Ama biz bir şey çalmadık—"

"Alkol sorununuz yüzünden tedavi gördünüz mü?" diye sordu Haviland.

Marek konunun aniden değişmesiyle afallayarak duraksadı. "Dört yıldır temizim," diyerek savunmaya geçti.

"Lütfen soruyu cevaplayın."

"Evet. Karım beni terk ettiğinde ben—"

"Peki hiç psikiyatrik tedavi gördünüz mü?"

"Evet, o sıralarda. Zor bir dönemdi."

"Teşekkür ederim, Bay Svoboda. Başka sorum yok."

Terry tekrar kürsüye yaklaşıp durumu düzeltmeyi, daha önce de dikkat çektiği şeylerin altını çizmeyi denedi ama pek işe yaramadı. Durmadan saatine bakıp durması, sabah benim ifademle yepyeni bir başlangıç yapabilmek için sorguyu olabildiğince uzatıyor olabileceğini düşündürüyordu.

Sonunda, "Efendim, sonraki tanığın sorgulanmasının çok fazla zaman alacağını zannediyorum," dedi. "Duruşmaya bugünlük son verilmesini ve sabah onun ifadesiyle başlanmasını öneriyorum."

Roswell kabul etti ve herkes ayağa kalktı. Jüridekiler birbirlerine rahatlamış bakışlar atarak gerinirken, evde yenecek güzel bir akşam yemeğini ya da akış izleyerek geçirilecek bir geceyi hayal etmeye başlamışlardı herhalde. Bu dava onlar için enteresan bir etkinlik, tekdüze yaşamlarındaki heyecan verici bir mola ya da belki satışlardan alacakları komisyonlara, çok ihtiyaç duydukları bahşişlere mal olan bir angaryaydı. Dünyanın sunabileceği en iyi adalet sistemi bu muydu cidden? Yüzlerinde düşüncelerinin izlerini aradım ama bulamadım. Henüz ikna olduklarını zannetmiyordum.

Kafamı salladım. Önemli değildi. Yarın onlara bir sürprizimiz olacaktı.

BÖLÜM 23
ÜST SPİN

Colin orada günde on saatten fazla zaman geçirmemem koşuluyla Alessandra'yla ikimizin evde kalmasına izin verdi. Başka bir deyişle orada uyuyabilirdim ama aylaklık etmem, içki içmem yasaktı. Koşullarını kabul ettim. Hâlâ bir planım yoktu ama en azından ayağa kalkmış hareket ediyordum. Aklıma yapılabilecek tek bir şey geliyordu. Jean Massey'yi arayıp bizimle öğle yemeği yer mi diye sordum.

Colin'in arabasını aldık. İlk başta tereddüt etti ama Alessandra dışarı çıkıp bir şeyler yapmamı onun söylediğini hatırlattı, arabam olmadan ne yapabilirdim ki? Arabayı dikkatle, dikkat çekmemek ve durdurulmamak için hız sınırlarından uzaklaşmadan sürdüm.

Köprüden New Jersey'ye geçerken, "Senden nefret falan etmiyorum," dedi Alessandra.

Elini tutup sıktım. "Biliyorum."

"Ama o bodrumda bir gece daha geçirmeye dayanamayacak hale gelmiştim."

"Özür dilerim," dedim. "Kendimi bayağı dağıttım sanırım. Sana pek yardımcı olamadım." Biraz sustuk, sonra, "Claire'i senden daha çok seviyor değilim," diye ekledim.

Alessandra cevap vermedi.

"O da annen gibi," dedim. "Güzel, kurallara uyan, çalışkan bir kız. Onu sevmek çok kolay. Beni hiç yanıltmıyor ve onunla gurur duyuyorum. Öte yandan, sen..." Alessandra bana kaygılı bir bakış attı ama devam ettim. "Sen daha çok bana benziyorsun. Yapman gerektiği söylenen şeyleri yapmak sana yetmiyor. Kuralları sorguluyorsun. Bazen öfkene hâkim olamıyorsun. Claire yönlendirilmeye ya da kendini ezdirmeye müsait, ama sen kendini savunursun. Bu yüzden daha çok çatışıyoruz. Bu seni daha az sevdiğimi göstermez."

Bir an düşündü. "Peki," dedi.

"Peki mi? Bu kadar mı?"

"Ben de annemi senden daha çok sevmiyorum," dedi. Yan bir bakış attım ama gülümsüyordu. "Ben iyiyim, baba. Sağ ol."

Jean'le NJSÇ yakınındaki, ucuz yemekleri ve kırmızı vinleks kaplı sandalyeleriyle klasik bir Amerikan lokantası olan, içinde büyük fizikçiye ait başka bir yerde -Nassau Street'teki Einstein Müzesi'nde bile- görmediğim kadar çok fotoğraf ve eşyanın sergilendiği Einstein's Brain'de* buluştuk. Bu lokantada Einstein'ın beyninden bir parça yoktu ama Philadelphia'daki Mutter Müzesi'nde, davamın görüldüğü adliyenin on blok kadar uzağında sergilenen bir parça olduğunu biliyordum.

Jean'in göz altlarında koyu halkalar vardı, saçları fırçalanmamış gibi görünüyordu ama elini omzuma koyup sevgiyle gülümsedi.

"Nasıl gidiyor?" dedi.

Omuz silktim. "İdare ediyoruz. Sen nasılsın? Yorgun görünüyorsun."

"Geç saate kadar davayla ilgili çalıştım," dedi.

"Sağ ol," dedim. "Ailene ayıracağın zamandan çok fazla çalmıyorumdur umarım."

* Einstein'ın Beyni (ç.n.)

Yüzünü buruşturdu. "Açıkçası Nick'le aramız pek iyi değil."

"Ah, Jean. Üzüldüm," dedim. "Dava yüzünden değildir umarım."

"Hayır, onunla ilgisi yok. Sadece artık pek anlaşamıyoruz." Eliyle boş ver der gibisinden bir hareket yaptı. "Eski hikâye. Esas şuna bakar mısın!" Jean, Alessandra'yı kucaklayıp boyunun ne kadar uzadığına hayretler etti. "Umarım benim kız da büyüyünce senin kadar tatlı olur," dedi.

Chance'ı ve Nick'in sözlerini hatırlayınca Jean'le Nick arasındaki gerilimin ne kadarının kızlarının durumuyla ilgili olduğunu merak ettim. "Eminim öyle olacak," dedim.

Bir masaya yerleştik. Jean "İzafi Reuben Sandviç" ısmarladı, Alessandra'yla ikimiz "Kara Delik Burger" tercih ettik.

"Davadan ne haber?" dedim. "Kopyamla birlikte ne gibi gizli stratejileri geliştirdiniz?"

Konunun değişmesi Jean'i rahatlatmış gibiydi. Bir avukata kuantum fiziği anlatmanın zorluğundan –"deniz kaplumbağasına örgü örmeyi öğretmek gibi"– ve jürinin, ona inanmak şöyle dursun, konuyu anlayacağından bile emin olmadığından söz etti.

"Onları ancak sen inandırabilirsin," dedim. "Peki ya Sheppard'a yolladığım, Alessandra'nın görüntü akışı kaydı? Onu kullanacak mı?"

Jean başını iki yana salladı. "Hayır, kullanmayı düşünmüyor."

Burgerini yiyen Alessandra başını kaldırdı. "Neden? *Varcolac*'ı orada görebilirler, babamın doğruyu söylediğini anlarlar o zaman."

"İfadede *varcolac*'tan söz edilmesini istemiyor. Bilimsel gerçekleri sindirmenin yeteri kadar zor olduğunu söylüyor," dedi Jean.

"Ama gerçek bu," dedi Alessandra.

"Bildiğimiz kadarıyla Brian'ın ölümüyle bir ilgisi yok," dedi Jean. "Terry kaydı izletirsek, jüriyi tamamen kaybedebileceğimizden

korkuyor. İnanmayı reddedebilir, savunmanın sonradan yaptığı her şeyi külliyen yok sayabilirler. Uzaylıların insan kaçırdığını gösteren amatör videolar gibi. Jüride olsan, sen inanır mıydın?"

"Ee, stratejiniz nedir öyleyse?" dedim.

"Terry bir cinayet davasını kazanmanın en iyi yolunun alternatif teori üretmek olduğunu söylüyor. Savcının anlattığı hikâyeye ve kanıtlara tam uyacak şekilde, suçu başka birinin işlemiş olabileceğini göstermek. Bunu yapabilirsen, sanığın suçlu olduğuna dair makul şüphe oluşur çünkü başka birinin suçlu olma ihtimali de bir o kadar yüksektir."

"Öteki kişi kim peki?" dedim.

"Brian'ın kendisi."

Yüzümü buruşturdum. "Brian intihar etmedi ki," dedim.

"Aslına bakarsan, bence en iyi açıklaması bu," dedi Jean. "İkiye bölünmüştü, iki Brian vardı. Brian oldukça benmerkezci biriydi. Bence iki Brian'dan biri hayatta kalmanın yolunun ötekini öldürmekten geçtiğini düşünmüş olmalı."

Ben o kadar emin değildim. Arabadaki Brian kopyasının öldüğüne cidden şaşırmış gibiydi. Daha doğrusu, bir kopyası olduğunu bile bilmiyordu sanki. Fakat Brian usta bir yalancıydı, kadınlarla yaşadığı çoklu ilişkileri yürütmeye çalışarak geçirdiği yıllar ona bunu çok iyi öğretmişti ve bu yüzden emin olamazdım.

"Bak," dedi Jean. "Brian'ı yeteri kadar tanıyordum. Bencil, bir tek kendini düşünen, kibirli bir adamdı. Kendine âşıktı o." Bu sözleri biraz sert bulsam da ses etmedim. "Kendini kurtarmak için her şeyi yapardı," diye devam etti Jean. "Adam bile öldürürdü. O adam kendisi olsa bile."

"İnsan kendi kendinin –her gün aynada gördüğü yüzün– karşısında durup tetiği çekebilir mi sence?"

"Olmayacak şey değil. İnan bana, insanlar hayatta kalabilmek ya da sevdikleri birinin hayatta kalabilmesi için her şeyi yapabilir. Yapmak istemeyecekleri, normalde yapmayacakları şeyleri bile. Ne lazımsa yaparlar."

Alessandra aniden sandalyesini bacaklarıyla iterek ayağa kalktı. Yüzü al al olmuştu.

"Ne oldu?" dedim.

"Tuvalete gidiyorum," dedi Alessandra.

"Alessandra, öyle demek istemedi..."

Alessandra beni dinlemeden gitti. Duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Jean.

İçimi çektim. "Alessandra *varcolac*'ın annesine saldırıp öldürdüğünü görmüş ve Claire'le Sean'ı uyarmadan çıkıp kaçmış," dedim. "Kendine korkak diyor. Kaçmasa büyük ihtimalle ölecekti ama bu yüzden kötü biri olduğunu düşünüyor."

Jean sarsılmış görünüyordu. "Özür dilerim. Ben öyle demek..."

"Önemli değil. Ondan söz etmiyordun ki."

Kara delik olsun olmasın, aslında gayet iyi olan burgerimin son lokmasını yedim. Duvardaki, Brown Hareketi'ni açıklayan poster aynı zamanda lokantada yapılan kahvenin reklamıydı. Kahvelerini daha önce denemiştim ve bir daha denemeye niyetim yoktu.

"Brian'la ilgili olan işe yaramazsa Terry'nin bir alternatif teorisi daha var," dedi Jean.

"Bu sefer katil kim?"

Jean omuzlarını silkti. "Sensin."

Az kalsın kolamı dökecektim. "Ne?"

"Bir düşünsene," dedi Jean. "Her şey makul şüpheye bakıyor. Brian'ı sen öldürmüşsen mahkemeye çıkan kopyan yapmış olamaz. Savcı katilin sen değil de o olduğunu nasıl kanıtlayacak?"

"Ama biz aynı kişiyiz," dedim. "Yine aynı kişi olacağız. Üstelik ben yapmadım."

"Jacob'la bölünmeniz ne zaman başladı sence?" diye sordu Jean.

"Oraya hiç girmeyelim. Ailem öldürüldükten sonra evden çıkışıma rastlıyor. Brian öldükten bir gün sonra," dedim.

Jean, Brian'ı cidden de benim öldürmüş olabileceğimi, bölünmenin sandığımdan çok daha önce gerçekleştiğini ve ben evde ailemle birlikteyken onu kopyamın öldürdüğünü ima ediyordu ama bu fikri tutmamıştım. Başka bir versiyonumun böyle bir şey yapmak için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

"Sorun, şu anda ne yapabileceğim," dedim. "Neler olduğunu anlamak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Brian'ın araştırma notlarını görebildin mi? *Varcolac*'la ya da Brian'ın ölmeden önce neler keşfettiğiyle ilgili herhangi bir şey?"

Jean başını iki yana salladı. "Her şeyini inceledim," dedi. "Terry keşif sürecinde Brian'ın bütün akıllı tabletlerini polisten geri aldı, ben de incecik dişli bir tarakla hepsini taradım. Dişe dokunur bir şey yok. Bize esas, Higgs projektörü lazım. Brian'ın bütün programlama devrelerini gösterdiği mektup olsa."

"İkisi de tahrip edildi," dedim. "*Varcolac* mektubun bir versiyonunu Brian'dan, ötekini Alessandra'dan alıp ikisini de yok etti. Ama..." Aklıma gelen fikirle birlikte bir adrenalin patlaması yaşadım.

"Ama ne?" dedi Alessandra, tekrar yerine otururak. Gözleri kızarmıştı, tuvalette ağladığını düşündüm.

"Mektup," dedim usulca. "*Varcolac*'ın geldiği gün eve Brian'dan bir mektup gelmişti. Eve girdiğimde *varcolac*'ın onu senden alıp yok ettiğini gördüm. Ama görüntü kayıtlarında bu yoktu."

"Anlayamadım," dedi Jean.

"Alessandra kısa bir süreliğine ikiye bölünmüştü," dedim. "Bir versiyonu evden kaçtı, öteki evde kaldı. Ben evde kalan kopyasını ve *varcolac*'ın mektubu onun elinden aldığını gördüm. Ama bu Alessandra orada değildi tabii." Sakin ses tonumu korumaya çalışarak tekrar Alessandra'ya döndüm. "Peki o mektuba ne oldu? Evden çıktığında yanında mıydı?"

"Annem öldükten ve ben kaçtıktan sonra mı demek istiyorsun?" Alessandra'nın sesi titreyince yine ağlayacağını zannettim.

"Seni suçlamıyorum," dedim. "Ama bilmem gerek. Mektuba ne oldu?"

Alessandra put gibi kalmış, hatırlamaya çalışıyordu. "Orta sehpada görüp açmıştım. Kimse bana bir şey anlatmıyordu, belki kendi başıma öğrenebileceğimi düşündüm. Annem gelip gitmemiz gerektiğini söyleyince mektubu cebime koyup moda dergisine bakıyormuş gibi yaptım."

"Ya sonra, *varcolac* geldiğinde..."

"Mektup hâlâ cebimdeydi," dedi Alessandra. "Önemli bir şey olduğunu bilmiyordum."

Kalbim duracak gibiydi. "Demek ki seninle birlikte o da bölündü," dedim. "Yani üçüncü bir versiyonu daha var."

"Bir saniye," dedi Jean. "*Varcolac* mektubun varlığını kilometrelerce öteden hissedip sırf onu yok etmek için kendini sizin eve ışınlayabiliyorsa, bir versiyonu daha olduğunu nasıl bilmez?"

"Hissettiğini sanmıyorum," dedim. "Brian'ı öldürdüğünde onu sindirmiş gibi oldu. Brian'ı içine çekti ve bütünleşmişler gibi yüzü de biraz ona benzedi. Ondan sonra Brian'ın bildiği her şeyi o da öğrendi sanırım. Brian mektubun bir kopyasının bizim eve gittiğini, evin nerede olduğunu biliyordu ve bunu *varcolac* da öğrendi. Ama her şeyi bilmiyor."

"Peki üçüncü kopyaya ne oldu?" dedi Jean. Öne doğru eğildi. "Nerede şimdi?"

Alessandra omzunu silkti. "Bilmiyorum. Sonradan hatırladığımda cebime baktım ama yoktu."

Hayal kırıklığı içinde nefesimi bıraktım. "Kararlı hale geldi," dedim. "Önce bölündü, sonra da kararlı hale geldi."

Jean başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Alessandra ve öteki versiyonu kararlı hale geldiler çünkü yolları çok yakınlaştı. Ama mektuplar farklı yollar izledi. Bir tanesi yanıp yok oldu, öteki uzaklaştı. Hâlâ bir yerlerde duruyor olmalı."

"Yani cebinden düşmüş mü diyorsun? Bu daha kötü. Bir buçuk ay önce mahallede bir yerde cebinden düşen bir mektubu asla bulamayız."

"Aramazsak bulamayız," dedi Jean.

♠

Elena, Claire ve Sean'ın cesetlerini bulduğum günden beri eve hiç gitmemiştim ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi bahçe yoluna girmek gerçeküstü bir histi. Burada olmak biraz riskliydi. Komşuları pek tanımıyorduk ama birileri beni görüp tanısa sorun çıkabilirdi. Jean'in tek başına gelmesine de izin verebilirdim ama artık ayağa kalkıp hayata sarılmıştım, başkasının benim için bir şeyler yapmasını beklediğim günlere dönmek istemiyordum.

Kapıdan girerken tuhaf bir boşluk hissettim. Elena'nın cesedi bomboş ve kırık dökük, işte tam oradaydı ama geriye en ufak bir iz kalmamıştı. Hayal görür gibi, tanıdık gelmeyen tanıdık nesneler görerek ölümün durağan acısıyla kahkahaları ve yaşamı hatırladım. Hangisi gerçekti? Bütün bunlar bittiğinde geriye ne kalacaktı?

Hazır gelmişken, üst kattan almak istediğim birkaç kişisel eşya vardı. Hiç gitmemişiz gibi dağınık ve normal görünen odaları dolaştım. Alessandra odasına girip doğduğu gün verilmiş eski püskü peluş tavşanını aldı. Sean'ın odasında legolarla askerleri görüp yarısına kadar yapılmış uzay gemisini, kısa kolunun ters tarafta olduğunu hatırladım.

Bizim odada Elena'yla birlikte uyuyup seviştiğimiz yatağı görünce Claire'in ters yazılı tişörtüyle orada sırtüstü yatışını hatırladım. Çocuklarım cidden ölmüş müydü? Yoksa *varcolac*'ın eline esir mi düşmüşlerdi? Fark eder miydi? Şifonyerlerin üstünde birikmiş şeyleri inceledim ama eski yaşantımızı hatırlatarak acı veren eşyalardan başka bir şey bulamadım.

Tekrar alt katta buluştuk. "Şimdi nereye baksak?" dedim.

"Neden sırayla gitmiyoruz?" dedi Jean.

Alessandra'nın bakış açısından o gün olanların üzerinden geçerek Brian'ın mektubunu aldıktan sonra yaptığı şeyleri tekrarladık. Salondan mutfağa geçtik. Orada Elena'yla birlikte oturup Brian'ın döndürdüğü jiroskobu izleyişimizi hatırladım. Polis mutfaktaki her şeyi çoktan bulmuş olmalıydı ama yine de aradık. Çöp kutusu boştu. Elimi tezgâhların üzerinde gezdirip öylesine dolapların içini inceledim. Evdekiler gezmeye gitmiş de birazdan döneceklermiş gibi çeşitli konserve ürünler, kutu kutu tahıl ezmeleri, atıştırmalıklar görmek garipti.

"Şimdi nereye?" dedi Jean.

"Dışarı," dedi Alessandra. Sesindeki bir şey ona bakmama neden oldu. Dişlerini sıkmıştı.

"Sen doğru olanı yaptın," dedim. "Kalsan da bir şey yapamazdın zaten."

Biraz gevşedi. "Bilemezsin," dedi.

"Tabii ki biliyorum. Öteki versiyonun burada kaldı ve mektubu *varcolac*'a vermekten başka bir şey beceremedi. Sen kaçtığın için, şu anda bir şansımız var." Arka kapıyı açıp ona yol verdim. "Sen yolu göster."

Alessandra önden çıktı, Jean'le ikimiz onu takip ettik. Arka bahçede dağılıp yerde kâğıt aradık. O gün yerler hâlâ karlıydı ama şimdi bahçe kurumuş, kahverengiye dönmüştü. Mektup oraya düşmüşse bile çoktan uçup gitmiş olmalıydı.

Çite geldik. "Buradan mı atlamıştın?" dedim.

Alessandra başını salladı. Gözlerimle çitin dibini taradım. Tel örgüye dayanmış güdük bir çalı, sarılarak yukarı doğru uzamış birkaç sarmaşık vardı. Çalının altında bir beyazlık gördüm. Toprakla kaplı, yarısı gömülü bir kâğıt parçasıydı. Eğilip alarak üstündeki toprağı silkeledim. Üstünde adım yazılıydı.

"Buradaymış," dedim. Ama haftalardır orada kalmış, kar ve yağmurla ıslanmış, sonra güneşte tekrar kurumuştu. "Ne durumda olduğunu bilemiyorum."

İçeri girip mutfak masasının etrafına oturduk. Akıllı kâğıtlar genelde biraz suya dayanabilirdi ama bu kâğıt aylardır birçok şeye maruz kalmıştı. Masanın üstünde kâğıdı düzleştirip şifreyi girdim. Kâğıdın en çok hasar gördüğü kat yerlerinde koyu renk çizgiler olmasına rağmen ekranda beliren mektup hâlâ okunaklıydı. İkinci şifreyi de girince programlama devreleri belirdi.

Jean'in önerileri ve soruları eşliğinde, bir müddet devreleri anlamaya çalıştım. Kodlama prensiplerini anlamayan Alessandra ilgisini yitirip kalkarak dolaplardaki yiyecekleri talan etmeye başladı. Büyük ihtimalle *varcolac*'ların Brian'a verdiği denklemleri temsil eden, anlaşılmaz, çekirdek modüller olduğunu gördüm. Fakat bu modülleri çevreleyen, muhtemelen Brian'ın çekirdek modüllerle etkileşime girmeleri ve onları kontrol etmeleri için eklediği, benim de anlayabileceğim çok fazla kodlama vardı.

Çok geçmeden anlamaya başladım. "Bak, şurada özel efektler yaratmak için bir dizi metot var," dedim. Devre metotlarının TemelDurumDönüşü, MakroKırılım, ŞiddetliNükleerGüç ve Tünelleme gibi adları vardı. Hepsinin farklı versiyonları vardı ve sistemden ayrı opsiyonel devreler de ekstra çeşitlemeler sunuyordu. "Deneyler yapıyormuş," dedim. "Modülleri farklı şekillerde etkileşime sokup neler yapabileceklerine bakıyormuş."

Altında "Destinasyon sorununu çözmeden sakın deneme!!!" gibi merak uyandırıcı bir yorum yazan, DeneyselIşınlanma isimli bir metot bile vardı.

"Burada çok fazla şey var," dedim. "Bunları yazmak aylar sürmüştür herhalde."

Bazı grafik modüller olduğunu fark edince kodlamanın elektronik lenslerle birlikte çalışacak şekilde yapıldığını anladım. Yukarı çıkıp çekmeceyi karıştırarak gözlüğümle birlikte verilen lensleri buldum ve tekrar aşağı indim.

"Ben deneyeyim. Ölmeni istemiyorum," dedi Jean.

"Sen bizim yıldız tanığımızsın," dedim. "Hem benden bir tane daha var. Ben denerim."

"Senin bir kızın var."

Garip garip Jean'e baktım. "Senin de."

Jean pes ederek ellerini havaya kaldırdı, ben de lensleri gözlerime taktım. Brian'ın akıllı kâğıdını hemen algılayarak kâğıtla eşleştiler. Ana programı başlatınca, artık tanıdık gelen o çekilme hissi, duyamayacağım kadar derinden gelen bir davul ritmi gibi, yine başladı. Görüş alanımda üzerinde metot isimlerinin yazılı olduğu basit bir menü belirdi. İsimleri tarayıp ne işe yaradığını tahmin ettiğim TemelDurumDönüşü'nü seçtim.

Görüş alanımda çift uçlu, kavisli bir ok belirdi. Odadaki bir nesneye baktığımda ok onun üzerine gidiyor ve nesne aydınlanıyordu. Tezgâhtaki çaydanlığı seçip gözümü kırptım. Aynı jiroskop gibi dönmeye, çaydanlığın ağzı dönme dolaba binmiş bir çocuk gibi savrulmaya başladı.

İnanılmazdı. Eşyaları *zihnimle* hareket ettirebiliyordum. Jean'le Alessandra hiç kıpırdamadan bakakalmışlardı. Çaydanlığı durdurup un kavanozunu döndürmeye başladım. En güzeli, dönüşü sağlayan enerji parçacıkların temel dönüş durumundan gelmesiydi. Bu

teknolojiyle jeneratörleri döndürebilir, belki de dünyanın enerji sorununu çözebilirdik.

Öteki metotlar ne yapıyordu acaba? Metot listesine dönüp "Tünelleme"yi seçtim. Un kavanozu hâlâ seçili duruyordu ve bu kez görüş alanımda kavanozun merkezinden mutfağa doğru uzanan bir koni belirdi. Koniyi kavanozun çevresinde hareket ettirip uzatabildiğimi gördüm. Un kavanozunun önünde durduğu duvarın arkasında salon vardı. Salondaki duvara dayalı küçük, dekoratif bir masa olduğunu biliyordum. Koniyi dümdüz, duvarın öteki tarafına hedefleyip göz kırptım.

Un kavanozu yok oldu. Aynı anda silah patlamasına benzer muazzam bir çatırtı duyuldu. Yalnızca kavanozun kırılma sesi olamazdı. Hızla salona koştum, Jean'le Alessandra da hemen peşimden geldiler. Dekoratif masa paramparça olmuş ve üstü unla kaplanmıştı. Duvara masa ve porselen parçaları saplanmıştı.

Hemen programdan çıkıp Higgs projektörünü cebime soktum. Davul ritmine benzeyen his durdu.

"Ne yapmaya çalışıyordun ki?" dedi Alessandra.

"Kavanozu duvardan geçirip masanın üstünde durmasını sağlayacaktım," dedim. "Sanırım onun yerine masanın içine girdi ve zaten var olan maddenin içinde ansızın beliren maddenin baskısı masayı parçaladı."

"Daha dikkatli olmamız gerekecek anlaşılan," dedi Jean. Elini uzattı. "Bir de ben deneyebilir miyim?"

"Bence şimdilik başka deneme yapmayalım," dedim. "Programları biraz daha incelemek, modülleri çalıştırmadan önce ne işe yaradıklarını daha iyi anlamak istiyorum. Brian'ın yazılımı ne kadar test ettiğini de bilemiyorum, metrik birim yerine İngiliz birimleri kullandığı için bütün mahalleyi havaya uçurmak istemem." Elena'nın öldüğü odaya göz gezdirdim. Kendimi yorgun hissediyordum. "Gitmek istiyorum buradan," dedim.

Dönüş yolunda, "*Varcolac* o mektubu neden geri almak istemiş olabilir ki?" dedi Jean. "Bütün bu sihirli numaraları mektup olmadan da yapabiliyor zaten."

Omuz silktim. "Bilemeyiz ki. Bu iki taraf için de yabancı bir türle karşılaşmaydı ve iki tür de birbirini hiç tanımıyordu. *Varcolac*'lar çekirdek modüllerin denklemlerini Brian'a verirken, büyük ihtimalle iyi niyetliydiler ama bu bilginin onlar için ne demek olduğunu bilmiyoruz. Belki de sadece kim ve ne olduklarını açıklayan ders kitabı gibi bir şeydi. Buna rağmen, Brian bu şeyi yazıp bitirdiğinde" –akıllı kâğıdı gösterdim– "hoşlanmadıkları bir etki yarattı ve geri almak istediler. Bunun dünyada ne tür değişimler yarattığını kim bilebilir? Belki ölmelerine ya da başka bir rahatsızlık yaşamalarına neden oldu, bilemeyiz."

"O yaratık annemi, Claire'i ve Sean'ı öldürdü," dedi Alessandra. "Yanlış anlaşılma falan yok. Katil o."

"Bunu bilerek yaptığından emin değilim," dedim. "Belki de haklısın, öfkeyle hareket ediyor ya da öldürmekten zevk alıyor olabilir, bilemiyorum. Ama Marek'i nasıl parçalayıp sonra tekrar birleştirdiğini bir düşün. Kendi vücudunun farklı parçalardan nasıl beceriksizce bir araya getirildiğini düşün. Bizi anlamaya çalışıyor ama bunu pek başaramıyor. Yaşam ve ölümün ona bizimle aynı şeyleri ifade ettiğinden şüpheliyim. Bir varlığın bütün var oluşunun bir parça maddeye sığdırılmış olması fikrini büyük ihtimalle anlamıyorlar."

"Ne yani, her şey kozmik bir kazadan mı ibaret?" dedi Alessandra, sesinde alttan alta hissedilen bir öfkeyle.

"Bunun bir suçlusu varsa o da Brian," dedim. "Hiç tanımadığımız apayrı bir zekâyla ticaret yapıp bu işten kârlı çıkabileceğini zannetti. Açgözlü ve salaktı. *Varcolac*'ın nedenlerini... Asla bilemeyiz. Tek bildiğimiz Brian'ın elindeki bu program kopyalarını geri almak istediği."

"Bunu yapmak için de insanları öldürdü."

"Evet," diyerek kabul ettim. "Öldürdü."

"Bu programlar onlar için tehlikeli mi? Bu şeyi *varcolac*'a zarar vermek için kullanabilir misin?" dedi Alessandra.

Brian'ın bir an için de olsa *varcolac*'ı yok edişini hatırladım. "Olabilir," dedim. "Brian *varcolac*'ın gücünü çarpıştırıcının dışarı sızdırdığı egzotik parçacıklardan aldığını söylemişti, o kadar ki kendi devre sistemini kullanarak parçacıkları yok ettiğinde *varcolac* şöyle bir gidip geldi. Yani projektörün nasıl kullanıldığını yeterince öğrenebilirsek onlar için bir tehdit oluşturabilir."

"İyi, o zaman," dedi Jean. "Hemen öğrenmeye başlayalım bence."

BÖLÜM 24
ALT SPİN

"Tam bir felaketti," dedim. Terry yine cezaevinin görüşme odasında ziyaretime gelmişti. Sarı sandalyelerden birinde otururken yorgun görünüyordu. Ben odayı arşınlıyordum.

"O kadar da kötü değildi," dedi Terry.

"Onu bu duruma soktuğum için utanç duydum," dedim. "O benim en sadık iki arkadaşımdan biri ve benim için yalancı tanıklık etmek zorunda kalması hoşuma gitmiyor."

"Gerekli doğruları söyledi," dedi Terry. "Mahkemeye Vanderhall'u canlı gördüğünü söyledi. Dava için hayati bir şey ve jürinin bunu ondan duyması önemliydi."

İç çekerek kendimi sandalyelerden birine attım. "Önemli çünkü Brian'ın kendini öldürdüğünü ispatlamaya çalışıyoruz. Buna bir an olsun inanmadım. Ormanda gördüğüm Brian başka bir versiyonunun yeraltındaki odada cansız yattığından habersizdi."

"Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun..."

"Hayır. Bilmiyordu. Eminim."

"Bunun pek bir önemi yok," dedi Terry.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Gerçek önemsiz mi?"

"Bak," dedi Terry, elini saçlarından geçirerek. "Kariyerimin çoğu savunma avukatı olarak geçti. İnsanlar benden nefret eder. Gerçeğin umurumda olmadığını, iyi para kazanmak için suçluları serbest bırakmaya çalıştığımı düşünürler. Gerçeğin savcıyı olduğu kadar beni de ilgilendirdiğini anlamıyorlar. Benim işim senin masum olduğunu gösteren bütün kanıtları ve savları ortaya koymak. Savcının işiyse suçlu olduğunu gösteren kanıt ve savları ortaya koymak. Yargıç kurallara uymamızı, adil olmamızı sağlıyor. Ama en nihayetinde, gerçeğin ne olduğuna *jüri* karar veriyor.

"İşimi yaparken, senin Vanderhall'u öldürüp öldürmemen beni ilgilendirmez. İntihar edip etmemesi de ilgilendirmez. Ama gerçeklere uyan başka bir açıklamanın olması, işte bu önemlidir. Belki onu sen öldürdün. Belki başkası yaptı. Önemli olan, işe yarar birden fazla açıklamanın olması, dolayısıyla sana yapılan suçlamanın kanıtlanamaması. Bu masum olduğun anlamına gelmez, bizim kanunlarımıza göre suçlu bulunamayacağın anlamına gelir."

Biraz düşündüm. "Demek istediğini anlıyorum. Yine de jüriyi doğru olmadığını bildiğimiz bir şeye ikna etmeye çalışmak yanlış geliyor."

"Ben seni hapisten kurtarmaya çalışıyorum," dedi Terry, bıkkın bir sesle. "Bunun için bildiğim bütün numaraları yaparım."

"Neden günah keçisi olarak kopyamı kullanmıyorsun?" dedim. "Jüriye onu göster, parmak izlerini al, bana uyan fiziksel kanıtların ona da uyabileceğini görsünler."

"İşe yaramaz," dedi Terry.

"Nedenmiş o?"

"İlk olarak, ikiniz aynı kişisiniz. Eğer doğru anlayabildiysem, sadece anlık olarak farklı yollar izliyorsunuz. İkiz değilsiniz. O sensin."

"Ama ya o birini öldürdüyse ve ben öldürmediysem? Sorumlusu ben mi olacağım?"

"İkinci olarak," dedi Terry, "bir gün yine kararlı hale geleceksiniz, değil mi? Eninde sonunda. O zaman ne olacak?"

"En azından onu ortaya çıkarmalıyız," dedim. "Benden iki tane olduğunu herkes görmeli. Böylece Jean'le Marek'in ifadeleri çok daha inandırıcı olur."

"Çıkartacağız. O konuda bana güven," dedi Terry. "İfadeler havai fişek gösterisi gibidir. Bütün patlayıcıyı bir anda kullanamazsın. Önceden planlamalı ve anlatmak istediğin her şey birleşinceye, büyük bir son yaratıncaya kadar beklemelisin. En büyük sürprizleri en sona saklamalısın. Böylece karşı tarafın senin savını çürütmek ya da jüriyi etkilemek için çok az zamanı kalır. Kopyanı kürsüye çıkaracağız ama son anda. Önce sen çıkacak, hikâyeni anlatacaksın ve kendini asması için dünyadaki bütün ipleri Haviland'ın eline vereceğiz. Sonra, kopyanı ortaya çıkaracağız. Her şeyin cidden mümkün olduğunu kanıtlamış olacağız."

"Tabii olasılık dalgam daha önce kararlı hale gelmezse."

Terry uzun uzun esnedi. "Doğru dedin," dedi. "Öyle olursa yapabileceğim bir şey yok."

BÖLÜM 25
ÜST SPİN

"Jacob Kelley'nin davası saygıdeğer Ann Roswell başkanlığında başlamıştır," diye bağırdı mübaşir.

Alessandra'yla birlikte Colin'in evinde oturmuş, akışta sonunda başlayan davamı izliyorduk. Sheppard'a oraya gidip mahkeme salonundan izlememe izin vermesi için yalvarmıştım ama kesin bir dille reddetmişti. Kılık değiştirebileceğimi, kimsenin tanımayacağını söylemiştim ama dinlememişti bile. Bir kişi bile tanısa planımız suya düşecekti. Tüm dünyaya hemen açıklamamız, bir basın toplantısı yapıp gerçeği anlatmamız gerektiğini söylemiştim ama Sheppard kaybetmenin en garanti yolunun bu olduğunu söylemişti. Roswell baktığı davaların medya tarafından yönlendirilmesinden nefret eden bir yargıçtı ve büyük ihtimalle jüriyi tecrite alır, benim de mahkeme salonuna girmemi yasaklardı.

Ben de evde oturup konuşan kafaları izlerken öfkeden kudurmamaya çalıştım. Herkes suçlu olduğumu farz ediyor, arkadaşını öldüren bir adamın kanlı dramından büyük bir keyif alıyordu sanki. Kayıp ailem hakkında da sürekli tahminlerde bulunuyor, daha çok cesetleri nereye gömdüğümü merak ediyorlardı. Kameralar buz gibi bir sessizlik içinde sanık masasında oturan kopyama yakınlaştı.

Açılış konuşmalarını dinledik, sonra da Memur Peyton, Brian'ın Elena'ya ateş etmesinden sonra bizim eve gelişlerini anlattı. 911'i

arayan karımın sesini duyunca koltuğun kolçaklarını öyle bir sıktım ki az kalsın kıracaktım. Hiç istemediğim halde, birlikte polisi beklerken Elena'nın bana sarılışını, kollarımın arasındaki sıcaklığını, kokusunu hatırladım. İzlemeye devam edebileceğimi sanmıyordum ama öteki Jacob'ın başka bir seçeneği olmadığını hatırladım. O yapabiliyorsa ben de yapardım. Koltuktan kalkmadım.

Oyalanmak için Brian'ın programını inceledim. Bu kadar büyük bölümünü tek başına yazması inanılmazdı ama neler başarabileceğini anladıktan sonra gece gündüz yazılımın üzerinde çalışmıştı herhalde. *Varcolac* var olduğunu bildiğim öteki bütün kopyaları yok etmişti ve Brian'ın ofisinde de buna benzer bir şey bulunmadığından elimde tuttuğum, büyük ihtimalle geriye kalan tek kopyaydı. Ne olur ne olmaz diye hepsini başka bir akıllı kâğıda kopyalamıştım.

O günkü duruşma bitince Alessandra'yla birlikte sinemaya gidip üst üste iki film izleyerek stresimizi dev kolalar ve kova kova tereyağlı patlamış mısırla attık. Rüyamda parmağını bana doğrultup duran Haviland'ı ve beni suçlu ilan eden acımasız jüriyi görerek, kesik kesik uyudum. Sabahleyin bitkindim ama yine duruşmayı açtık ve yeraltındaki odada bulunan kurşunların tabancaya uyduğunu söyleyen Memur McBride'ı dinledik. Bulgular önemli olsa da duruşma iç bayıcı bir hızda ilerliyordu ve birkaç kez içim geçti. Sheila Singer'ın ifadesine kadar.

Kamera kopyamın bariz şokunu yakaladı, ben de aynı hisler içindeydim. Singer, Elena'yla çocukları -Alessandra dahil üç çocuğu birden- hayattayken görmüştü! O kadar zaman araştırdıktan ve kafa patlattıktan sonra, bölünmüş olduklarının gerçek kanıtı karşımızdaydı işte. Ben cesetlerini bulduktan en az yarım saat sonra hâlâ hayattalardı.

Alessandra elime yapıştı.

"Hemen ümitlenmeyelim," dedim, ama kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Hepsi aylardır kayıp. Bu kadın onları gördükten

hemen sonra kararlı hale gelmiş olabilirler." Daha bunu söylerken heyecanım dinmeye başladı. Tabii ki kararlı hale gelmişlerdi. Son birkaç aydır arabayla New Jersey'de dört dönüp beni arıyor olamazlardı. Olasılık dalgaları çökmüş ve Alessandra'nın yanımda oturan versiyonu ile diğerlerinin cesetlerinde karar kılınmıştı.

"Çok saçma," dedi Alessandra, dile getirdiğim şüphelerime. "Cesetleri yok oldu. Onları hiç kimse bulmadı. Bay Vanderhall kendi ölü versiyonunda kararlı hale geldiğinde cesedi olduğu yerde kaldı. Polis onu buldu ve sonunda gömüldü."

"Öyleyse neredeler?" dedim.

Alessandra'nın gözleri gözlerimde bir umut ışığı aradı. "Bilmiyorum. Ama yine de bir şans var, değil mi?"

Ayağa kalktım. "Gel haydi."

"Nereye gidiyoruz?"

"NJSÇ'ye. İşin aslını öğrenmeye."

♠

Köprüden New Jersey'ye geçerken, "Hayatta olsalar bile *benim* ailem değiller herhalde? *Onun* ailesi hayatta. Kopyamın," dedi Alessandra.

"O şekilde olmuyor," dedim. "Kopyan da sensin. Hâlâ bir kopyan varsa, olasılık dalgası çöktüğünde yeniden tek bir varlık olacaksınız."

"Yani ya o ya da ben."

"Hayır, matematiksel açıdan, olasılık dalgası seninle onun arasındaki bütün olasılıkları içerir. İkiniz Bloch küresinin zıt taraflarını, spektrumun iki ucunu temsil ediyorsunuz. Yani ikinizin bir karışımı olarak kararlı hale gelebilirsiniz. Muhtemelen öyle olacak."

"Peki o versiyonum neleri hatırlayacak?"

"Versiyonun değil. Sen. Ne hatırlayacağını bilmiyorum ama yine de sen olacaksın. Kırmızı elbiseyi mi yoksa siyahı mı alayım türünden bir karar vermek zorunda kalmış ve iki ihtimali de hayal etmiş gibi olacaksın. Sonunda karar verdiğinde siyah elbiseyi seçip giyme yolunu seçmediğin için bir parçan kaybolmuyor. Bu da aynı şey. Gerçekliğe dönüşen yol senin kimliğini değiştirmiyor."

"O yolda neler olduğunu hatırlamazsan değiştirir. Kendim olduğumu, şu anda olduğum beni hatırlamazsam kimliğim bayağı bir değişmiş olur."

Fazla uzatmadım, aynı korkular bende de vardı. Hapiste zaman geçirmek öteki Jacob'ı değiştirmiş, benden farklı birine dönüştürmüştü. Tekrar birleştiğimizde *benden* geriye ne kalacaktı? Beni tanımlayan şey anılarım mıydı yoksa başka şeyler mi?

Bir bakıma, hiçbirimiz bir yıl, hatta bir saat önce olduğumuz kişi değildik. Daha çok, her biri diğerlerine olmuş olanın anısıyla ve olacak olanın beklentisiyle bağlı olan uzun bir insan zinciri gibiydik. Önceki versiyonlarımla anılarım sayesinde kurduğum bağlantı değilse Jacob Kelley'yi tanımlayan şey neydi? Diyelim ki birisi benim anılarımı başka birininkiyle toptan değiştirdi, o zaman hâlâ kendim olur muydum? Yoksa öteki kişi mi olurdum?

Rahatsız edici ama kişiliğimin ve anılarımın iki farklı yöne doğru ayrıldığı düşünüldüğünde göz ardı edilemeyecek fikirlerdi bunlar. Tam o anda bir kez daha bölünsem, bir versiyonum sola, öteki sağa dönse, ben hangi yolu izlemiş olacaktım? Yani şu anda bunları düşünen *gerçek* ben? Bunları düşündüğümüzü ikimiz de hatırlayacaktık ama ikimiz birden Jacob Kelley olamazdık, değil mi? İçinden çıkmanın bir yolunu bulamadığım bir kördüğümdü. Kızımı cesaretlendirmek istiyordum ama bende de öyle bir cesaret yoktu.

"Üzgünüm," dedim. "Olabilecekler beni de korkutuyor. Bütün cevapları bilmiyorum." Omuz silktim. "Hatta, sanırım hiçbirini bilmiyorum."

Alessandra'nın yüzü yumuşadı, uzanıp hafifçe yanağımdam öptü. "Dürüst olman güzel," dedi. "Planın nedir?"

"Başlarına ne geldiğini öğrenmek. Sonra da kim bilir?"

Havalar biraz ısınmıştı. Ağaçlar yeniden yapraklanmış, çiçekler açmaya başlamıştı ama Jersey Pine Barrens'dan geçen uzun yol Marek'le birlikte Brian'ın cesedini bulduğumuz günden pek farklı görünmüyordu. Düşüncelerim dalga formunun çöküşü ve ne anlama geldiği konusunun etrafında dönüp duruyordu. Elena'yla çocukların bir yerlerde hâlâ hayatta olmasını umuyor ama çok da fazla umuda kapılmamaya çalışıyordum.

NJSÇ'ye girdik ve arabayı ziyaretçi otoparkına park ettim. Sheila Singer o anda hâlâ Philadelphia'da ifade verdiği için ona bir şey soramayacaktık. Beni tanıyacağı ve sohbet etmek yerine polisi çağıracağı için böylesi daha iyiydi. Şimdi başka tanıyan çıkmamasını ummak zorundaydık ama ziyaretçi merkezinde şansımızın daha fazla olacağını düşünüyordum. Gerçek bilim insanları oraya pek gelmezdi.

Ziyaretçi merkezinin giriş salonu yüksek cam pencereleri ve tavandan sarkan süper çarpıştırıcı modeliyle katedral büyüklüğünde bir yerdi. Duvarlar boyunca interaktif atom modelleri ve bilgilendirici dokunmatik ekranlarla birlikte *Birleşik Kuram Arayışı* ve *Bebek Kara Delikler* gibi isimleri olan sergiler vardı. Ortadaki resepsiyonda duran Asyalı genç kadının çekici ve çalışkan bir tipi, kulak hizasında kesilmiş kahküllü saçları, kocaman bir gözlüğü ve üstünde yakası düğmeli bir erkek gömleği vardı. Ben kıza yaklaşırken Alessandra salona göz gezdirerek yavaşça yanımdan uzaklaştı.

"Merhaba," dedi resepsiyonist kız parlak bir tebessümle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sheila Singer'ı tanıyor olabilir misiniz?"

"Tanıyorum tabii." Tebessümü kararsızlaştı. "Ama bugün yok. Üzgünüm..."

"Evet, biliyorum. Genelde birlikte mi çalışırsınız?"

"Çoğu zaman. Turlar için yazı tura atıyoruz çünkü, doğruyu söylemek gerekirse," –kız sesini alçalttı– "bütün gün resepsiyonda oturmak biraz sıkıcı oluyor."

Hoşsohbet biri gibi davranmaya çalıştım. "İnanırım. Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?"

"Dokuzdan beridir."

"Hayır, yani—"

"Ha! Pardon. Bir yılı biraz geçti." Kızın alnı kırıştı. "Neden merak ettiniz?"

"Ben bölge başsavcılığında çalışıyorum da," dedim. "Bayan Singer bugün aylar önce burada gördüğü bir şeyle ilgili ifade veriyor ve kanıtlarımıza çifte kontrol uyguluyoruz." Bu iddia çeşitli nedenlerle bana inanılmaz gelmişti ama kızın sorgulamayacağını umuyordum.

"Ha, mahkemeyle ilgili demek!" dedi. "İfade vermeye benim yerime Sheila gittiği için onu çok kıskandım. Çok heyecanlı bir şey."

"O gün siz de buradaydınız, öyle mi? Jacob Kelley'yi soran kadın geldiğinde?"

"Buradaydım tabii. Mesaimiz bitmek üzereydi ve kadıncağız çok gergin görünüyordu, en büyük kız da ağlayacak gibiydi." Kollarını kavuşturdu. "Ama onlarla Sheila konuştu, onun için mahkemeye de o çıkıyor, gazetecilerle de o konuşuyor."

"Peki Sheila bu kadına kocasını nerede bulabileceğini söylemiş miydi?"

"Bilmiyordu ki, nereden bilsin? Sadece yöneticimizi aramasını önermişti sanırım. Sonra kadın Dr. Vanderhall'u sordu. Sheila onu gayet iyi tanıyordu tabii."

"Öyle mi?"

"Ah, tabii. Geçmişte kısa bir ilişkileri olmuştu. Dr. Vanderhall bu konuda meşhurdur, yani meşhur*du*. Arkasından böyle konuşmak hoş değil belki ama Sheila'ya bu ilişkinin bir yere gitmeyeceğini söylemiştim, gitmedi de."

"Sheila buna ne cevap verdi?"

"Kadına Dr. Vanderhall'un ofisini tarif etti, o da teşekkür edip gitti."

"Buradan sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

Resepsiyonist şöyle bir omzunu silkerek pencereden dışarı baktı. "İşte, Dr. Vanderhall'un ofisine gitmiştir herhalde. Başka nereye gidecek ki?"

"Dr. Vanderhall'un cesedi de o gün bulunmuştu," dedim.

"Evet, öyleydi, değil mi? Katil de kadının kocası," dedi kız, gözlerini kaçırmaya devam ederek.

"Cinayet zanlısı," dedim.

"Efendim?"

"Henüz suçlu bulunmuş değil. O yapmış olmayabilir."

"Evet." Eliyle her neyse der gibi bir hareket yaptı. "Ama emin olmasalar, onu tutuklamazlardı."

"Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Alessandra'yı *Süpersimetri: Evrenin En Ele Avuca Sığmaz Parçacıklarının Nasıl Bulunduğunun Hikâyesi* diye bir serginin yakınındaki bankta otururken buldum. Odaklanmamış yüz ifadesinden yine lensleriyle internete bağlandığını anladım. "Neye bakıyorsun?" diye sordum.

"Sheila Singer'ın görüntü akışı geçmişine."

"Cidden mi? Olabiliyor mu?" dedim.

"Çok zor olmadı. Birkaç arkadaş zincirini atlayıp onun olduğu bir çevre buldum. İnsanların çoğu güvenlik konusunda dikkatli değil ya da akışlarını kimin göreceğini umursamıyorlar. Varsayılan güvenlik ayarlarına dokunmuyorlar, onlar da güya bir tek senin arkadaşlarının görmesine izin veriyor ama aslında arkadaşlarının arkadaşları da görebiliyor, vesaire. Babamın eski iş yerinde çalışan biri için çok fazla sıçrama yapmam gerekmiyor."

"Ne buldun peki? 3 Aralık'ta gördüklerine ulaşabildin mi?"

"Burada binlerce saatlik kayıt var. Kadın müebbetçi anlaşılan."

"Neci?"

Alessandra gözlerini çevirdi. "Bütün hayatını kaydedenlerden. Lenslerini yirmi dört saat boyunca çıkarmadığı için bütün hayatı kaydedilmiş. Ama görüntü akışlarını iyi düzenlememiş, isim de vermemiş." Bir an sustu, gözleri bir sağa bir sola gitti. "Vay. *Bu* akışa isteyen herkesin ulaşabildiğinin farkında mı acaba?" Alessandra başını yana yatırıp gözlerini kıstı. "İnsan vücudunun bu kadar esnek olabileceğini bilmezdim."

Gürültüyle boğazımı temizledim.

"Aerobik dersiydi, baba."

"İyi," dedim. "İlerle."

"Hepsini incelemem biraz zaman alabilir," dedi Alessandra.

"Zamanı bayağı bir daraltabilirsin," dedim. "Elena'yı 3 Aralık'ta saat beşe gelirken gördüğünü söyledi."

"Sorun şu ki kayıtları tarihe ve saate göre dosyalamamış."

"Peki, anlaşıldı. Seni yalnız bırakıyorum."

Alessandra rahat rahat araştırsın diye bir süre sergileri gezdim. Çoğunda NJSÇ'nin başarıları abartılı ve yanıltıcı bir dille göklere çıkartılıyor, bazen bana resmen gerçek dışı gelen iddialarda bulunuluyor ama bunlar gerçekleri ortalama turistin anlayabileceği

kadar basit bir dille anlatma çabası gibi gösteriliyordu. İçeri giren biri beni tanıyabilir diye omzumun üstünden tedirgin bakışlar atıp durdum ve sonunda Alessandra'ya öğle yemeğine çıkmayı teklif edip araştırmasına orada devam edebileceğini söyledim. Eskiden müdavimi olduğum bir çorbacı vardı ama neyse ki daha içeri girmeden yaptığım hatayı fark ettim. Orada çalışanlar değilse bile öğle yemeğine gelen eski iş arkadaşlarım beni mutlaka tanırdı. Onun yerine bir karavan restoran bulup ikimize de tavuklu sandviç ısmarladım.

Sandviçler tam Alessandra'nın Sheila'nın kütüphanesinde doğru görüntü akışlarını bulduğu sırada geldi. Kendi lenslerim hâlâ gözümde olduğu için Alessandra'nın telefonuna bağlandım ve birlikte izledik.

Resepsiyondan bakan bir görüş açısından Feynman Center'ın giriş salonunu ve aynı Sheila'nın anlattığı gibi serseme dönmüş, üzgün görünen Elena'yı, Claire'i, Alessandra'yı ve Sean'ı gördük. Alessandra'nın, yani yanımda oturan Alessandra'nın, kendini görünce nefesini tuttuğunu duydum. Bir kopyan olduğunu bilmek başka şeydi, onu kendi gözlerinle görmek bambaşka. Ben bir tek Elena'ya bakıyordum. Salonda onun cesedini bulduğum sırada o hayattaydı ve orada beni arıyordu.

Elena gözlerime, yani Sheila'nın gözlerine bakarak, "Kocamı arıyorum, Jacob Kelley. Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?" dedi.

Sheila önündeki ekrana baktı. "Üzgünüm, tanımıyorum," dedi. "Burada mı çalışıyor yoksa ziyaretçi mi?"

"Birkaç yıl önce burada çalışıyordu," dedi Elena.

"Üzgünüm," dedi Sheila. "Nerede olduğunu bilemiyorum. Müdürümüzle görüşmek ister misiniz?"

"Hayır," dedi Elena. "Buraya Brian Vanderhall'u görmek için gelmişti. Bana onun ofisine nasıl gideceğimi tarif eder misiniz?"

"Ah, tabii. Onu tanıyoruz." Görüntü kaydı ve Sheila öteki resepsiyonistle, NJSÇ'de az önce konuştuğum Asyalı kızla, bakıştı. Kızın ismini sormayı unuttuğumu fark ettim. "Ofisi Dirac binasında. Şu kapılardan çıkıp sola döneceksiniz..."

"Ben götürürüm," dedi Asyalı resepsiyonist.

"Emin misin? Onu bir daha görmek istemediğini sanmıştım," dedi Sheila.

"Sadece binanın yerini göstereceğim. Hiç olmazsa buradan birkaç dakika önce çıkmış olurum."

"Ha, yani burayı ben kapatıyorum," dedi Sheila.

"Sanırım öyle olacak," dedi öteki. Göz kırptı. "Buyurun," dedi Elena'ya, "sizi ben götüreyim."

Dışarı çıkarlarken Elena birini arayıp telefonu kulağına götürdü. Bu kez nefesimi tutma sırası bendeydi. *Beni* arıyordu. O telefon, ben tam adama vuracakken adamın dikkatini dağıtan o arama... Elena'nın telefonuyla beni arayan Alessandra değildi demek. Nerede olduğumu sormak için *Elena* aramıştı. Beş dakika erken ya da geç aramış olsa telefona bakacaktım. Onunla *konuşacaktım*. Hayatta olduğunu başından beri bilecektim.

Küçük bir konvoy halinde -Claire Asyalı kızın peşinde, Elena tam arkada- çıkışlarını görmemize yetecek kadar uzun bir zaman arkalarından baktı Sheila. Görecek başka bir şey kalmadığı anlaşılınca, deliler gibi göz kırpıştırıp görüntü akışını kapadım.

Tavuklu sandviç tabağımda soğuyordu. Nerede olduğumu hatırlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Yalan söylemiş," dedim. "İkisi de yalan söylüyor. Sheila ifadesinde Asyalı kızdan hiç söz etmedi, ikisi de Brian'ı nerede bulacağını Sheila'nın bildirdiğini söylediler. Onları Brian'ın ofisine Asyalı kızın götürdüğünden ikisi de hiç söz etmedi. Kızın adını sormayı bile akıl edemedim."

"Yalan sayılmaz ki," dedi Alessandra. "Ne fark eder?"

"Sheila öteki kızın Brian'ı bir daha görmek istemediğinden bahsetti. Yani geçmişte bir ilişkileri olmuş ve Brian'ın şöhreti düşünülürse, büyük ihtimalle romantik bir ilişkiymiş."

"Ee? Dediğine bakılırsa onunla eskiden romantik ilişkisi olan bir sürü genç kadın var?"

"Önemli olan neden yalan söyledikleri. Sakladıkları nedir?"

♠

NJSÇ'ye dönerken, Alessandra yine nete bağlanıp bize yalan söyleyen kızın ismini araştırdı. Bulması uzun sürmedi.

"Lily Lin," dedi. "Sheila'nın arkadaş listesindeydi."

"Lin mi?"

"Öyle yazıyor. Merkezde çalışıyor, oraya yakın oturuyormuş. Ailenin çoğu emniyet teşkilatından."

"Davada ifade veren adli tıp uzmanının soyadı da Lin değil miydi?"

"Brittany Lin. Ablası sanırım."

"Dalga geçiyorsun. O zaman Brittany kız kardeşini korumak için kanıtları değiştirmiş olabilir. Resmen görevi suistimal."

"Sanırım öyle."

"İyi iş başardın, Alessandra."

Alessandra'nın yüzünde cidden keyifli bir tebessüm belirdi. "Alex," dedi.

"Efendim?"

"Annemle senin bana tam ismimle hitap etmeyi sevdiğinizi biliyorum ama bana Alex de. Arkadaşlarım öyle diyor."

Arkadaşlarının olduğunu hiç fark etmediğimi söylememe ramak kaldı ama son anda kendimi tuttum. İnternetteki arkadaşlarını

kastettiğini biliyordum. "Alex," dedim. Alışmaya çalıştım. Hoşuma gitmedi. Gerçek isminin İtalyanca zarafeti tamamen kayboluyordu. Ama bu beni de arkadaşı olarak gördüğünü gösterirdi. Şikâyet etmemeye karar verdim. "Alex olsun bakalım. Lily'nin o güne ait görüntü akışını bulabilir misin sence?"

"Bakıyorum. Sheila'da bayağı şanslıydık. Ama herkes müebbetçi değil, biliyorsun."

"İnsan bunu neden yapar anlamıyorum," dedim. "Bütün hayatını kayda almanın anlamı nedir? Hayatın büyük bölümü gayet sıkıcı. Özel günler tamam, onu anlıyorum ama—"

"Bazı müebbetçiler çok popüler," dedi Alessandra. "Sürekli onları izleyen binlerce kişi var."

"Yani kendi hayatları olmayan insanlar başkalarının hayatlarına mı dalıp gidiyor? Çok hazin—"

"Ben bir yıldan uzun zamandır kayıt yapıyorum." Ses tonu saldırgan, karşı çıkmam için meydan okur gibiydi.

Çenemi kapalı tuttum. Bir yıl, ha? Bizim evde gördüğü her şey internette miydi yani? Az kalsın sert bir yorum yapacak, ailemizin kirli çamaşırlarını elâleme reklam etmek babından bir şey söyleyecektim ama son anda kendimi tuttum. Alessandra benimle konuşmaya başlamıştı. Az önce kendi isteğiyle bana kendini anlatmaya başlamıştı. Kendini yeniden kapatmasına neden olmak salaklık olurdu.

Onun yerine sadece, "Neden?" diye sordum.

Gözlerini çevirdi. "Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin, baba."

"Cidden," dedim. "Hiç anlamıyorum. İnsan hayatının her ânını ne demeye hiç tanımadığı insanlarla paylaşır ki?"

İçtenliğim ona da geçmiş olmalı ki ciddi ciddi yanıt verdi. "Kendimi birileriyle bağlantıda hissetmemi sağlıyor. İnsanlar, bazen dünyanın öteki ucundan, hayatımla ilgili yorumlar yapıyor.

Hislerimi anlıyor, bana cesaret, bazen nasihat veriyorlar. Arada bir. Çok fazla takipçim yok."

"Peki ama... Mahremiyet?"

Belli belirsiz omzu seğirir gibi omuz silkti. "Sorun değil, baba. Sizin nesil için, belki. Benim için bir önemi yok."

"Sen de başkalarını izliyor musun?"

"Tabii. Arkadaşlarımı çok az. Daha çok yabancılar. Hoşuma giden insanları bulup bir süre takip ediyorum."

"İyi de... Neden? Başka birinin hayatını izlemek sıkıcı olmuyor mu? Yani, film gibi olmaz ki. Çoğu zaman bir şey yapmadan otururlar."

Gayet açık olan bir şeyi bir geri zekâlıya anlatmak zorunda kalmış gibi göğüs geçirdi. "Boş konuşmaları kesen uygulamalar var. İstatistiksel olarak öne çıkan görsel kalıpları, yükseltilen sesleri, hızlı göz hareketlerini falan ayıklıyorlar. İstersen sadece önemli yerleri izliyorsun. Ama bazen olduğu gibi izlemek de çok enteresan olabiliyor."

"Cidden mi? İnsanlar sana bağlanıp ödevini yapışını ya da yemek yiyişini izliyorlar, öyle mi?"

Alessandra –Alex– ellerini kaldırıp yukarı açtı. "Sen hiç blog okumadın mı?"

"Okudum ama—" Aniden anlar gibi olup sustum. Ucundan da olsa, cidden anlamıştım. "Yani kişisel bir blogla aynı çekiciliğe sahip. Biri hayatının inişleriyle çıkışlarından söz ediyor, ötekiler de kendilerini onunla özdeşleştiriyor."

"Aynen öyle. İzleyiciler yorumlar bırakıyor, heyecan duyuyor, bazen ateşli tartışmalar oluyor. En popüler kişiler süperstar haline geliyor. Bütün hayatlarını milyonlarca kişinin önünde yaşıyorlar."

Duyduklarımı sindirmek için biraz sustum. Çam ağaçları devam etti. Ben küçükken, annem Facebook hesabımdan şüphelenir,

Facebook'un ne kadar yaygın ve popüler bir fenomen olduğunu anlayamazdı. Artık durum tersine dönmüş ve yeniyetmelere has bir oyun olarak hafife aldığım şey, aslında kültürel bağlamda ciddi bir güce dönüşmüştü.

Alessandra'ya yandan kaçamak bir bakış attım. "Sen de mi öyle olmak istiyorsun? Süperstar mı olacaksın?"

Yine minik bir omuz silkiş. Yanındaki pencereden dışarı baktı ve cevap vermedi. Bunu evet, bir yere kadar istediği ama kimseyi kendiyle alay ettirmek ya da olmayacak bir starlığa ulaşma arzusunu itiraf etmek istemediğine yordum. İlişkilere zarar vereceğinden mutlaka kimlik krizine yol açacağına kadar, bütün hayatını milyonlarca insanın karşısında yaşamanın niçin korkunç bir fikir olduğuna dair onlarca neden bulabilirdim ama ilişkimizdeki bir dönüm noktasını görmezden gelemezdim. Ya aklımdakini Alex'e söylerdim, o da bana bir daha asla bir şey anlatmazdı ya da onu yargılamadan dinlemeye istekli olduğumu gösteririm; Alex'e karşı bunu daha önce yaptığımı hiç zannetmiyordum.

"Çok havalı olurdu," dedim. "Ailede bir şöhret olması."

Dalga geçtiğimden korkarak bir bakış attı. Sonra dudağını bükerek güldü. "Havalı mı?"

"Ne var, artık 'havalı' denmiyor mu?"

"Yok öyle bir laf."

♠

Alex, Lily Lin'in Elena'yla çocukları Brian'ın ofisine götürdüğü zamanı gösteren bir görüntü akışı olduğunu bulmayı başardı ama dosya kilitliydi, herkese açık değildi. Hız limitini birazcık esneterek Feynman Center'a kapanış saatinden önce ulaşabildik. Lily Lin resepsiyonda değildi. Onun yerinde, bıyığı vücudundan daha kalın görünen gürbüz bir adam kaşlarını çatmış öylece duruyordu.

"Affedersiniz," dedim. "Lily Lin'e bakmıştık da."

"Ben de onu arıyorum," dedi adam, bir çeşit aksana rağmen kızgınlığını gayet iyi ifade ederek. Konuşması biraz Marek'e benzediği için Doğu Avrupalı olduğunu tahmin ettim. "Kırk beş dakikadır gelmedi ve bir haber yok."

"Olamaz," dedi Alex. "Kaçtı. Ona savcılıktan geldiğini söylemiştin ya. Paniğe kapıldı herhalde."

"Size söylemeden erken çıktığı olmuş muydu hiç?" diye sordum adama.

Adam kafasını sallayıp ağzında et tutan bir köpek gibi dişlerini gösterdi. "Yok, hiç böyle kaçmamıştı." "Kaçmamıştı" kelimesi ağzından "kajmamıjdı" gibi çıktı. Rus muydu acaba?

"Katil o!" dedi Alex.

"Katil mi? Ne katili?" dedi Rus olma ihtimali olan müdür.

İç çektim. "Aralık ayında burada gerçekleşen cinayeti araştırıyorum."

"Ve sizce... Lily mi yaptı?"

"Ben sadece onu bulmak istiyorum."

"Çantasını almış," dedi müdür. "Bilgisayarı açık bırakmış."

"Acelesi varmış demek. Burada güvenlik kamerası var mı?"

"Tabii ki. Kayıtlardan... Lily!"

Müdürün bakışlarını izleyerek çantasına yapışmış bize doğru gelen Lily Lin'i gördüm. Gözleriyle burnu kızarmış, makyajı bozulmuştu.

"Özür dilerim, Bay Egorov," dedi.

"Kırk beş dakikadır yoksun!"

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Neredeydin ki?"

"Tuvalette."

"Kırk beş dakika boyunca mı?"

"Ağlamış," dedi Alex.

"Bildiğin bir şey var, değil mi?" dedim. "Ya polise her şeyi anlatmadın ya da ablan seni koruyor."

Lily gözlerini sildi. "Neden söz ettiğinizi anlamadım."

"Evet, anladın" dedim. "Kadınla çocukların geldiği gün onları Brian Vanderhall'un ofisine götüren Sheila değildi. Sendin."

"Siz kimsiniz?" dedi.

"Ben Vanderhall'un ölümünü araştıran biriyim. Olayın görüntü akışını aldığını biliyoruz. Kaydı izlemek istiyoruz."

Lily geriye doğru bir adım attı. "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam."

"İfade vermek zorunda değilsin," dedim. "Yalnızca gerçeği bilmek istiyoruz."

"Gidin buradan. Ben bir şey bilmiyorum."

"Onu sen vurdun, değil mi?" dedim. "Ablan emniyetten, seni koruyor. Brian'la çıktığını biliyoruz. Seni terk edince..."

"Ona ateş etmemi kendisi istedi," dedi Lily, panik dolu bir ifadeyle. "O yaptırdı. Bir şey olmayacağını söyledi."

"Kazaydı demek," dedim.

"Hayır! Yani, evet, onu vurdum ama bir şey olmadı," dedi Lily. "Aynen dediği gibi oldu. Mermi içinden geçip gitti."

"Nasıl öldü peki?"

"Çok belli değil mi? Herhalde tabancayla oynarken kendini vurdu ya da belki yeni kız arkadaşına da aynı şeyi yaptırdı ama bu sefer umduğu gibi olmadı ve beyni havaya uçtu. Oh olsun. Umarım kız ölümünü görmüştür. Beyni üstüne başına sıçramıştır umarım."

"Yeni kız arkadaşı mı? Kimdi o, ismi var mı?"

"Adını bilmiyorum. Hep yeni bir kız olurdu ama hiçbiri uzun sürmezdi." Lily gözlerini silerek burnunu çekti. "Benimle evleneceğine nasıl inanabildim!"

"Polis bunları neden keşfedemedi?" dedi Alex.

"Tahmin edeyim," dedim. "Ablan maktulün eski sevgilisi, dolayısıyla doğrudan şüpheli olduğun gerçeğini göz ardı etti."

"Hayır, beni sorguladılar," dedi Lily. "Şüpheli olduğumu biliyorlardı. Ama görgü tanığım vardı. O gece abim ve karısıyla birlikteydim. Benim yapmadığımı *biliyorlardı*."

"Peki neyi saklıyorsun?"

"Bir şey sakladığım yok," dedi Lily, ama kaçmayı düşünür gibi kapılara doğru bir bakış attı.

"Görüntü akışı," dedim. "Kaydı izleyebilir miyiz?"

"Hayır. Hem siz kimsiniz? Size hiçbir şey göstermek zorunda değilim."

"Lütfen. Onları bulmamıza yardımcı olabilir," dedim.

Lily yutkundu. Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Aman Tanrım!" dedi. "Sen osun! Brian'ı öldüren adamsın sen!"

"Ben öldürmedim," dedim. "Demin kaza olabileceğini kendin söyledin."

"Senin hapiste olman gerekir!"

"Gidelim artık," dedim. Kapıya doğru yürüdük.

"Bay Egorov, çabuk! Polisi arayın!"

Kapıları itip dışarı çıktık. "Salak kadın," dedim.

"Çok üzgün," dedi Alex.

"Yerlerini biliyor olabilir ama bize göstermiyor," dedim. "Hiç yüce gönüllülük modunda değilim."

Arabaya atladık. Terry'ye ulaşmaya çalıştım ama duruşmada olduğunu ve en kısa zamanda geri arayacağını söyleyen sesli mesajı çıktı.

"Tek umut, telefon ettiğinde polisin onu deli zannetmesi," dedim. "Çünkü şu anda duruşmadayım. New Jersey'de arabayla dolaşıyor olamam."

Telefon çaldı. "Terry?" dedim.

"Hayır, ben Nick Massey," dedi karşı taraftaki öfkeli ses. "Karımı arıyorum."

Bir an kafam basmadı. "Ha, ne? Kimsiniz?"

"Nick Massey." Geri zekâlıymışım gibi heceleyerek söylemişti.

"Jean'i mı arıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Görmedim."

"Beni dinle, pislik," dedi Nick. "Neler döndüğünü anlamam için sizi yatakta yakalamam gerekmiyor. Haftalardır eve uğramadı, artık telefonlarıma bile çıkmıyor. Ayrılmak istiyorsa sorun değil ama neler olduğunu bilmem ve bu işi mahkemede halletmemiz lazım. Chance'la beni istemiyorsa, en azından bunu yüzümüze söyleyecek cesareti olsun."

Ağzımı açıp, ne diyeceğimi bilemediğim için, tekrar kapadım. Bu hiç beklemediğim bir şeydi ve daha fazla sorun istemiyordum. "Yanlış anlamışsın," dedim. "Jean'le seks yapmıyoruz. Bana davamda yardım ediyor. Bizim uzman tanığımız o."

"Onu telefona ver."

"Burada değil. Onu bugün hiç görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum ama herhalde Media adliyesindedir."

"Ben kocayım, anlarım, Bay Kelley. Sadece dava meselesi değil bu. Aylardır kendini bana kapatmış durumda ve artık nedenini biliyorum. Seninle yatıyor, Chance'la beni terk etti."

"Bak, bunu duyduğuma cidden üzüldüm ama ben hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Onu görürsem aradığını söylerim."

"Söyle. Ayrıca çocuğunu terk eden bir kadınla cidden ilişkin olsun ister misin, onu da iyice bir düşün."

"Onunla yatmıyoruz, Nick."

"Doğruyu söylüyorsan özür dilerim. Ama biriyle yattığından gayet eminim."

Telefonu kapar kapamaz yine çalmaya başladı. Bu kez arayan Terry'ydi. "Jacob, neredesin? Öğleden sonra kürsüye çıkacaksın."

"Ne? Bugün mü?"

"Evet! Bak, en geç bir saatte burada olmazsan fırsatı kaçırırsın. Her şey senin burada olmana bağlı."

"Yeni kanıtımız var," deyip öğrendiğimiz her şeyi anlattım. "Bir tanık var, Brian'ın eski kız arkadaşlarından biri, kız Brian'ın tabancayla kendi üstünde tehlikeli deneyler yaptığını söylüyor. Kıza kendine ateş ettirmiş, büyük ihtimalle başkalarına da yaptırmıştır."

"Bu pek bir şey ifade etmez," dedi Terry.

"Nasıl yani? Al sana alternatif teori işte."

"Zaten bir tane alternatif teorimiz var. Taktik değiştirmek için çok geç. Üstelik, dava bu kadar ilerlemişken birdenbire ortaya çıkacak yeni bilgiler yargıcı fazlasıyla şüphelendirecektir. Tanığın ifade verecek mi?"

"Hayır, sanmam. Kendi isteğiyle vermez en azından."

"İşe yaramaz. Davanın sonlarına doğru kafa karıştırmaya çalışan bir sürü ucuz avukat var. Karşı taraf faul diye bağırır, yargıç da onaylar."

"Ben çıkınca faul demeyecekler mi yani?"

"Tabii ki diyecekler. Ama bu bizim son kozumuz. Hem böyle bir durumda ne yapabilirler ki? Risk almaya değer."

"Bu kadın şüpheli olarak benden daha inandırıcı. En azından biraz makul şüphe yaratırdı."

"Bir ay önce olsa belki. Bugün kendi planımıza bağlı kalmalıyız. Bir saat içinde burada ol, yoksa her şey boşa gider."

BÖLÜM 26
ALT SPİN

Terry ayağa kalkıp bir sonraki ve son tanığı takdim etti. Beni. Kürsüye yürürken mahkeme salonundaki bütün gözleri üzerimde hissettim. Salon bu bakış açısından farklı görünüyordu. Beni izlediklerini hissettiğim jüri üyelerinin bakışlarına, Terry'nin verdiği talimatlara uyarak, elimden geldiği kadar dürüst bir ifadeyle karşılık verdim. Sanıkların tanıklık yapmasından jüri üyeliği yapan herkesin hoşlandığını söylemişti Terry. Böylece çoğu davada tuhaf şekilde eksik görünen bir şeyi, hikâyenin sanık açısından nasıl göründüğünü dinleme şansını elde etmiş oluyorlardı. Jüriye ilginç gelmesine rağmen sanıkların hemen hiçbir zaman tanıklık etmemesinin iyi bir nedeni vardı. Tanıklık ettikleri takdirde savcının eline sert sorular sorma ve adli sicil ya da önceden söylenmiş şüphe çekici sözler gibi jürinin başka şekilde duyamayacağı bazı şeyleri mahkeme kayıtlarına geçirme fırsatı geçmiş oluyordu. Ayrıca cidden suçlu olan sanıklar mahkemeye boş bir yüz ifadesiyle yalan söylemek zorunda kalıyor ve yalanları göze batıyordu. Bu riski her avukat alamazdı.

Terry benimkinin faydaların risklere ağır bastığı nadir davalardan olduğunu düşünüyordu. Hikâyem öyle tuhaftı ki kendi sesim dışında başka bir şekilde sunulması gülünç olabilirdi. Jean bilimsel altyapıyı açıklamış, Marek olanları görgü tanığı olarak anlatmıştı; şimdi tek yapmam gereken hikâyeyi kendi bakış açımdan

anlatmaktı. Haviland'ın iddialarımı gülünç göstermeye çalışacağını zannediyorduk ama, işe yararsa, davanın gidişatını tersine çevirecek bir tuzak kurmuştuk ona.

Terry nasıl davranmam gerektiğine dair talimatlar vermişti. Gülümseme. Kollarını göğsünde kavuşturma. Ellerini ağzından uzak tut. Asla, "Bildiğim kadarıyla," deme. Mırıldanma. Kendine güvenerek konuş. Dik otur. Bu tüyoları hatırlamaya çalışmakla öyle meşguldüm ki neler diyeceğimi dert edecek zamanım olmamıştı. Belki de asıl amaç buydu.

Terry kürsüye gelip hiç acele etmeden kâğıtlarını karıştırdı. Gerilimi artırmaya, daha önce her ne olmuşsa olsun davanın en mühim yerinin burası olduğu hissini güçlendirmeye çalıştığını tahmin ettim. Haklı çıkmasını diliyordum.

"Bay Kelley," dedi. "Brian Vanderhall'u öldürdünüz mü?"

Terry'nin öğrettiği gibi bir an bekledikten sonra mikrofona doğru eğildim. "Öldürmedim."

"Herhangi bir şekilde ölümüne neden oldunuz mu?"

"Hayır, olmadım."

"Brian Vanderhall'u en son ne zaman hayattayken gördünüz?"

"3 Aralık, öğleden sonra."

Terry bunun iyice anlaşılması için bekledi. "Diğer tanıklar Brian'ın cesedinin sizin tarafınızdan 3 Aralık sabahında bulunduğu yönünde ifade verdi."

"Evet, doğru," dedim anlaşılır bir şekilde. "Brian'ın cesedini sabahleyin ofisinde buldum. Öğleden sonra onu canlı olarak gördüm."

Marek de temelde aynı şeyi söylemiş olduğu halde salonda bir uğultu koptu. Sinek kameralar yüzümün etrafında vızıldıyordu. Haviland resmen gülerek el çırptı, davayı çoktan kazandığını düşündüğü belliydi. Gülmeden ve tepkisini gördüğümü belli etmeden, ciddi yüz ifademi korudum.

Yargıç Roswell tokmağını vurunca –bunu yapma fırsatını ne sıklıkta bulabildiğini merak ediyordum– salon sessizleşti.

Terry iddiam karşısında hayrete düşmüş gibi davrandı. "Brian Vanderhall'un ölmüşken dirildiğini mi söylemek istiyorsunuz? Yoksa zamanda yolculuk falan mı yaptı? Ya da annesiyle babasının doğar doğmaz gizlediği bir ikizi vardı belki?"

"Hiçbiri," dedim. "Olağandışı olduğunu kabul ettiğim bu olay Brian'ın kuantum araştırmalarının doğrudan bir sonucuydu."

Terry buraya kadar her şeyi adım adım sormaya başladı. Farklı bir taktik uygulayabilir, hikâyemi tamamen normalleştirip Brian'dan hiç söz etmeyebilir ya da hikâyeyi hiç anlatmayabilirdik. Ama beni sorguladıklarında polise gerçeği anlatmıştım, yani kayıtlarda bütün hikâye vardı. İnanılması zor bölümleri atlasam da Haviland üstlerine gider ve beni yine gülünç duruma düşürmeyi başarırdı.

Bu konuda açık olup ciddi davranmak ve jürinin de öyle davranacağını ummak en iyisiydi. Brian'ın geçici olarak aynı anda iki yerde birden olmasının bilimsel altyapısını Jean açıklamıştı. Marek'in ifadesinde anlattığı gibi Brian'ın mektubunun beni CATHIE odasına yönlendirdiğini tekrarladım. Orada bulduğum iki çınlacı ve kuantum etkilerinin makroskopik düzeyde gerçekleşmesinde ne anlama geldiklerini anlattım. Odadaki nesnelerin dönüşünden, gözsüz adamdan ve Marek'in parçalarına ayrılışından hiç söz etmedim. Onun yerine, Brian'ı kendi arabasının arka koltuğunda bulduğumuz yere atladım.

Terry burada hikâyeyi yarıda kesti. "Brian Vanderhall olduğuna emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Brian'ı on yıldan fazla zamandır tanırım. Onun yüzü, saçları, sesi, onun tavırları ve konuşma tarzıydı. Bana çınlaçlardan söz etti

ki bırakın anlamayı, başka birinin onlardan haberi dahi olamaz. O olduğuna şüphem yok."

"Sonra ne oldu? Şimdi nerede?"

"Kuantum dalga formu kararlı hale geldi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İki Brian'ın, odadaki ölü Brian'la arabanın arka koltuğunda uyuyanın birleşerek yeniden tek bir kişi olduğu anlamına geliyor. Kararlı hale gelenin yaşayan Brian olma ihtimali de vardı ama ne yazık ki ölmüş olan kararlı hale geldi."

"Yani sonuç olarak, Brian yine de ofisinde bulunan silahla öldürüldü."

"Evet. Yalnızca bir gölge versiyonu, başka bir olası Brian da diyebiliriz, sonradan bir süre daha var olmaya devam etti."

"Brian'ın gölge versiyonu ilk versiyonu öldürmüş ve Brian tuhaf bir şekilde intihar etmiş olabilir mi?"

"Dr. Massey'nin de ifadesinde belirttiği gibi bilimsel açıdan mümkün olan bir şey. Profesyonel görüşüm kendisinin analiziyle aynı doğrultuda."

"Bay Vanderhall'u kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedi Terry.

"Hayır."

"Öldüğünde siz orada mıydınız?"

"Hayır, hâlâ yatağımdaydım."

"Bay Vanderhall'u ne kadar iyi tanırdınız?"

"Oldukça iyi, dediğim gibi, on yıldan fazla zamandır. Aynı okula gittik ve birlikte çalıştık. Ama aralık ayına kadar, onu iki yıldır görmemiştim. NJSÇ'den ayrıldığımdan beridir."

"Ondan önce iyi arkadaş mıydınız?"

"Evet. En iyi arkadaşımdı diyebilirim. Nikâhta sağdıcımdı."

"Şimdiyse onu öldürmekle suçlanıyorsunuz. Daha önce hiç hüküm giydiniz mi?"

"En fazla aşırı hız cezası almışımdır."

"Ağır suç? Alkollü araç kullanmak?"

"Hayır."

"Bu cinayet suçlaması hayatınızı nasıl etkiledi, söyler misiniz?"

Terry uzun bir süre bu konunun üzerinde durarak namuslu vatandaş portresi çizmeye, haksız yere hapsedildiğim için jürinin sempatisini kazanmaya çalıştı. Elena'yla çocuklar da orada olsa, gözü yaşlı bir aile gösterebilse işi çok daha kolay olurdu. Aslında her şeyin doğru olduğunu, jürinin anlayışını kazanmanın gerekli olduğunu bildiğim halde her şey sahte geliyordu. Sonunda fiziksel kanıtlardan da söz edip Brian'a ait Glock'un bende ne aradığını ve ayakkabılarımda neden onun kanının olduğunu anlattırdı. Son soru olarak, açık açık, bir kez daha Brian Vanderhall'u öldürüp öldürmediğimi ya da herhangi bir şekilde ölümüne neden olup olmadığımı sordu.

"Hayır, öldürmedim," dedim.

"Teşekkür ederim, başka sorum yok." Terry yerine oturdu.

Elimden geleni yapmış, jüridekilerin beyinlerine biraz şüphe tohumu ekebilmek umuduyla hikâyemi anlatmıştım ve geriye bir tek savcının sorularına tahammül etmek kalmıştı. Haviland ayağa kalkarak kürsüye yaklaştı. Karşımda durduğunda resmen keyifle kıkırdayarak avuçlarını birbirine sürtüyor, tebessümünü pek gizlemiyordu. Beni canlı canlı rosto yapacağını düşündüğü belliydi.

"Şunu iyice bir anlamak istiyorum," dedi. "Maktul Brian Vanderhall'u ölümünden sonra hayatta ve etrafta gezinirken gördüğünüzü iddia ediyorsunuz."

"Evet."

"Ve jüriden bunun," –bir kâğıdı karşısında tutarak resmi bir belgeden okur gibi yaptı– "bilimsel açıdan mümkün olduğuna inanmasını bekliyorsunuz."

"Evet."

Terry, Haviland'ın iğneli sözlerine tepki vermemem konusunda beni uyarmıştı. Adam olta atıp beni öfkelenmeye ya da savunmaya geçmeye zorlayacaktı ama sakin kalmam gerekiyordu. İşin sırrı ses tonuna değil, sorulara yanıt vermekteydi.

"Bay Kelley, eşiniz şu anda mahkeme salonunda mı?"

"Hayır."

"Neden? Böyle zor bir zamanınızda size destek olmuyor mu?"

"Karım öldü," dedim.

"Öyle mi? Onu da siz mi öldürdünüz?"

Terry roket gibi ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum. Sanığı taciz ediyor."

"Reddedildi," dedi Yargıç Roswell. "Bay Kelley, soruyu yanıtlayabilirsiniz."

"Karımı ben öldürmedim," dedim. "Ben hiç kimseyi öldürmedim."

"Karınızın öldüğünü söylediniz. Nasıl öldü?"

"Bilmiyorum," dedim. Bu pek doğru sayılmazdı ama gerçekler ifademi tamamıyla raydan çıkarır ve bana hiç kimse inanmazdı.

"Bilmiyor musunuz?" dedi Haviland. "Polise onları eve giren tuhaf bir adamın öldürdüğünü söylememiş miydiniz? Bunlar sizin sözleriniz değil mi, Bay Kelley?"

"Evet, beni sorgulayan polise böyle söyledim."

"Şimdi sözlerinizi geri mi alıyorsunuz?"

"Hayır. Bir adam vardı ve onları adamın öldürdüğünü zannediyorum ama emin değilim."

"Brian Vanderhall muydu bu adam?"

"Hayır. Brian'ın olasılık dalgası çöktükten sonraydı."

Haviland bana inanmayan gözlerle baktı. "Öyleyse bir özetleyelim. Hikâyenizde ortadan yok olan iki sihirbaz var, bir tanesi ölmüşken diriliyor, öteki ailenizi öldürüyor, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Terry.

"Kabul edildi," dedi Roswell. "Lütfen farklı bir şekilde sorun, Bay Haviland."

"Ailenizi öldüren adamı tanıyor muydunuz?" dedi Haviland.

Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Hayır. Tanımadığımı söylemiştim. O sırada evde değildim. Eve girdiğimde içeride bir adam vardı ve ailemi onun öldürdüğünü zannediyorum."

"Polis bu adamı tutukladı mı?"

"Hayır."

"Tutuklandığınızda polise karınızla iki çocuğunuzun cesetlerinin evde olduğunu söylemediniz mi?"

"Söyledim."

"Polis cesetleri evde buldu mu?"

"Hayır, bulamadılar."

"Ailenizin kayıp olduğunu söylemek daha uygun olmaz mı, Bay Kelley? Sonuçta aylar oldu ve ne aileniz ne de cesetleri bulunamadı, değil mi?

"Kayıp olduklarını söylemek yanlış olmaz," dedim.

"Kayboluşundan önceki gece karınızla kavga etmiş miydiniz?" dedi Haviland.

"Hayır!"

"Ona vurdunuz mu?"

"Vurmadım. Ona bir kez bile vurmadım."

Haviland notlarından bir sayfa çevirdi. Sayfaları iki yandan tutup kenarlarını düzleştirmek için kürsünün üstüne vurdu. Bir kadının çocuklarını alıp geride hiç iz bırakmadan neden ortadan kaybolabileceğini düşünmeleri için jüriye zaman tanıyordu herhalde.

"Anlıyorum," dedi. "Bay Kelley, öfkeyle birine vurduğunuz oldu mu hiç?"

Duraksadım. Haviland'ın neden söz ettiğini çok iyi anlamıştım ve bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Soruyu cevaplayın lütfen," dedi Haviland. "Öfkeyle birine vurduğunuz oldu mu hiç?"

"Karımı korumak içindi."

"Tekrar soruyorum. Öfkeyle birine—"

"Evet. Spor kulübündeydik ve adam karımı taciz—"

"Evet ya da hayır demeniz yeterli." Haviland'ın yüzünde tepeden bakan bir tebessüm belirdi. "Kimdi bu adam?"

"Adı Martin Slosser'dı."

"Bu olay nerede gerçekleşti?"

"Granite Run Spor Kulübü'nde."

"Kaç kez vurdunuz?"

"Bilmiyorum?"

"Dört? Beş?"

"Öyle bir şey. Emin değilim."

"Saymadınız mı?"

"Tabii ki hayır."

"Kendinizi kaybettiğinizi söyleyebilir miyiz, Bay Kelley?"

"Adam karıma saldırdı."

"Fiziksel bir saldırı mıydı?"

"Tam olarak değil. Cinsel içerikli, göz dağı veren, terbiyesizce şeyler söylüyordu."

"Siz de karınızın kılına dokunduğu takdirde neler olacağını anlamasını sağladınız."

"Öfkelendim. Vurdum işte."

"Birazcık mı? Yoksa dudağını patlatıp etkisiz hale mi getirdiniz?"

"Soruyu anlamadım."

"Adam yaralandı mı, Bay Kelley?"

"Kısa bir süre bilincini yitirdi."

"Ambulansla Riddle Hastanesi'ne götürülüp beyin sarsıntısı ve kontüzyon tedavisi görmedi mi?"

"Hastaneye götürüldü, evet. Ne tedavisi gördüğünü bilmiyorum."

"Az önce jüriye hiç suç işlemediğinizi söylediniz. Sizce buna saldırı denemez mi?"

"Dava açılmadı," dedim. "Ne denebileceğini bilmiyorum."

"Demek bir adamı terbiyesizlik ettiği için yumrukladınız ve adam bilincini yitirdi. Karınıza dokunmuş olsaydı ne yapardınız acaba?"

"Neler olurdu bilemiyorum."

"Daha sert bir tepki vereceğinizi söylemek yanlış olmaz herhalde?"

"Bilemem. Öyle bir şey olmadı—"

"Peki ya eşinizi dolu bir tabancayla tehdit etseydi? Ya başına ateş etseydi?"

Öfkeyle patlamama ramak kaldı ama son anda kendimi tuttum. Savunma masasındaki Terry'nin başını telaşla, hafif hafif iki yana salladığını gördüm. Savcının soracağı soruların ritmine kapılmamamı bana kim bilir kaç kez söylemişti. Acele etme. Nefes al. Cevap verirken kendi ritmini koru.

Derin bir nefes aldım. Beşe kadar saydım. "Sorularınız varsayıma dayalı," dedim sakin sakin. "Asla gerçekleşmemiş bir durumda ne yapacağımı bilebilmem mümkün değil."

"Bir sorum daha var. Philadelphia'da boks müsabakalarına katıldığınız zamanları düşünün. Vinny Russo diye birini hatırlıyor musunuz?"

Kaslarım kasıldı. Yine olta attığını, beni şiddetli bir tepki vermeye kışkırttığını biliyordum. "Hatırlıyorum," dedim, sıkılı dişlerimin arasından. "Çok eskidendi."

"Annenizle seks yapıyorlarmış."

"Evet."

"Polis raporuna göre Güney Philadelphia'daki evinizde annenizle ikisini cinsel münasebet halinde yakalamışsınız."

"Evet."

"Divanın üzerinde seks yaparlarken üzerlerine yürümüşsünüz."

"Evet."

"Bay Russo'ya zarar verdiniz mi?"

Polis raporu elindeydi. Gerçeği allayıp pullamanın anlamı yoktu. "Bütün gücümle bir tane geçirdim."

"Müsabakalara katılan bir boksör olarak bayağı sert vurmuşsunuz demektir."

"Evet."

"Sadece bir kez mi vurdunuz?"

"Ayağa kalktı, ben de bir tane daha geçirdim."

"Polis raporuna göre burnunu kırmış ve üç dişini yerinden sökmüşsünüz?"

"Öyle diyorlarsa doğrudur."

"Ayrıca Bay Russo'nun can korkusuyla evden çıplak kaçtığını söylüyorlar."

O anıyla birlikte gelen gülücüğü bastırdım. "Doğru, öyle yapmıştı."

"Ama size soracak olursak, hiç şiddet suçu işlememişsiniz."

"Hiç hüküm giymedim, evet."

"Ama bu aynı şey değil, ne dersiniz, Bay Kelley?"

"Gerektiği zaman sevdiklerimi koruyabilirim. Saldırgan olmak başka bir şey."

"Anneniz onunla görüşmeyi istemiyor muydu? Kendisini ondan kurtarmanızı mı istemişti?" dedi Haviland.

"Vinny'yi hepimiz tanırdık," dedim. "Pisliğin tekiydi. Annemi kullanıyordu. Benim yerime abilerinden birine yakalanmış olsa daha kötü olurdu."

"Fakat hayatınızdaki kadınların cinselliği söz konusu olduğunda saldırgan ve korumacı bir duruşa sahip olduğunuz söylenebilir."

"Ne demek o?"

"Anneniz, eşiniz ya da kızlarınız cinsel açıdan tehdit altında olduğunda, şiddetle tepki veriyorsunuz."

"Sevdiğiniz insanları korumak suç değildir," dedim. "Bu birini öldürdüğümü göstermez."

"Bay Vanderhall'un romantik ilişkilerini nasıl tanımlarsınız?"

Konunun aniden değişmesi aklımı karıştırmıştı. "Efendim?"

"Kadınlarla olan ilişkileri. Seks hayatı diyelim. Nasıldı sizce?"

"Değişken ve kısa ömürlü. Hayatında en az bir, bazen birden fazla kadın olurdu. Avlanmanın heyecanını severdi ama gerçek bir ilişkiyi sürdürecek kadar sabırlı değildi. Ama kadınlar buna rağmen, her nedense, onu çekici bulurdu."

"Evli kadınlarla da ilişkiye girer miydi?"

"Sık sık, evet."

"Kocalar bu ilişkilerden haberdar mıydı?"

"Genelde hayır. Öyle başlamazdı en azından. Başı bu yüzden çok belaya girmişti."

"Hayatındaki kadınların kimler olduğunu bilir miydiniz?"

"Hayır. Birlikte çalıştığımız zamanlarda da bilmezdim, tabii ki son iki senedir de."

"Yani Bay Vanderhall'un tanıdığınız biriyle ilişkisi olduğundan da haberiniz olmayabilirdi. Mesela, eşiniz Elena'yla."

Bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi ama etmemiştim. Beni hazırlıksız yakalamıştı, sanık kürsüsünde burnumdan soluyarak ayağa kalktım.

"Bay Kelley, lütfen oturun," dedi Yargıç Roswell sert bir sesle.

Tepki verebilmem için biraz zaman geçmesi gerekti. Sadece Haviland'a değil, durumun inanılmazlığına, Brian Vanderhall'a, adalet sistemine, kuantum fiziğinin mantık dışı saçmalığına, hatta kendime karşı bir öfke denizinde boğulmak üzereydim. O deniz içimden geçiyor, beni âdeta kör ediyor, kulaklarımdan boşanıyordu. Sonunda kontrolü tekrar ele geçirip yerime oturdum.

Ben oturduktan sonra yargıç bağırarak itiraz eden Terry'ye kulak verdi. Roswell iddia makamının sanığı taciz ettiğini onayladı. "Bayan Kelley'nin maktulle ilişkisi olduğuna dair gerçek bir kanıtınız yoksa bu türden sorulara bir son verin. Benim mahkememde zarf atmalara, olta atmalara izin vermem."

Haviland özür diledi ama hiç üzgün görünmüyordu. İstediği şeyi zaten aldığını anladım: Jürinin önünde öfkeyle tepki vermiştim. "Şiddet eğilimlerinizi kontrol altında tutabilmek için profesyonel yardım aldınız mı hiç, Bay Kelley?"

"Benim şiddete eğilimim yok."

"Soruyu cevaplayın lütfen. Tekrarlamamı ister misiniz?"

"Hayır," dedim.

"Soruyu tekrarlamama mı hayır yoksa—"

"Hayır, şiddet eğilimi için doktora falan gitmedim," diye gürledim. Kasten bam telime bastığını bildiğim halde sinirlenmeden edemiyordum. Adam benim hayatımla oyun oynuyordu. Oynadığı oyunlardan hoşlanmamıştım.

"Şöyle bir özet geçersek," dedi Haviland. "Bay Vanderhall'un ofisine girip çıkabilen tek kişi olmanıza, ölümüne sebep olan silahın üstünüzden çıkmasına, ayakkabılarınızda kanının bulunmasına rağmen ölümüyle hiçbir ilginiz olmadığını iddia ediyorsunuz."

Ses tonuma olabildiğince dürüst bir kararlılık vermeye çalıştım. "Evet. Onu ben öldürmedim."

"Her şeye rağmen jüriden bu fantastik fotokopi fizikçiler hikâyesine inanmasını bekliyorsunuz?"

"Gerçek bu."

"Bay Vanderhall aynı anda hem ölü hem de diri miydi yani?"

"Evet."

"Eh, neden söz ettiğinizi en azından siz biliyorsunuzdur herhalde, sonuçta fizikçisiniz." Bunun üstüne birkaç kıkırtı duyuldu. "Söyleyin bana, siz öldüğünüzün ertesi günü ayaklanıp yaşamaya başladınız mı hiç?"

"Hayır."

"Bunun mümkün olduğunu söyleyen, hakemlik sürecinden geçmiş, bilimsel bir makale okudunuz mu?"

"Hayır."

"Aynı anda iki yerde birden bulundunuz mu?"

"Evet."

"Bu konuda elinizde en ufak bir delil... efendim?"

Gülümsedim. "Evet, aynı anda iki yerde birden bulundum."

Haviland nasıl devam edeceğini bilemeden bir yargıca, bir bana baktı. Yargıç Roswell sert bir sesle, "Bay Kelley," diye söze başladı ama hemen sözünü kestim.

"Efendim," dedim, salondaki herkesin duyabileceği bir sesle. "Başından beri bunu söylüyorum. Bir insanın aynı anda iki yerde birden olması sadece mümkün değil, ben şu anda bunu gerçekleştiriyorum." Terry'ye baktım, başını salladı. Zamanı gelmişti. Aynı benim gibi sade siyah bir takım giyip siyah kravat takmış bir adamın önündeki kapılar açılırken mahkeme salonunun kapılarını gösterdim. Adam kopyam Jacob'tı. "Hatta," dedim, "şu anda buradayım."

Salondaki herkes dönüp bakarken gıcırdayan sıralardan bir gürültü koptu. Öteki Jacob'la görüntümüzü karşılaştıran başlar ileri geri döndü. Dimdik oturup herkesin yüzümü net olarak görmesini sağladım. Kopyam güvenli adımlarla öne doğru ilerledi.

Böyle bir şov yapmak riskliydi ama bütün dikkatleri üzerimizde topladığımız bu ânın ülkedeki büyün akışlarda yer alacağı kesindi. Haviland şaşkına dönmüştü. İlk kez ne diyeceğini bilemeden bir öteki Jacob'a, bir bana bakıyordu. Jüri tenis maçı izler gibiydi.

Yargıç Roswell ayağa kalktığında müşfik yüzü hiddetle kasılmıştı. "Bay Sheppard," diye parladı. Terry hazır ola geçer gibi ayağa fırladı. "Niyetiniz mahkeme salonumu sirke çevirmek mi?"

"Hayır, efendim. Özür dilerim."

"Mübaşir, lütfen bu adamı bina dışına çıkartın."

"Fakat efendim, o benim tanıklarımdan biri," dedi Terry.

Roswell'in gözleri kısıldı. "Mahkemeye son tanığınızın Bay Kelley olacağını söylediniz."

"Evet. Bu da Jacob Kelley."

"Hangisi, Bay Sheppard?"

"İkisi de, efendim. Savunmamız ve Bay Kelley'nin ifadesi zaten bütünüyle buna dayalı. Bu ne bir sirk numarası ne de Bay Kelley'nin ikizi, kendisinin hiç kardeşi yok. Aynen öldüğü gece Brian Vanderhall'a olduğu gibi aynı anda iki yerde."

"Efendim, bu çok saçma," dedi Haviland. Yüzü kızarmış, oflayıp pofluyordu. "Davanın iptalini talep ediyorum."

Yargıç Roswell o gün ikinci kez tokmağını kullandı. "Jüri görüşme odasına dönerek talimatları bekleyecektir," dedi, salondaki uğultuyu delip geçen bir sesle. "Bay Sheppard, Bay Haviland, Bay Kelley ve... öteki Bay Kelley. Tek bir söz daha etmeden benim odama gelin."

Siyah cübbesini döndüre döndüre kürsüsünden ayrıldı. Dördümüz süklüm püklüm peşinden gidip kapılardan geçerek kanun kitaplarıyla dolu olmazsa olmaz kitaplıkların ve maun mobilyaların olduğu lambrili ofise girdik. Yargıcınki dışında sadece iki koltuk vardı. Koltuklara avukatlar oturdu, Jacob'la ikimiz ayakta kaldık.

Roswell çileden çıkmış bir tavırla içini çekti. "Terry, neyin var senin?" dedi, salondaki resmî hitap şeklinden vazgeçerek. "Zaten zor bir dava ama bu kadar gözünün döneceğini tahmin etmezdim. Davanın iptalini ve mahkemenin zamanıyla parasını boşa harcadığın için sana ağır bir ceza verilmesini ciddi olarak düşünüyorum."

Terry yargıcın masasına fosforlu kalemle çizili bir bölümü görebilmesi için birkaç sayfası arkasına doğru katlanmış bir belge bıraktı. "Hepsi doğru, Ann. DNA sonuçları burada. Bu ikisi aynı adam."

Roswell belgeye bakmadı bile. "Saçmalık. Aynı yumurta ikizlerinin DNA'ları aynıdır, sen de biliyorsun."

"Onlara bir bak. İyice bir bak."

Jacob'la omuz omuza gelip dimdik durduk. Roswell bize baktı. En çarpıcı şeyin birbirimize ne kadar benzediğimiz değil, bu şekilde durduğumuzda birbirimizin aynadaki görüntüsü gibi gözükmemiz olduğunu biliyordum. Yan yana bakıldığında yüzlerimiz ne ikizlerde görülebilecek ne de ustalıklı makyajlarla yaratılabilecek bir simetriye sahipti. Roswell dikkatle bizi incelerken yüzünden ne düşündüğü kesinlikle anlaşılmıyordu.

"David?" dedi sonunda.

"Tamamen saçmalık tabii ki," dedi Haviland.

"Bir şey söyleme," dedi Roswell. "Sadece bak."

Haviland koltuğunda dönüp uzun bir an boyunca bizi inceledi. "Dalga geçiyorsunuz," dedi. "Cidden mi?"

Aynı anda başlarımızı salladık. "Cidden."

BÖLÜM 27
ÜST SPİN

Yargıç Roswell ikna olursa, serbest kalıp eve döneriz sanmıştım ama bu o kadar kolay değildi. Söylediklerimize inansa da hiç memnun değildi. Kızgınlığı en çok Terry Sheppard'a yönelikti.

"Adli bir hata bu," dedi.

"Niçin?" dedim. "Biz masumuz."

Gözleri hedefi arayan bir Gatling gibi bana çevrildi. "Orasını bilemem. İki kişiyseniz, onu öldürmüş olma ihtimaliniz iki katına çıkıyor da denebilir. Bildiğim şey, bunun adalet sistemini altüst edeceği. Yaptığınız ufak gösteri bütün ulusal haber akışlarında yer aldı. Demek oluyor ki hemen yarın içerideki bütün mahkûmlar avukatlarına temyiz dosyaları hazırlatmaya, suçu işleyenin kendileri değil tıpatıp kopyaları olan başka biri olduğunu iddia etmeye başlayacaklar. Dışarıda sizin adınıza işler çeviren bir hayalet varken kime ne ceza verilebilir ki? Bu tam bir felaket."

"Ama biz aynı kişiyiz," dedi sanık olan Jacob. "Tek pasaport, tek ehliyet, tek sosyal güvenlik numarası var. Yanlış bir şey yapmışsak, ikimiz de eşit derecede suçluyuz. Sonunda dalga formu çökecek ve yine tek kişi olacağız."

Yargıcın gözleri bir an Jacob'ta takılı kaldıktan sonra tekrar Sheppard'a çevrildi. "Tam bir felaket," dedi yine. "Terry, seni daha akıllı biri sanırdım."

"Dava emsal oluşturacaksa bu benim suçum değil," dedi Terry. "Gerçek bu. Bu ikisi aynı adam. İkisi aynı adamsa Brian Vanderhall'un bölündüğü iddiaları da inandırıcılık kazanıyor."

"Mantık yürütme bana. Duymak istemiyorum." Yargıç Roswell yaramaz çocuğunu azarlayan bir anne gibi resmen Sheppard'a parmağını doğrultmuştu. "Üstünlük sağlamak için savcıdan ve benden gerçeği gizledin. Dikkatleri gündemdeki konudan uzaklaştırmak için dev bir duman perdesi yarattın. Konumuz şu: Müvekkilin Brian Vanderhall'u öldürdü mü, öldürmedi mi? Daha önce hiçbir avukat beni böyle bir hayal kırıklığına uğratmamıştı. Seni tanıdığımda prensip sahibi biriydin. Gelecek vadediyordun. Dava kazanmak için ucuz numaralara başvuracağın hiç aklıma gelmezdi."

"Duman perdesi falan yaratmadım," dedi Terry sabırla. "Sadece Vanderhall'un kendini öldürmesinin inanılır bir şey olduğunu gösterdik."

"Tam bir şovdu ve bu davanın ötesinde düşünmeyi becerebilsen hukuk sistemini kökten etkileyecek bir şey olduğunu sen de görebilirdin. Keşif sürecinin ruhuna, güvenirliğine zarar verdi. Hile yaptın, Terry."

"Ama Ann..."

"Bana 'Efendim' de," diye parladı Roswell. "Hatta hiç konuşmasan daha iyi. Bu konuyu bana haftalar öncesinden açabilirdin. İki taraf baş başa tartışırdı ve adilliği koruyarak nasıl devam edeceğimize karar verirdik. Şimdi adil yargılamayı nasıl sağlayacağız? Davanın iptalini beyan edesim var ama sayende şimdiki gibi bir jüriyi nasıl toplayacağımızı bilemiyorum." Bir an düşündü. "Jüriye az önce kapıdan girdiğini gördükleri kişinin kimliğiyle ilgili düşüncelerini hesaba katmadan kanıtları değerlendirmeleri gerektiğini söyleyeceğim. Öteki Bay Kelley ifade vermeyecek. Bay

Haviland, siz sorgulamanızı bitireceksiniz, sonra da kapanış konuşmalarına geçeceğiz. Bu olaydan mahkeme salonunda bir kez daha söz edilmeyecek."

"Efendim, Bay Sheppard bu maskaralığı yaparak sizinle ve mahkemeyle alay etti. Davadan alınması gerekir," dedi Haviland.

Yargıç Roswell ona bakarak gözlerini kıstı. Haviland, Terry'nin onunla dalga geçtiğini söyleyerek çizmeyi aşmıştı sanırım. "Buna gerek yok," dedi Roswell. "Ancak, Bay Kelley," diyerek bana baktı, "mahkeme salonuma yüz metreden daha fazla yaklaşacak ya da bu dava bitmeden önce haberlere çıkacak olursanız, sizi de cinayetten tutuklatırım. İnanın, yaparım. Herkes anladı mı?"

Pis pis sırıtan David Haviland hariç hepimiz somurtarak başımızı salladık.

Felaket. Çok iyi bir plan gibi gelmişti ama suya düşmüştü işte. Jürinin, kısa süreliğine de olsa, beni görmüş olması Roswell'in vereceği talimata rağmen kararlarını etkileyebilirdi ama ayrıca belirttiği gibi, iki kişi olmamız cinayeti benim işlemediğimi göstermezdi. Yargıç gördükleri şeyi dikkate almamalarını söyleyince jürideki-ler bunun bir çeşit gösteri olduğunu düşünecekti, hikâyeme inanmaktan çok daha kolaydı bu. Parmak izleri, tabanca, kanlı ayakkabılar olduğu gibi duruyordu. Kopyam soruların geri kalanına göğüs germek zorunda kalacaktı ve görünüşe göre yargıç, Haviland'a bundan sonra soracağı sorularda büyük bir serbestlik tanıyacaktı. İşim hiç kolaylaşmamıştı.

♠

Roswell mübaşiri çağırıp bina dışına kadar bana eşlik etmesini söyledi ve duruşma bensiz devam ederken kaldırımda tek başıma bırakıldım. Ne yapacağımı bilemeden adliyenin önünde öylece kalakaldım. Alex içerideydi ama oraya gidip onu bulamazdım. Onun gördüğü şey yargıcın odasına girdiğim ve dışarı çıkmadığımdı.

Etrafa bakınınca, yavaşça koşarak bana doğru gelen birini gördüm. "Jean!" dedim.

"Neler oldu içeride?" diye sordu.

"Küçük gösterimiz yargıcı çok kızdırdı. Mahkeme salonuna girmem yasaklandı. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne demek."

"İçeri girip Alex'e burada olduğumu söyler misin lütfen?"

"Tabii."

Jean adliyenin basamaklarını koşarak çıktı. İki dakika sonra Alex ve içeride onunla birlikte duruşmayı izleyen Marek'le birlikte geri geldi. Garajda Colin'in arabasını bulduk ve Alex öne, Jean'le Marek arkaya geçti. Ben de şoför koltuğuna oturup kapıyı kapadım. Motoru çalıştırmadım çünkü nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Durum şöyle," diyerek dönüp ötekilere baktım. "Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Jüri beni beraat mi ettirecek yoksa suçlumu bulacak, dalga formum ne zaman ve ne şekilde çökecek bilemiyorum. Herhangi birimizin davanın gidişatını etkilemesi için artık çok geç sanırım. Bu yüzden kalan zamanda ailemin geri kalanına ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ben varım," dedi Jean. Nick'in telefonda söylediklerini hatırlayıp bu konudan söz etmemeye karar verdim. Beni hiç ilgilendirmezdi ve Jean ne gibi sorunlar yaşıyor olursa olsun, iyi bir dost olduğunu göstermişti. Ailevi sorunlarını kendi başına çözmek zorundaydı ve o bana içini açmayı uygun bulmuyorsa işlerine burnumu sokamazdım.

Alex elini elimin üzerine koyup parmaklarımı sıktı. "Ben de varım," dedi. Ona sıcacık bir gülücük yolladım. Ne kadar zamanı kaldığına, dalga formu çöktüğünde kime dönüşeceğine dair onun da hiçbir fikri olmadığından ikimiz de söz etmedik.

Marek bir şey söylemedi ama onun da yanımda olacağından emindim. Son birkaç aydır, o da zannettiğim kadar iyi bir dost olduğunu göstermişti. Brian Vanderhall'dan daha iyi bir dost olduğu kesindi. Fazla bir şey söylemiyor, duygularını göstermiyordu ama

bu iş o ya da bu şekilde çözülünceye kadar beni yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Telefonuma bakıp Lily Lin'den gelen bir mesaj olduğunu gördüm. "Bir saniye," dedim. "Bu şey önemli olabilir."

Mesaj kısaydı ama bir haber akışının linkini yollamıştı. Sonunda bize izletmeye karar vermişti demek.

Lily'den öğrendiklerimizi ötekilere de özet geçtim. "Onları gören son kişi," dedim. "Neler olduğunu şimdi anlayabiliriz."

Ötekiler lenslerini telefonuma bağlarken kalbim güm güm atıyordu. Herkes hazır olduğunda akışı başlattım.

Akışın başını Alex'le biliyorduk; daha önce Sheila'nın bakış açısından da izlemiştik. Elena beni sordu, Lily onları Brian'ın ofisine götürmeyi teklif etti. Feynman Center'dan çıkıp çakıl taşlı yoldan Dirac binasına doğru yürüdüler. Aralık ayı olduğu için hava çoktan kararmıştı. Ufukta incecik bir ay vardı. Lily'nin üstünde kazak vardı ama paltosunu giymemişti ve kendine sarılmış, en önden gidiyordu.

Ansızın önlerine bir adam çıktı. Bir binadan ya da bir ağacın arkasından değil, aniden beliriverdi. O mesafeden bile yüz kemikleri tuhaf görünüyor ve dirsekleriyle dizleri tuhaf açılarla kıvrılıyordu. Gözleri yoktu.

Lily geriye doğru bir adım atarken Elena'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm. *Varcolac* tuhaf ellerinin zorluk çıkarmayacağı hareketlerle ilerledi. Lily çığlık atıp geriye giderek yolundan çekildi. *Varcolac* onu görmezden geldi.

Elena *varcolac*'ın önüne çıkıp çocuklarla arasına girdi. "Kimsin sen?" dedi. "Ne istiyorsun?"

Varcolac ona doğru uzanınca evdeki öldürme sahnesinin bir tekrarını bekleyerek irkildim. Onun yerine, havanın bir bölümü görünmeyen menteşeler üzerinde açılır gibi oldu ve ilkinin kopyaları olan beş-on tane *varcolac* daha belirip çimlerin üzerine dağılarak

grubu çevreledi. *Varcolac*'lar yaklaşırken çocuklar çığlık çığlığa birbirine sokuldu. Sıkı bir çember oluşturduklarında etraflarındaki boşluk üç boyutlu bir tavan kapağı gibi bir kez daha döndü ve yeniden normal konumuna geldiğinde, Elena'yla çocuklar *varcolac*'larla birlikte kaybolmuştu. Geride bir tek görüşü gözyaşlarıyla bulanan Lily kaldı.

Haber akışı bitti. Lily gördüklerini bu yüzden hiç kimseye anlatmamıştı demek. Korkunç ve imkânsız bir şeydi, ona kim inanırdı ki? Aslında mahkemede ifade vermediği için sevinmiş olmalıydı.

Ama artık aileme neler olduğunu öğrenmeye bir adım daha yaklaşmıştım. *Varcolac*'larca öldürülmüş olmaları mümkün, hatta belki akla yatkındı ama kesin değildi. Aylardır kimse tarafından görülmedikleri halde dalga formlarının henüz *çökmediği* düşünülebilirdi. *Varcolac*'ların onları nereye götürdüğünü ya da geleneksel anlamda öyle bir "yer" olup olmadığını bilebilmenin bir yolu yoktu ama hâlâ hayatta olmaları olasılığı, sadece bir olasılık olarak vardı.

Koltuğumda dönüp ötekilere baktım. "Higgs projektörü mektubun bir kopyası onlardaydı sanırım," dedim. "*Varcolac* bölündüklerini anladı ve Alessandra'nın elindeki kopyayı yok ettikten sonra öteki mektubu da yok etmek için NJSÇ'ye gitti."

"Dur bir dakika," dedi Alex. "Kafam karıştı. Bu mektubun kaç kopyası vardı ki?"

"Benim hesabıma göre dört tane," dedim. "Esas mektup Brian'daydı, o bölününce iki oldu. Bunlardan biri çam ormanında yok edildi, ötekini bana yollamıştı. Bana yollanan mektup iki kez, iki seferinde de Alex'le birlikte bölündü. Versiyonlardan biri NJSÇ'ye gitti, diğeri evde kaldı ve *varcolac* tarafından yok edildi, ötekini de Alex çitin orada düşürdü ve biz sonradan bulduk. Bildiğimiz kadarıyla bendeki geriye kalan tek kopya."

"Ne yapmamız gerekir ki?" dedi Jean. "Gidip Lily'yi bulsak? Belki başka bildikleri de vardır."

"Hayır," dedi Alex. "Yeni kız arkadaşını bulmalıyız."

"Doğru!" diyerek parmaklarımı şaklattım. "Brian ölmeden önce Lily'den ayrılmış ama Lily yeni bir kız arkadaşı olduğunu, o kız yüzünden terk edildiğini söylemişti. Yeni kız da Brian'a deneylerinde yardım ediyormuş."

"Kimmiş?" dedi Jean.

"Kim olduğunu bilmiyor."

"Çok iyi bir ipucu değil."

"Ama onu bulabilirsek Brian'ın nasıl öldüğü hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Hatta belki de katil odur. Tetiği Brian istediği için o çekmiş ve deney ters gitmiş olabilir. Ya da belki Brian'a kızmıştı ve dolu tabanca elinin altındaydı, o da alıp Brian'ı vurdu," dedim.

"Ama cesedi parmak iziyle kilitlenen bir odada bulundu. Kapıyı bir tek sen ve Brian kilitleyebiliyordunuz," dedi Jean.

"Ya da kilidi yeniden programlamayı bilen biri."

"Polis kontrol etti ya. Yıllardır programlanmadığını söylüyorlar."

"O zaman hem kilidin nasıl programlanacağını hem de kimsenin anlamaması için sistem günlüklerinin nasıl hekleneceğini bilen biri yapmıştır."

"Hiç de Brian'ın hoşlanacağı bir tipe benzemiyor," dedi Jean.

"Bak, onu biri öldürdü. Öldüren ben değilim. *Varcolac*'ın tabanca kullanacak hali yok. Başka biri olmalı. Birisi o kilidi aşmış olmalı," dedim.

Jean bezgin bir ses çıkardı. "Bu konuyu daha önce de defalarca konuştuk. Mantıken kapıyı kilitleyip odadan çıkmış olabilecek tek kişi Brian. Yani öteki versiyonu."

Kendimi koltuğa bıraktım. Ben hâlâ Brian'ın kendini öldürmediğini düşünüyordum ama Jean haklıydı, bu şekilde bir yere

varamıyorduk. Ayrıca, amacım artık Brian'ın nasıl öldürüldüğünü çözmek değildi. Bunun için çok geçti. Şimdi sadece ailemi bulmak istiyordum.

"NJSÇ'ye gitmemiz lazım," dedi Jean.

"Bu hafta kaç kez gittik ya zaten," dedi Alex. "Daha ne bulacağız?"

Jean öne doğru eğildi. "*Varcolac*'ın ne istediğini bulmamız gerek. Aileni nereye götürdüğünü öğrenmek için onun nerede olduğunu bilmemiz gerek. *Varcolac*'ı bulmalıyız. Bunu yapmanın tek yolu da CATHIE odasına girmek."

Başımı iki yana sallamaya başladım. "İyi bir fikir değil. Sen onu gerçek hayatta görmedin Jeannie. Bizi öldürecekti."

Jean kollarını kavuşturdu. "Onları bulmak istiyorsan gitmemiz gereken yer orası. Cevaplar orada."

Tam kulağımın dibinde, pencereye aniden vurulunca yerimden sıçradım. Başımı çevirince camdan bana bakan muhabiri gördüm. "Bay Kelley? Birkaç soru sorabilir miyim acaba?"

"Gidelim artık," dedim. Motoru çalıştırıp birinci vitese taktım.

Gazeteci bir kez daha camı tıklattı. "Bay Kelley?"

Pencereyi bir parmak indirdim. "Masumum," dedim. "Söyleyecek başka bir şeyim yok." Arabayı park yerinden geri geri çıkardım. Adam peşimden koşup önümüzde durarak çıkışı tıkadı. Yine de sürmeye devam ettim.

"Durun," dedi, ama ben üstüne giderken olduğu yerde kalacak cesareti yoktu. Durmayınca, son anda yana sıçradı. "Hey!"

Sokağa çıkar çıkmaz beni gören başka bir gazeteci, önünde vızıldayan kameralarla bize doğru koştu. "Mahkeme dağıldı herhalde," dedim. "Çoktan gitmiş olmalıydık." Birdenbire, ekmek peşindeki martılar gibi bir sürü gazeteci ortaya çıktı. Kornaya basıp

uzaklaşarak, kaldırımda durmuş peşimden bağıran muhabirleri geride bıraktım.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Jean.

"Sence?" dedim. Hoşuma gitmese de Jean'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bundan kaçış yoktu. *Varcolac*'ın bir ini varsa orası süper çarpıştırıcıydı ve cevapları bulmak istiyorsak, oraya tekrar inmek zorundaydık.

BÖLÜM 28
ALT SPİN

Jürinin geri dönüp kararını bildirmesini beklemek işkencelerin en kötüsüydü. Saniyeler uzayıp gidiyordu ve dakikaların içinde öyle çok saniye vardı ki. Bazen saate baktığımda, geriye gitmiş gibi geliyordu. Zamanla işimiz olduğundan değil. Süre bitimi diye bir şey yoktu. Jüri gerek duyarsa, karar vermek için bir hafta bile tartışabilirdi.

Haviland'ın sorgusunun son bölümü kanlı ve acımasızcaydı. Beni hikâyemin her bir detayı boyunca sürükleyerek, hikâye bir peri masalı kadar boş ve gülünç görününceye kadar, her şeyi defalarca anlattırmıştı. Arada bir sihirli cücelere, Koca Ayak'a, Loch Ness Canavarı'na inanıp inanmadığımı ya da uzaylılar tarafından kaçırılıp kaçırılmadığımı sormuş, anlattığım hikâye karşısında bunları sormaya hakkı olduğunu söylemek istercesine her seferinde omuz silkmişti. Terry put gibi oturarak dosdoğru ileriye bakmış, aldığımız darbelerin farkında değilmiş gibi davranmıştı.

Sonunda, bu katliam bittiğinde avukatlar kapanış konuşmalarını yaptılar. Terry cesurca bir çabayla, jüriye iddia makamının bana karşı gösterebildiği fiziksel delillerin sadece olay yerinde bulunduğumu kanıtladığını, benim de bunu açıkça kabul ettiğimi hatırlattı. Deliller tetiği benim çektiğimi kanıtlamıyordu. Brian'ın ölüm saatinde beni olay yerinde gören görgü tanığı yoktu. İddia

makamı böyle bir suçu işlemem için şiddete eğilimli biri olduğumu öne sürmek dışında mantıklı bir neden gösterememişti. Alternatif bir teoriyi de eşit derecede inanılır kılan dikkate değer kanıtlar olduğunu belirtmek dışında bilimsel gerçeklere değinmedi. O sırada hafif kaşlarını çatan Roswell patlamaya hazır görünüyordu ama ses etmedi. Terry sözlerini alternatif bir teoriye tamamen inanmak zorunda olunmadığını, yalnızca birden fazla ihtimal olduğunu ve suçumun kanıtlanmadığının göz önünde bulundurulması gerektiğini jüriye hatırlatarak bitirdi.

Öte yandan, Haviland kapanış konuşmasını yaparken bir zafer andı içer, hatta zaferini kutlar gibiydi. "Sözde bilim"imle dalga geçip jüridekilerden bir kişiyi güldürmeyi bile başardı. Sonra ciddileşti ve bir insanın ölümüne sebep olmanın korkunçluğu, toplumun kendini koruması gerektiği, her bir jüri üyesinin vatandaşlarına karşı sorumlu olduğuna dair bir nutuk çekti. Kanıtların hızlı bir özetini geçerek savunmanın inanılır bir alternatif teori üretme çabalarını "hayalperestlik" ve "çaresizlik" olarak nitelendirdi. Cinayet sebebi konusunu geçiştirdi ve onun yerine açılış konuşmasındaki "makul şüphe" temasına dönerek makul bir insanın Brian Vanderhall'u kimin öldürdüğüne dair şüphe duyamayacağını öne sürdü.

İki konuşma da bittiğinde Yargıç Roswell jüriye talimatlarını verdi. Onlardan sadece ve sadece kanıtları değerlendirmelerini, avukatların sorularıyla konuşmalarını ya da görmüş olabilecekleri "herhangi bir şeyi" hesaba katmamalarını istedi. Sadece resmî olarak mahkeme kayıtlarına giren şeyler kanıt sayılabilirdi.

"Son bir şey," dedi Yargıç Roswell. "Korkarım, bu jüriyi bir karara varılıncaya kadar tecrit etmek zorundayım. Karara bu akşam varacak olursanız buna gerek kalmaz fakat varamadığınız takdirde dava sonuçlanıncaya kadar evlerinize dönemeyeceksiniz. Yemek ve kalacak yer tarafımızdan sağlanacak."

Bu duyuru jüridekilerin homurdanarak bakışmalarına neden olunca, davanın bu insanların hayatında ne kadar önemsiz bir yere sahip olduğunu görmek beni bir kez daha sarstı. Vicdan sahibi

insanlardı belki, bundan şüphe etmek için nedenim yoktu ama bütün bunlar bir-iki gün sonra onlar için bitmiş olacaktı. Evlerine, ailelerine, kendi hayatlarına dönecek ve cinayet davası maceralarını bir-iki hafta anlattıktan sonra her şeyi unutacaklardı. Mahkemenin sağlayacağı oteldeki odada HBO kanalının olup olmaması, onlar için davanın sonucundan daha önemliydi büyük ihtimalle. Belki fazla karamsardım ama benim durduğum yerden adalet sistemi konusunda iyimser olmak pek mümkün değildi.

Kuşkusuz aynı şeye tepki olarak jüriye sert gözlerle baktı Roswell. "Jüri üyeleri, bayanlar ve baylar, eve gitme arzunuz davaya gerekli özeni göstermenizi engellemesin. Burada bir insanın yaşamı söz konusu. Karşı görüşlerinizi kendinize saklamak, jüri üyeleriyle tartışmamak, masum bir adamın cezalandırılmasına ya da suçluyken serbest kalmasına neden olabilir. Adalet sistemimiz bu sorumluluğu size verirken, bu adamın suçlu ya da masum olduğuna, suçlanan kişi kendinizmişsiniz gibi davranarak karar vereceğinize güveniyor."

Jüri bunun üstüne, okunaksız yüz ifadeleriyle ayağa kalkarak salondan çıktı. Ben de bu bitip tükenmeyen haftanın çoğunu üzerinde geçirerek ısıttığım koltukta kalıp bekledim. Duruşmalarda boşa geçen bol bol zaman olduğu için o salonda beklediğim çok olmuştu zaten: jüridekilerin gelmesini, yargıcın yaverleriyle, yazıcıyla, adliye memurlarıyla, mübaşirle ve içeri girip çıkarak duruşmanın akışını bozan öteki isimsiz insanlarla fısır fısır gerçekleştirdiği yüz çeşit ritüelin ve avukatların yargıçla yaptığı kayıt dışı bir görüşmenin bitmesini. Salondaki zarif kartonpiyerleri, garip renk düzenini, dev avizeleri uzun uzun incelemiştim. Düştüğüm durumu acı acı düşünmemi engelleyecek başka bir uyaran kalmamıştı.

Hayatımı yaşayan başka biri vardı. O başka birinin teknik açıdan ben oluşum bir şey değiştirmiyordu. *O* dışarıda rahatça dolaşıyor, istediği yere gidiyor, arkadaşlarımla takılıyor, lokantalarda yemek yiyor, kızımla zaman geçiriyor, *bense* her gece hapishanedeki hücreme dönüyordum ve büyük ihtimalle cinayetten suçlu

bulunacaktım. Dalga formumuzun çökme olasılığı da pek bir şey ifade etmiyordu: Nihai Jacob ne kadar çok *ona* benzerse, *ben* o kadar yok olacaktım. Nihai Jacob ne kadar çok *bana* benzerse, hayatımın geri kalanını hapiste geçirme olasılığım o kadar artacaktı. Hayatımı yaşayan adam, gerçeği ben olmadan öğrenmeye çalışırken ben elim kolum bağlı oturuyordum. Dalga formunu çökmeye zorlamanın ve ne şekilde kararlı hale geleceğini belirlemenin bir yolunu bulabilir miydi acaba? O zaman hangi seçeneği tercih edeceği belliydi ve onu suçlayamazdım.

Öteki beni üçüncü tekil şahıs olarak düşünmeye başlamış olmam tuhaftı. Prensipte, o da bendim ama deneyimlerimiz farklılaştıkça bunun doğruluğuna inanmak gitgide zorlaşıyordu. Brian'ın öldüğü gün ikimiz aynı kişiydik ama hâlâ öyle miydik acaba? Bunu söyleyebilmek zordu.

Jürinin dönmesi geciktikçe gecikti. Ne zaman biri öksürse ya da bir kapı açılıp kapansa, karın kaslarım bir panik dalgasıyla geriliyor, jüri döndü zannediyordum. Beklemek tam bir azaptı. Gerek olmadığı halde, sırf kalkıp hareket etmiş olmak için tuvalete gitmek istedim.

Mübaşir halka açık olanlardan farklı bir tuvalete götürdü. Klozetin üstünde tek başıma oturup o daracık, parmaklıklı pencereden bakarak intiharı düşündüm. Nasıl yapacağımı bile bilemiyordum: Ayakkabı bağımla kendimi mi asacaktım? Bir cam kırığıyla bileklerimi mi kesecektim? İntihar etsem de, teknik olarak ölmezdim; Jacob Kelley hayatta kalırdı. Sonuçta, birimizden biri hayatta kalacaktı ve onun hayatta kalması daha iyiydi. En azından işi şansa bırakan mevcut yöntemleri kullanarak böyle bir şey yapabileceğimi de sanmıyordum zaten. Hayatın ona ihanet ettiğini hisseden bir adamın başıboş düşünceleriydi bunlar.

Ayaklarımı sürüyerek mahkeme salonuna dönüşümden on beş dakika sonra jüri nihayet salona girdi. Yeniden canlanan salonda yere sürtünen sandalye sesleriyle ve kâğıt hışırtılarıyla karşılandılar. Jüridekilerin ciddi yüz ifadeleri kararı ele vermiyordu. Hantal

adımlarla, tek sıra halinde jüri bölmesine girdiler; birkaçı oturup oturmayacaklarını bilemezmiş gibi koltuklarına baktı. Birkaç kişinin başarısız oturma teşebbüsünün sonunda hep birlikte oturdular.

"Sayın jüri üyeleri, bir karara varabildiniz mi?" dedi Yargıç Roswell.

Jüri sözcüsü kadın ayağa kalktı. "Hayır, efendim." Mahcup bir ifadesi vardı. "Her şeyi tartışacak zamanımız olmadı, memur bey salona dönmemiz gerektiğini söylediği için geldik."

Saate baktım. Sekizi beş geçiyordu.

Kararın verilmemiş olması Roswell'i şaşırtmışa benzemiyordu. Saat mesai bitimini geçtiği için jüriyi çağırttığını ve soruları sadece formalite icabı sorduğunu tahmin ettim. "Bir karara varabilmek için daha fazla zamana ihtiyacınız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, efendim." Kadın hiç duraksamadığı için sorunun çoktan sorulmuş olduğunu ve cevabın sadece kayıtlara geçmesi için tekrarlandığını anladım.

"Pekâlâ," dedi Roswell. "Mahkeme yarın 08:00'de yeniden başlayacak, görüşmelerinize o zaman devam edebilirsiniz. Sorunuz olursa sizi otellerinize yönlendirecek olan adliye memurlarına sorabilirsiniz."

"Yarın için yeni giysilerimizi nasıl alabiliriz?" diye soruverdi jüridekilerden biri.

"İhtiyacınız olan şeyleri getirmesi için aileden birini ya da bir arkadaşınızı arama hakkınız var. Bu şekilde hallolmazsa başka bir çaresi bulunur. Lütfen diğer sorularınızı adliye memurlarına yöneltin. Celse sona ermiştir."

Kalabalık salonda bir gürültü koptu. Terry kalın bir kâğıt destesini bana doğru kaydırdı. "Örnek dava kararlarını incelemek istersin belki," dedi.

Tuhaf tuhaf ona baktım.

"Kopyan bunu sana vermemi istedi," dedi. "Dikkatlice okuman gerekiyormuş."

Başımı sallayıp kâğıtları koltuğumun altına sıkıştırdım. Sessizce ayağa kalktım ve hiç kimseye bakmadan, mübaşirle birlikte dışarı çıktım.

♠

Hücreme gireli daha beş dakika olmuştu ki bir gardiyan ziyaretçim olduğunu söyledi. Terry'nin yanından yeni ayrılmıştım, üzgün olduğunu söylemek ya da derdimi paylaşmak için öteki Jacob gelmişti herhalde. Yaşayamadığım hayatı hatırlatacak bir şey daha görmek gelmiyordu içimden.

"Görüşmek istemediğimi söyleyin," dedim.

Bu cevap sıkkın gardiyanın anında kaşını kaldırmasına yetti. "Ziyaretçini ret mi ediyorsun?" Etsem de, etmesem de onun için birdi ama mahkûmların çoğu sırf hücrelerinden çıkıp sıkıntıdan kurtulabilmek adına herkesle, polislerle bile, görüşmeye can atardı. Görüşmezsem ne olacağını düşündüm: Yine sonu gelmeyen bir bekleyiş ve karamsar düşünceler. "Bütün gün bekleyemem," dedi gardiyan.

"Tamam, görüşeceğim," dedim.

"Kıpırdan öyleyse."

Küf sarısı sandalyelerin olduğu, uzay çağından kalma, şeffaf duvarlı görüşme odalarının birinde beni bekleyen biri vardı. Ama Jacob değildi. Üniformalı bir polis, sarı saçları asker tıraşı yapılmış, beyaz teni al al olmuş iriyarı bir adamdı. Elena 911'i aradığında telefona çıkan Memur Peyton'ı hemen tanıdım.

Karşısındaki sandalyelerden birine çöktüm. "Kefaletimi ödemeye mi geldiniz?" dedim alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır."

"Sadece on milyon dolar. Tatlı, yuvarlak bir rakam."

"Bay Kelley, ben de duruşmanızdaydım."

"Evet, biliyorum. Savcı için. Jüriye cinayet sebebimi siz anlattınız."

Peyton'ın yüzü iyice kızardı. "Üzgünüm."

"Ya, öyledir tabii."

"Bugünkü duruşmada olanları gördüm." Bunu sessizce, fısıldarcasına, sözcükleri bulmakta zorlanır gibi söylemişti. "Aynı söylediğiniz gibi, bir kopyanız vardı. İkinizi de şu anda sizi gördüğüm kadar net görebildim. Hiçbir resmî kaydı olmayan bir ikiziniz yoksa gerçeği söylüyorsunuz demektir."

"Ne tuhaf, değil mi?"

"Bu konuda doğruyu söylemişseniz diğer söylediklerinizde doğru olabilir. Arkadaşınız Vanderhall'dan da iki tane vardı ve onlardan biri yeraltındaki odada ölü yatarken diğerini evinizde gördünüz belki."

"Demek artık bana inanıyorsunuz," dedim.

"En azından bir bölümüne," dedi Peyton.

"Çok işime yaradı. Yarın beni ölene kadar içeri tıkmaya karar verecekler."

Peyton omuz silkti. "Belki de masum olduğunuza karar verirler."

"Hukuki uzmanlığınızın beni ne kadar umutlandırdığını anlatamam," dedim.

"Olmayacak iş değil. İçeride çok uzun konuştular ve bir karar veremediler. Belki de hiç beklenmedik bir sonuç çıkar."

Ayağa fırladım, titremeye başlamıştım. Haftalardır kimseye yumruk atmamıştım ve o yumuşak, beyaz suratını içine göçürtmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ben karımın, kızımın, oğlumun cesetlerini buldum. Herkes beni katil sanıyor." Eğilip yüzüne doğru bağırdım. "Beklenmedik sonuç falan *çıkmayacak*!"

Dışarıdaki gardiyan ses geçirmez kapıyı açıverdi. "Her şey yolunda mı?"

"Yok bir şey," dedi Peyton. "Daha bitirmedik."

Gardiyan copunu bana doğru tehdit eder gibi salladı. "Otur," dedi. Kendimi yine sandalyeye bıraktım. Gardiyan gitti.

"O gün evinize geldiğimde bir şey görmüştüm," dedi Peyton. "Kimseye söylemedim." Duraksadı. "Arka bahçenizde bir hayalet gördüm." Beklentiyle bana baktı ama ben sadece bakmaya devam ettim. "Evin etrafından ilk önce Esposito'yla Ashford dolaştı ve onlar bir şey görmedi ama ben sonradan tekrar bir baktım. Bahçenin ortasında bir hayalet vardı, etrafta hiç ayak izi yoktu; dümdüz, hiç dokunulmamış karların ortasında öylece duruyordu. Sonra birden kayboldu."

Yine bir tepki vermemi bekledi ama ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

"Hayalet bir anda yok oldu," diye devam etti Peyton. "Ama kaybolmaktan çok, dönmüş gibi oldu. Anlıyor musunuz? Bir köşeyi döner gibiydi ama ortada köşe falan yoktu. Siz hiç böyle bir şey gördünüz mü?" Yaşadığı deneyimi onaylamama, deli olmadığını söylememe ihtiyacı olduğu belliydi.

"Bunu raporuna yazacak kadar önemli bulmadın mı?"

"Tabii ki hayır. Ne yazacaktım, arka bahçede hayalet gördüğümü mü? Gördüğümden bile emin değildim."

"Bana maval okuma. Tabii ki emindin. Ama mahkemeye verdiğin ifadede jüriye aramalarda bir şey bulamadığınızı, silahı Elena'yla benden başka kimsenin ateşlemiş olamayacağını söyledin. Kendini gülünç duruma düşürmemek için yalan söyledin. Benim hayatım pahasına."

"Hayalet gördüğümü itiraf etmemin size ne faydası olacaktı? O zaman ifade vermeme bile müsaade etmezlerdi."

"Gördüğün hayalet bizim *varcolac* dediğimiz şeydi," dedim. "Ayrıca belki savcı seni tanık olarak çağırmazdı ama savunma çağırabilirdi. Benden sana deli olmadığını söylememi istiyorsun. Aynı şeyi sen neden benim için yapmadın?"

"Bakın, ben sadece işimi yapıyordum. Geldim, ifadelerinizi aldım, raporumu yazdım. Aslına bakarsanız arkadaşınızı sizin vurup vurmadığınızı hâlâ bilmiyorum. Ya da ikizinizin."

"İkimiz de vurmadık. Brian öldüğünde ben yıllardır NJSÇ'nin yakınına bile uğramamıştım. Oradan ayrıldığımda ismimi kilidinden sildirmeyi akıl edebilse polis beni aramayacaktı bile. Bu işle aramda bağlantı kurmaları mümkün olamayacaktı."

"Bu doğru değil. Adli tıp kilidin şifresini çözmeden önce peşinize düşmelerini sağlayan bir ihbar vardı."

"İhbar mı? Biri New Jersey Eyalet Polisi'ni arayıp Brian'ın öldürülmesiyle ilişkili olarak benim adımı mı verdi yani?"

Peyton başını salladı. "McBride duruşmada kendini sizinle tabanca arasındaki bağlantıyı kuran zeki polis olarak lanse etti ama işin aslı öyle değil. Bağlantıyı isimsiz bir ihbarcı kurdu, sonra Media'yla New Jersey konuşmaya başladı ve mermilerle silahı eşleştirdiler. Adınızla kilit arasındaki bağlantı sonradan kuruldu ve sonrası geldi işte. Kanıtların hepsi birbirine uyuyordu."

"Katilin ben olmayışım dışında."

"Buna jüri karar verecek. Sistem böyle işliyor. Biz yalnızca yanlış bir tutuklama yapmamamıza yetecek kadar kanıtı toplamaya çalışırız."

"Sonra da ifadenizde sadece benim zararıma olacak bölümlerden söz edersiniz."

Peyton ayağa kalktı. "Söyleyeceklerim bu kadardı. Geldiğim için özür dilerim. Onu cidden siz öldürmediyseniz, umarım jüri sizi masum bulur."

Gardiyana kapıyı açmasını işaret etti. Gardiyan içeri girdi ama tam Peyton çıkmak üzereyken boğazımı temizledim.

"Bir şey diyeceğim," dedim. "O gördüğün adam var ya: İnsan falan değildi. O farklı bir varlık, kuantum dolanıklığı sayesinde var olan bir yaratık. Bir daha görecek olursan arkana bakmadan kaç."

"Adam mı? Ne adamı?"

"Arka bahçede gördüğün hayalet."

"Erkek değildi ki."

"Ne? Ama demin—"

"Benim gördüğüm hayalet kadındı."

BÖLÜM 29
ÜST SPİN

Jean, Alex ve Marek'le birlikte, çarpıştırıcının tüneli kazılırken inşaat makinelerinin kullandığını zannettiğim, otobandan çam ormanına giren toprak bir yol bulduk. Jean'in arabayı geçirmesi için zinciri çıkardım, sonra tekrar yerine taktım. Böylece ana yoldan uzakta, gelip geçen devriye polislerin terk edilmiş bir arabayı pek fark edemeyecekleri, göze çarpmayan bir yere park ettik. Daha da emin olmak için arabanın üstünü birkaç tane düşmüş çam dalıyla örttüm.

Marek'le birlikte kullandığımız acil çıkışını bulacaktık ama yine de GPS gerekti. Çam ağaçlarının hepsi birbirine benziyordu ve yerler onların iğneleriyle kaplıydı. Yük asansörünü kullanabilmeyi ummuştum ama asansör için anahtar gerekiyordu, biz de yirmi kat merdiveni birden inmek zorunda kaldık. Aşağı indiğimizde Jean'in nefesi kesilmişti ve Alex zorlandığını çok iyi gizlese de nefes nefese kalmıştı. Hep birlikte tekrar yukarı çıkmamız zor olmayacaktı.

Beklenmedik seslere kulak kabartarak CATHIE odasına kadar önden gittim. Kapıya gerilmiş sarı olay yeri bantlarını çekip kopardım. İçerideki çer çöp, kırık cihazlar ve cam parçaları toplanmış, etiketlenip kanıt olarak saklanmıştı. Yüzeylerin çoğu parmak

izi aramak için alüminyum tozuyla kaplanmıştı. İçeri bir adım attım. Bir şey olmadı.

Ötekiler de peşimden geldi. Odada bulunabilecek bir şey kalmamıştı. Bazı cihazlar, masalar ve kabloların çoğu hâlâ oradaydı ama çınlaç deneyi yok edilmişti ve tabii ki polis ilginç olabilecek her şeyi çoktan bulmuştu. Masalardan birine dayalı duran iki yer fırçasını herhalde polisler bırakmıştı. Brian'ın yerleri süpürecek hali yoktu ama oda temizlenmişti. Marek fırçalardan birini alıp yerdeki tozlardan geçirmeye başladı ama bir şey bulabileceğinden şüpheliydim.

Ayna hâlâ duvardaydı. Gözlerimi ona diktim. Kendi yansımamı gösterdi. Gözleri inceledim ama onlar da benim gözlerimdi.

"Brian onlarla ilk kez burada temas kurmuş, çınlaçları bir çeşit kuantum telsizi gibi kullanmış," dedim. "İlk başlarda çok iyi davranmışlar, Higgs projektörünün bilgilerini onlar vermiş ama bir süre sonra onlara zarar vermiş ya da ihanet etmiş olsa gerek."

"Neden böyle düşünüyorsun?" dedi Jean.

"Çünkü *varcolac* çok düşmanca davrandı. Aynadan çıkar çıkmaz ilk iş çınlaç deneyini yok etti. Belki de rastgele bir imhaydı, hatta ne olacağını görmek için bardağı yere atan bir bebek gibi keşif amaçlı bir hareketti ama öyle olmayabilir de. Belki de Brian daha önce onu tuzağa düşürüp istediği şeyleri yaptırmıştı."

"Nasıl, yere pentagram çizip mumlar yakarak mı?" dedi Jean.

"Sadece bir varsayım." Ani bir hayal kırıklığıyla masayı yumruklayıp bağırdım.

Jean'le Alex yerlerinden sıçradı. "Ne var?" dedi Jean.

"Burada ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Resmen havanda su dövüyoruz. Brian'ın deneyini tekrarlayamayız çünkü yok edildi. *Varcolac*'ı çağıramayız, çağırsak bile biz ondan bir şey öğrenemeden hepimizi öldürür herhalde. Hiçbir şey bildiğimiz yok."

"Şu Higgs projektörüne bir bakayım," dedi Jean.

"Ne yapacaksın ki?"

Cebinden katlanmış bir akıllı kâğıt çıkardı. "Bir kod üstünde çalışıyordum da," dedi. "Sadece anlamak için. Brian'ın *varcolac*'ı çağırıp nasıl uzağında tuttuğunu öğrenmemizde yardımcı olabilir."

Tereddüt ettim. Projektörü fazla kurcalamanın potansiyel tehlikeleri çok fazlaydı ama onu bir tek kendime saklamak da mantıklı değildi. Jean başından beri sadık bir dost olmuştu, pratik zekâsını kimse inkâr edemezdi. Bildiğimizden daha fazlasını öğrenmek için projektörü kullanmanın bir yolunu bulduğunu söylüyorsa ona inanmak zorundaydım. Projektörü Jean'e verdim.

Kendi akıllı kâğıdındaki datayı projektörle eşleştirdi. Gözlerinin oraya buraya gidişinden lensleriyle projektöre bağlandığını anladım. Programa önceden şöyle bir bakarak arayüzü kendi başına metotlar yazacak kadar iyi hatırlayabilmesi müthiş bir şeydi.

Göğsümdeki artık tanıdık gelen o çekilme hissi başlayınca projektörün açıldığını anladım. "Ne yapıyorsun, Jeannie?" dedim. Ne yaptığını benden daha iyi bildiğini umuyordum. Aygıtın inanılmaz bir gücü, belki de *varcolac*'ı çağırma ve kontrol etme yetisi vardı. Ama şu anda DNA'mın, hücre yapımın, kimliğimin bütünlüğüne ne yapıyordu acaba? Ya da evrenimizin temel yasalarına? Ondan hiç haberimiz yoktu.

Alex ansızın koluma yapışıp nefesini tutunca sorumun bir kısmı yanıtlanmış oldu. Etrafa bakınca odada bir değil, onlarca *varcolac* olduğunu gördüm. Bizi çevrelemişlerdi.

"Kapat şunu, Jean," dedim. "Her ne yapıyorsan, hemen vazgeç."

Varcolac'ların hepsinde parçalarına ayrılıp hızla tekrardan birleştirilmişlercesine, o tam insan gibi olmayan görünüm vardı ama hepsi aynı değildi. Grupta kadın ve erkek *varcolac*'lar vardı ama bazılarının yüz ve vücudunun gösterdiği cinsiyet birbirine uymuyordu. Farklı ten renkleri vardı ama ırk özellikleri de her şey gibi

birbirine karışmıştı. Bazı yüzlerin Elena, Claire, Alex ve Sean'ı andırması rahatsız ediciydi.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Alex, başını hafifçe bana çevirip gözlerini *varcolac*'lardan ayıramadan. "Barış elçisi olduğumuzu mu söyleyeceğiz?"

Yaratıklar öne doğru süzülürken garip açılarda bükülen eklemleri sayesinde bir grup örümceğe benziyorlardı. Aralarından geçmek imkânsızdı.

Etrafa bakınıp silah olabilecek bir şey aradım. Daha önce odada kullandığım demir boru parçasının hiçbir etkisi olmamıştı ve gözsüz adam evdeki demir çubuğu çıt diye kırıvermişti. Standart silahlar işe yaramazdı.

Varcolac'lar çemberi daralttı. Fazla yaklaşırlarsa neler olabileceğini, Elena'yla Brian'ı nasıl öldürdüklerini, çelik mikroskobun kâğıt gibi nasıl buruşturulduğunu, Marek'in parçalarına ayrıldığını görmüştüm. Ne işe yarayacaksa Alex'i arkama itip vücudumla ona kalkan oldum. *Varcolac*'lar ne bir şey söyledi ne de düşmanca ya da saldırganca bir tepki verdi. Sadece ilerlemeye devam ettiler.

Marek süpürgesini savaş sırığı gibi tutup Romence bir küfür savurdu. Yer fırçasının sapına bir kavis çizdirerek üç *varcolac*'ın içinden geçirdi ve yaratıklar önceden olduğu gibi parıldayarak maddenin etrafında dağıldı. Onlara dokunabilmek imkânsızdı.

Jean projektörle çabucak bir şeyler yaptı. Kâğıdı bir tılsım gibi önünde tutarak ileri doğru bir adım atınca *varcolac*'lar inanılmaz bir şekilde geri çekildi. Projektör onlara bir çeşit acı verir gibiydi, Jean kâğıdı onlara doğru tutunca duvara doğru gerileyip çözünecekmiş gibi parıldadılar. Jean'in hareketlerini izleyecek gözleri yoktu ama dikkatlerinin onun ve elindeki projektörün üstünde olduğu belliydi.

"Bunu nasıl yaptın?" dedim.

Projektörün etkisi fazla uzun sürmedi. Jean onları bir yöne doğru püskürtürken arkasından dolanıp oradan yaklaşmaya başladılar.

Alex, "Dikkat et!" deyince, Jean tam zamanında dönüp *varcolac*'ları öteki yöne doğru uzaklaştırdı.

"Ben kapının önünü açacağım," dedi Jean. "Fazla zamanınız yok." Projektörü önünde tutup kapıya doğru giderek bir kaçış yolu açtı. "Koşun!" dedi.

Jean hemen arkamızda, hep birlikte koşmaya başladık. Alex merdivenlere doğru gitti ama yirmi kat merdiveni o hızda çıkamayacağımızı biliyordum. Belki de *varcolac*'lar merdivenlerde daha çok zorlanacaktı ama bundan emin değildim ve onlar peşimizdeyken merdivenlerde tıkılı kalırsak başka seçeneğimiz olmayacaktı. Kapana kısılacaktık.

"Bu taraftan," dedim. Öteki yöne, çarpıştırıcı tüneline doğru koştum. Marek'le bindiğimiz golf arabasının hâlâ orada olacağını, o yoksa polisin ya da bakım yapan birinin bir tane bırakmış olabileceğini umuyordum ama araba falan yoktu.

Alex telefonuyla yardım istemeyi denedi ama tabii ki çekmiyordu. "Kilometre başı arama istasyonları var," diye bağırdım. "Oraya kadar gidebilirsek araç yollayıp bizi aldırmalarını isteyebiliriz."

Varcolac'lar sessizce bizi takip ediyordu. Yalpalaya yalpalaya, beceriksizce koşuyorlardı ama bu durum onları yavaşlatmıyordu. Geride kalanın Alex olacağını zannederdim ama o gayet hızlı, doğal bir yetenekle koşuyordu ve Jean de hemen bize yetişti. Sonunda geride kalmaya başlayan Marek oldu: Ne kadar güçlü olsa da vücudu ağırdı ve benim kadar çok koşu yapmıyordu. Ona yardım etmek için yavaşlamam bir işe yaramazdı. Onu taşıyamazdım. Yapabileceğim en iyi şey daha hızlı koşması için destek vermekti.

"Haydi!" diye bağırdım. "Hep o jambonlu hamburgerler yüzünden! Kıpırda biraz!"

Hırlayarak, bir gayret hızlandı ve bize yetişmesine ramak kaldı ama nefes nefeseydi.

"Kaçmamız için durup canavarları oyalamak gibi delice bir fikre kapılayım deme sakın," dedim, kendi sık nefeslerimin arasında. "Çok az kaldı."

Aslında arama istasyonuna ne kadar yakın olduğumuzdan, bizi almak için yollayacakları adamın ne kadar çabuk gelebileceğinden haberim bile yoktu. Ama yeterince önde olduğumun, *varcolac*'lar bana yetişmeden önce telefon edecek zamanım olacağının farkındaydım. Arayı iyice açmak için daha da hızlandım. Bacak üstlerimdeki kaslar sızlıyordu, böğrüm yanmaya başlamıştı. Genelde haftada birkaç gün dört-beş kilometre koşardım ama son zamanlarda boşlamıştım ve benim koşularım yavaş tempoluydu, böyle depara kalkar gibi değil.

Nihayet ileride, çarpıştırıcı çemberin duvarına dayalı arama istasyonunu gördüm: İçinde telefon olan yeşile boyalı bir kulübeydi. Sadece kulübeyi görmekle kalmadım, içinde biri de vardı. Bakım işçisiydi ve yardım çağırıyordu herhalde. Belki de bağırtılarımızın bir bölümünü duymuş ya da bir şeyler görmüş, ne yapması gerektiğini sormak için yukarıyı aramıştı. Golf arabası ya da başka bir aracı olması gerekirdi. Dikkatini çekmek için bağırdım.

Ama koşarak yaklaşınca adamın telefonda olmadığını gördüm. İstasyona yaslanmış, bir şey bekler gibi kollarını kavuşturmuştu. Duruş şeklini ve vücut şeklinin tuhaflığını fark edince kanım dondu. Birkaç adım daha atınca yüzünü net olarak görüp emin oldum. Brian'ı, Elena'yı, Claire'le Sean'ı öldüren o gözsüz adam, gördüğümüz ilk *varcolac*'tı bu.

Bir adımda karşımıza geçerek bacaklarını iyice açtı. Alex bir çığlık attı ama koşmaya devam ettim. Durursak, hiç şansımız yoktu. Onu aşmak zorundaydık.

Gözsüz adam kollarını önüne doğru uzattı ve ellerini orkestra zili çalar gibi birbirine vurdu. Bir çeşit şok dalgasıyla ayaklarım

yerden kesildi. Marek, Jean ve Alex'in de yere düştüğünü gördüm. Oturup sersem gibi ayağa kalkmaya uğraştım. Jean yerde, yanımdaydı.

Tam dizlerimin üstünde doğrulmuşken gözsüz adam bir kez daha el çırpınca başımın yandan betona çarptığını hissettim ve her yer karardı. Gördüğüm son şey daire halinde dört bir yanımdan yaklaşan *varcolac*'lardı.

BÖLÜM 30
ALT SPİN

Cezaevinden Terry Sheppard'ı arayıp Peyton'dan öğrendiklerimi, özellikle de polisin adımı isimsiz bir ihbarcıdan aldığını anlattım. Dava bu kadar ilerlemişken bunun kararı etkileyeceğini pek zannetmediğini ama ortaya çıkan yeni bilgilerin temyiz sürecinde tabii ki işe yarayacağını söyledi. Tavrı pek umut verici değildi ama sesimi çıkarmadım. Bilgiyi araştıracağını söylese de pek acelesi olmadığı izlenimini edindim. Akşam olmuştu ve New Jersey Eyalet Polisi'nden davayla ilgili birilerine telefonla ulaşmanın, ulaşılsa bile yardım almanın pek mümkün olmadığını biliyordum. Benim hapse tıkılmamı istiyorlardı, hiçbir şey için kıllarını kıpırdatmazlardı.

Bu yüzden sadece iki saat sonra hücremden çıkarılıp iki ziyaretçiyle görüşmem için görüşme odasına alınınca şaşırdım. Ziyaretçiler Terry ve yalnızca Bill diye tanıştırdığı, sık sık yardım aldığını söylediği, davamla ilgili araştırmalar yapan biriydi. Anlaşılan, Bill işini bilen biriydi çünkü isimsiz ihbarcının yaptığı aramanın kaydını ele geçirmişti bile. İkisi de bitkin görünüyordu.

"Haklıymışsın," dedi Terry. "İlk olarak ihbarla harekete geçmişler. Ama maalesef bu durum dava için pek önemli değil çünkü görgü tanıklarının ifadelerinden çok adli delillerden yola çıkılıyor.

Polis ihbarcıyı bulmuş olsa bile sadece aleyhine konuşacak bir kişi daha olacaktı."

"İyi ama kimmiş?"

"Bilmiyoruz," dedi, biraz Terry'ye benzeyen ama bıyıksız olan Bill. Akraba olup olmadıklarını merak ediyordum. "Kadın adını vermemiş ve arama Lakehurst Diner Restaurant'tan yapılmış."

"Kadın mı?" dedim, Peyton'ın hayaletini hatırlayarak.

"Evet, arayan kadınmış," dedi Terry.

"Arama kaçta yapılmış?"

"14:07. Sen Vanderhall'un cesedini bulduktan sonra, New Jerseyli polisler Media'dakilerle temas kurmadan önce. Herhalde sen yeraltındaki odadayken."

"Dinleyebilir miyim peki?"

"Neyi?"

"Arama kaydını."

"Pek bir şey yok," dedi Bill. Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. Bir kadın sesi duyuldu.

"Evet, bir cinayet hakkında bilgi vereceğim."

"İsminizi alabilir miyim lütfen?" dedi başka bir kadın sesi.

"Dr. Vanderhall'la ilgili. Dün gece öldürüldü ve kimin öldürdüğünü gördüm."

"Önce isminizi alayım lütfen," dedi öteki ses sakin sakin.

"Katilin kim olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?" dedi arayan.

"Sizin kim olduğunuzu bilmek istiyorum. Korkuyorsanız sizi koruyabiliriz ama kim olduğunuzu bilmezsek bunu yapamayız."

"Jacob Kelley yaptı. Katil oydu."

"Mutlaka araştıracağız. Şimdi isminizi alabilir miyim lütfen?"

Bill kaydı kapadı. "Arayan kişi burada telefonu kapatmış. Polisi sana yönlendirmesinin dışında fazla bir şey yok. Herhalde seni tanıyan biri."

"Kim olduğunu biliyorum," dedim donuk bir sesle.

"Sesten mi tanıdın?"

"Duyar duymaz," dedim. "Sen tanımadın mı?"

Terry dudağını ısırarak ağır ağır başını iki yana salladı. "Hayır... Biraz tanıdık geldi ama..."

"Jean Massey," dedim. "Katil Jean Massey'miş."

BÖLÜM 31
ÜST SPİN

Karanlık girdap gibi dönüyor, açık ton siyahlar koyularla rekabet ediyordu. Vücudumun hiçbir yerini hissetmiyordum ama bilincim hâlâ yerindeydi. Görüşüm netleştikçe karanlığın içinde, hep uzaklarda olan yıldızlara değil de ateş böceklerine benzeyen kıvılcımlar görmeye başladım. Beyaz, minik minik, hızla hareket eden, sürekli göz kırpıp duran şeylerdi. Birinin hareketini izlemeyi denedim ama yapamadığımı gördüm. Neydi bunlar?

İzledikçe hareketin bir kalıbı olduğunu hissettim ve bu kalıpta bir anlam görür gibi oldum. Renkler. Doku. Isı. Girdap gibi dönen bir dizi ışığın bu izlenimleri nasıl verdiğini bilemiyordum ama veriyordu.

Sürekli hareket kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Gözlerimi kapamaya çalıştım ama gözlerim kapalıyken de her şeyi görebiliyordum. Hareket daha da yoğunlaştı sanki. İzledikçe, ışık bulutlarının daha derinlerini görmeye başladım ve şimdi milyonlarcasını, hatta milyarlarcasını izliyordum. Bununla da kalmadı, zamanda ileriyi ve geriyi de görebiliyordum. Başka ışıklarla etkileşime giren, birbirlerinin şeklini ve amacını değiştiren ışıkların ölümsüz olmadığını, her birinin bir ömrü olduğunu gördüm. Aslında –bu bilgi ani bir görüntü, odağa giren bir desen gibi

geldi– takımyıldıza benzeyen bütün ışıklar birbiriyle bağlantılıydı. Gördüğüm tek bir sistemdi.

Bunu anlar anlamaz, ışıklardan oluşan bu sistemin birçok sistemden sadece biri olduğunu, her bir sistemin zamanda kendi var oluş süresine sahip olduğunu gördüm. Sistemler birbirleriyle etkileşime giriyor, milyonlarca ışığı değiş tokuş ediyor, her an farklı ışık dizilerinden oluşuyor ama yine de tek bir sistem olarak sürekli bir yolu izlemeye devam ediyordu.

Varcolac'lar dünyayı böyle mi görüyordu acaba? Neydi bu gördüğüm sistemler? İnsanlar mı? *Varcolac*'lar mı? Yoksa bunlar o daha karmaşık fikirlerin yalnızca başlangıçları mıydı? Şu anda algıladığım bu sistemler belki de sadece birer hücre ya da bakteriydi. Bu fikir aklıma gelince görüşüm bir sonraki karmaşıklık düzeyine sıçradı ve her biri trilyonlarca katı ışıktan oluşan sistem sistemlerini gördüğümde daha sonun yakınına bile yaklaşamadığımı anladım. Kavramı algılar algılamaz görüşüm geriye, geriye, geriye doğru sıçradı; her bir geri çekilişi hepsi iç içe geçmiş, paylaşılan ve değiş tokuş edilen ama yine de her nasılsa biricik parçacıkların yeni bir kombinasyonu olarak algıladı.

Sonunda gözlerimi açtım. İlk başta sadece bir sonraki karmaşıklık düzeyini, sistem sistemlerini gördüğümü sandım ve sanırım öyleydi. Ama yüzüm sert ve soğuk bir şeye dayalıydı. Yine ellerim, bacaklarım vardı. En azından kendi algıladığım şekliyle gerçek dünyaya dönmüştüm. Yüzüm beton zemine dayalıydı ve küçük küçük taşlı, kum rengi yüzeyi görebiliyor, kaba dokuyu yanaklarımla alnımda hissediyordum. Tepemdeki bir yerden ışık ve yüksek voltajlı elektrikli çitlerde olduğu gibi sürekli bir cızırtı geliyordu.

Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Hâlâ yeraltında, hızlandırıcı çember binasında bir yerdeydim. Loş ışıklı dev beton odayı hemen tanıdım. Çarpıştırıcı çemberin altındaki katlardan birinde, şebekeden çarpıştırıcıya gelen elektrik hatlarının istasyonu gibi bir yerdi. Yerde birbirlerinin üstünden geçerek farklı yönlere doğru giden, birbirine bağlı kalın kablo demetleri vardı. Hemen önümden

geçen kablo demeti bacağımdan kalındı, dönerek bir araya gelen rengârenk kablolardan oluşuyordu. Kablo demetleri duvarların yakınında birleşip daha da kalın demetler oluşturarak sevk borularına giriyordu. Duvarlardan birini kaplayan dizi dizi şalterler ulaşamayacağım kadar uzaktı.

Birbirinin üzerinden geçen kablo demetleri yerde farklı şekil ve boyutlarda boşluklar bırakmış, zemini eğri büğrü bir satranç tahtasına benzetmişti. Bu boşlukların çoğunda bilincini yitirmiş ya da uyuyan birer kişi vardı. Sağımda, birer boşluğa serilmiş olan Marek'le Alex'i gördüm. Solumda, görür görmez nefesimi sıklaştırıp kalp atışlarımı hızlandıran dört kişi daha vardı. Ailem: Sean, Claire, Alessandra ve Elena, yeni uykuya dalmış gibi öylece yatıyorlardı. Hareketsizlerdi ama nefes alırken göğüslerinin inip kalktığını görebiliyordum. Yaşıyorlardı.

BÖLÜM 32
ALT SPİN

Bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor, hücre arkadaşımın ters bakışlarını üstüme çekiyordum. Oradan çıkmam lazımdı. Jüri ertesi gün kararını bildirecekti ve hücremde oturdukça suçlu bulunacağıma gitgide daha çok inanmaya başlamıştım. Gerçek katilin kim olduğunu biliyordum ama bunu kanıtlamak için artık çok geçti, en azından uzun bir temyiz süreci gerekiyordu ve bu arada Jacob hâlâ dışarıda, ona güvenmeye devam ediyordu.

Jean bunu neden yapmıştı? Hiçbir fikrim yoktu. Para? Güç? Şöhret? Brian'ın keşfettiği teknolojiyi kontrol edebildiği takdirde bunların hepsini elde edebilirdi. Bilimin en büyük hayallerinden biri bu sayede çözülebilirdi: sonsuz enerji. Hem bu kadarla da kalmıyordu. Higgs alanını değiştiren bir aygıtla insan neler yapmazdı ki? Evrenin gelişigüzel olasılıklarını kontrol edebilirdi mesela. Kuantum alanlarının uzayda olduğu kadar zamanda da yayıldığını gösteren kanıtlar vardı... Kötü bir karar tersine çevrilebilir miydi acaba? Patlayan bir bombanın bulunması sağlanabilir miydi? Dünyayı değiştirecek bir buluştu.

Brian'ın yeni kız arkadaşı Jean'di herhalde, başından beri araştırmalarını da bildiğinden şüpheleniyordum. Higgs projektörünün çekirdek modülüyle etkileşime giren metotların çoğunu büyük ihtimalle o yazmıştı. Brian'ı nasıl öldürdüğünü tam olarak

bilemiyordum ama bildiklerime dayanarak nasıl yapmış olabileceğine dair bir tahminim vardı. *Varcolac*'ın istendiği zaman çağrılıp geri gönderilebildiğini biliyordum. Maddeye dair temel bir gerçeği sergiliyordu ama insan değildi tabii: Bize göründüğü kadar somut ve gerçek değildi. Kütle kuantum bir özellikti, manyetik alanların elektrik yükü sağlayışı gibi Higgs alanı da parçacığa kütle kazandırıyordu. Higgs alanını yeterli bir kesinlikle manipüle edebilirseniz, duvarlardan geçebilir, ağırlığınızı değiştirebilir, büyük ihtimalle yerçekimini bile tersine çevirebilirdiniz. Jean bütün bunları yapabiliyorsa Brian'ı vurduktan sonra kilitli odadan kaçması çok kolaydı. Kilidin programını hekleyip suçu üstüme atmış da olabilirdi.

Ama nasıl yaptığı önemli değildi. Önemli olan ben içeride tıkılı kalmışken bir katilin dışarıda serbestçe dolaşması ve ailemin tehlikede olmasıydı. Jüri yarın kararını bildirecekti. Kararın lehime olmayacağından, geçici hücredeki son gecem olduğundan gayet emindim. Yarın katillere ayırdıkları yüksek güvenlikli bir hapishaneye sevk edilecek ve belki de ölene kadar orada kalacaktım.

Terry'nin verdiği kâğıtları ancak o zaman hatırladım. Onlardan ne öğreneceğimi bilemeden, miskin miskin sayfaları çevirdim. Terry kopyamın dikkatle okumamı istediğini söylemişti ama bu aşamadan sonra işe yarayacak ne olabilirdi ki? Bulmamı istediği şeyi dağ gibi yasal belgelerin içine gizlemektense neden kendisi söylememişti acaba? Kendimi terk edilmiş hissetmeye, kendime acımaya başlıyordum. İki Jacob varsa kodese tıkılan olmak yerine neden dışarıda dolaşan ben olamıyordum ki?

Sayfaları çevirirken aklım başka yerlere gidiyordu. Peyton gördüğü kadın hayaletinin incecik ve çok zarif göründüğünü söylemiş ama sokak lambalarının daha çok arkasından vurduğunu, kadının siluetini gösterdiğini itiraf etmişti. Peyton'ın anlattığı şekilde ortadan kayboluşu ve hiç ayak izi bırakmamış olması, tabii ki *varcolac* olabileceğini gösteriyordu. Dişi bir *varcolac* mıydı? Yoksa insan bedenini farklı bir şekilde taklit eden aynı *varcolac* mıydı? Eğer

öyleyse neden başka hiç kimse görmemişti? Orada ne işi vardı? Peyton sayesinde biraz daha bilgi edinmiştik ama söyledikleri gizemi aydınlatacağı yerde daha da bulandırmıştı.

Sonunda, ötekilerden biraz daha kalın olan bir sayfaya geldim. Görünürde yine anlaşılmaz bir resmî dava belgesiydi ama kalınlığından ve dokusundan resmî belge olmadığını anladım. Parmağını üzerinde gezdirince resmî metin kayboldu. Akıllı kâğıttı.

Mahkûmların akıllı kâğıt bulundurması yasak olmadığı için önce kopyamın kâğıdı gizlemek için neden bu kadar uğraştığını merak ettim. Sonra kâğıdın ne olabileceği dank etti. Higgs projektörünün bir kopyasıydı. Kopyam da benimle aynı sonuca varmış olmalıydı, jürinin beni suçsuz bulmasının pek mümkün olmadığını düşünüyordu herhalde. Hapisten kurtulmak istiyorsam bunu başka bir şekilde başarmam gerekti.

Saat dokuzda hücrenin ışıkları kapatıldığında ranzaya tırmandım ama uyumadım. Gelip geçen gardiyanlar ne yaptığımı anlamasın diye koridora sırtımı döndüm ve Higgs projektörünü kurcalayarak ne işe yaradığını anlamaya çalıştım. Fazla zamanım yoktu. Hâlâ şansım varken o gece harekete geçmek zorundaydım.

Burası yalnızca vilayet hapishanesiydi ama yine de ciddi bir yerdi. Hücremin duvarları metaldi ve duvarların arkasında başka hücreler vardı. Silahlı gardiyanlar, kilitli kapılar, video kameralar, jiletli telden çitler vardı. Çok küçük bir avantaj sağlasa da o esnadaki karmaşadan faydalanabilmek için gece yarısındaki nöbet değişimine kadar bekledim. Hücre kapısının dibinde durup etrafı gözledim. Hapishane katı bir disipline ve programlara uyulan, her şeyi önceden kestirebileceğiniz bir yerdi. Bunun gardiyanlar için avantajı mahkûmlar arasındaki gerilimi, şikâyetleri ve kavgaları azaltmasıydı. Bana sağladığı avantajsa herhangi bir saatte ne olacağını kesin olarak bilmemdi.

Higgs projektörünü kapıya doğru tuttum. Kilidi mekanik değil, gardiyanların odasındaki merkezi bir panodan kontrol edilen

elektromanyetik bir kilitti. Bu yüzden kilitler genelde daha güvenliydi çünkü hırsızlara karşı çok etkiliydi. Ancak manyetizma, ne kadar güçlü olursa olsun, atomaltı parçacıkların değiş tokuşu sayesinde işler. Gece yazdığım küçük bir metodu çalıştırdım ve iç ferahlatan bir klik sesi duydum. Kapı hafifçe aralandı.

Görünmez olmam, demir parmaklıklardan geçmem ya da kendimi hapishanenin dışına ışınlamam mümkün değildi. Düşününce, yapabileceğim fazla bir şey yoktu ama yeterli olacaklarını umuyordum.

"Hey!" diye bağırdım. "Hey!" Parmaklıkları sarstım. "Gardiyan!"

Gardiyan şişmanlığa doğru ilerleyen, iriyarı bir beyazdı ve personelin en çalışkanlarından değildi. Adı Leary mi, Leavy mi neydi. Huysuz bir ifadeyle odun gibi yürüyerek geldi. "Ne var, Kelley?"

Göstermek için kapıyı iterek açtım. "Salağın teki kapımı kilitlemeyi unutmuş," dedim. "Ben yarın buradan gideceğim, son günümde sorun istemiyorum."

Leavy'nin yüzündeki kızgınlık anında hayrete dönüştü. Kapıyı yüzüme çarpıp kilidin tam oturduğundan emin olmak için sarstı. "Aralık kalmış herhalde," diye mırıldandı.

"Teşekkür yok mu yani?" diye bağırdım uzaklaşan sırtına doğru "Vardiya müdürüne ne kadar nankör olduğunu anlatacağım."

Bu kadar teşviğin olayı rapor etmesine ya da daha iyisi, sorunu başkasının üzerine yıkıp yine de elinden gelen her şeyi yaptığını söyleyebilmek adına gidip kapıyı kontrol ettirecek birini bulmasına yeteceğini umuyordum. Ama ne olursa olsun, benim için harekete geçme vakti gelmişti. Kilidi tekrar açtım.

Fakat bu kez hemen dışarı çıkıp yandaki hücreye gittim. Orasının kilidini de açıp kapıyı çektim. "Partileme zamanı," dedim. Cevap beklemedim. Hücreden hücreye koşup bütün kapıları sonuna kadar açtım. Oradakiler palazlanmış suçlular değildi, çoğu ya duruşmasını bekliyordu ya da beş yıldan az hüküm giymişti. Kaçmaya

çalışırken yakalanmak cezalarını bayağı bir artırırdı. Çoğu için bu riske değmezdi ve bu yüzden ya hücrelerinde kaldılar ya da bağırarak birini vurdurmadan önce hemen hücreme dönmemi söylediler. Ama özgürlüğü birazcık olsun tatmak, sıkıntıyı bir parça olsun atıp biraz tantana yapmak isteyen yeterli sayıda mahkûm oyunumu bozmayarak çok geçmeden bloğu doldurdu. Çevirdiğim dolap çok daha önce fark edilmiş olmalıydı, bu yüzden kulakları sağır eden siren sesini duyunca şaşırmadım.

"Haydi gidiyoruz!" diye bağırdım. Bloğun kapısındaki kilit de elektromanyetik olduğu için kapıyı açıp bağıra çağıra, savaş çığlıkları atarak dışarı çıkmalarını bekledim. Herkes dışarı çıkınca, sessizce hücreme dönüp kapıyı kapadım.

Gardiyanların dışarı çıkan bütün mahkûmları toplaması bir saate yakın sürdü. Bazılarına biber gazı sıkılmış, bazıları yara almış ya da bir yerleri morarmıştı ama vurulan veya gerçekten kaçabilen kimse yoktu. Fakat suçlunun kim olduğunu tespit etmeden önce mahkûmlar için bizim blokta başka bir yer bulmaları lazımdı. Kilit sisteminde bir arıza olduğu ortadaydı, bizi aynı hücrelere sokamazlardı. Tek umudum bunu güvenlik kameralarının kayıtlarını inceleyip marifetlerimi görmeden önce yapmalarıydı. O kaosun içinde Leavy dinletebildiği herkese prosedüre harfiyen uyduğunu söyleyip duruyordu.

Cezaevinin zaten aşırı dolu olması gibi bir sorun vardı. Bizi başka bir bölüme alamazlardı çünkü hepsi doluydu. Hatta koğuşlar herkesi alacak kadar büyük olmadığından mahkûmlar spor salonunda ve sınıflarda yerlerde yatıyordu. Bu, eyalet çapında bir sorundu ve cezaevlerinin ek binalar yaptıracak bütçesi yoktu. Bizi nereye koyacaklarını bildiğimi zannediyordum. Dahası, buna güveniyordum.

Bir yarım saat daha düşünülüp taşınıldıktan ve öfkeli memurlar aralarında tartıştıktan sonra, beklediğim karar alındı. Hepimizi daha yeni teslim aldıkları geçici modüler hapishanelere koymaya karar verdiler. Bu yeni hapishaneler; kalıcı yapılardan muhtemelen

çok daha ucuza gelen, treylere benzeyen, mobil tak-çalıştır birimlerdi. Yapımları tamamlanmıştı ve güvenli oldukları zannediliyordu ama henüz güvenlik komitesince resmen onaylanmamışlardı. En güzeliyse cezaevi arazisinin tam bitiminde olmalarıydı.

Karar verilmişti. Bizi zincire vurdular, bağırıp çağırdılar, kişisel eşyalarımızı bırakmamızı söylediler çünkü yarın kilitlerdeki sorun çözülür çözülmez eski hücrelerimize dönecektik. Hâlâ kaçamadıklarına hayıflanan bazı mahkûmlar sorun çıkarsa da ben başımı öne eğip denilenleri yaptım.

Bizi içeri beşer beşer aldılar, dört gardiyan tarafından gideceğimiz yöne doğru itilirken beşinci gardiyan bir panodan isimlerimizi kontrol etti. Birer birer zincirlerimiz çözüldü ve duş kabininden biraz büyük, tek kişilik, daracık hücrelere tıkıldık. Panoya bakan gardiyan kilitli olup olmadıklarını kontrol etmek için kapıları teker teker zorladı.

Hücreme kilitlendiğimde ritmi yakalamak için beş kişilik başka grupların gelip gidişini dinledim.

Elena.

Ani bir şaşkınlıkla göz kırpıştırırken onu gördüğümden emindim. Deliriyor muydum acaba? Orada benden, kapının dışındaki gardiyanlarla öteki mahkûmlardan başka kimse yoktu. Onu cidden görmüşüm gibi görsel bir algı değil de gördüğümü *biliyormuşum* gibi, daha çok mental, güçlü bir histi. Kafamı salladım. Şu anda böyle şeylerin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Gardiyanlar bir sonraki beş kişilik grubu almaya çıkınca hücremin kilidini açtım, dışarı süzüldüm, modüler hapishanenin arka kapısından çıktım... Ve bir gardiyanla çarpışmama ramak kaldı.

Arka kapıya da bir gardiyan koymuşlardı. Sevdiğim bir adamdı; adı Jerry'ydi ve mahkûmları küfürler edip aşağılayarak kontrol altında tutmaktansa istikrarlı, sakinleştirici bir tavır takınırdı. Higgs projektörüyle uğraşacak zamanım olmadığı için sorunu eski moda yöntemle çözdüm. Silahına davranmadan önceki o yarım saniyelik

şaşkınlığında Jerry'nin suratına var gücümle bir yumruk attım. Ses çıkarmadan yere serildi. Silahını kılıfından çekip koşmaya devam ettim.

Fark etmeleri ne kadar zaman alırdı acaba? Jerry haber vermezse, yokluğumu bütün mahkûmları hücreye koymadan önce -hatta belki daha sonra bile- fark etmezlerdi. Tek ümidim Jerry'yi merak etmemeleriydi. Onun dışında da birçok sorun vardı –mesela, turuncu mahkûm tulumum– ama şimdilik özgürdüm.

Yürürken de görülsem mahkûm olduğum hemen anlaşılacağı için koşmaya başladım. Tam cezaevi arazisinden çıkmak üzereydim ki bir elektrik şokuyla ayaklarım yerden kesildi.

Şokun nereden geldiğini anlamamıştım. Zihnim açıldığı anda kızımı, Alessandra'yı acıyla haykırırken gördüm, sonra görüntü belirdiği gibi bir anda kayboldu. Cezaevinin yeni bir güvenlik tedbirine tosladığımı düşündüm ama koşarak gelen gardiyan yoktu. Onlar hâlâ mahkûmların transferine yoğunlaşmıştı ve kaçışımdan –şimdiye kadar– habersiz görünüyorlardı.

Tedbiri elden bırakmadan ayağa kalktım ama başka şok yemedim. Duvarların dışına çıkmıştım ama hâlâ arazinin içindeydim. Cezaeviyle birlikte araç kontrol merkezini ve ziyaretçi otoparkını da çevreleyen dikenli teller vardı. Çalınması muhtemel bir bakım kamyoneti gördüm ama düz kontak yapmayı bilmiyordum ve tulumumu gizleyecek giysiler bulmayı başarabilsem bile kapıdaki kurallardan habersizdim. Yani çitin üstünden atlamam gerekiyordu.

Çitler elektrikli değildi ve tepeye kolayca ulaştım. Mahkûmları içeride tutmaktan çok halkı dışarıda tutmak için konulmuş bir engeldi. Büyük kısmı cezaevinden görünmeyen koca bir akçaağacın gölgesindeydim ama yine de çabuk olmam lazımdı. Yokluğum fark edilmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

Bu türden çitlerin tepesine bakıp keskin uçlardan kaçınabilmenin ne kadar mümkün olduğunu düşündüğüm çok olmuştu. Şimdi öğreniyordum. Bu cezaevindeki döndürülmüş tellerin olduğu türden

değil, daha fazla keskin nokta oluşturmak için geniş daireler halinde döşenenlerdendi. Bu iş göründüğünden çok daha zordu ve öteki taraftan aşağı indiğimde bacaklarımda bir sürü kesik, kaburgalarımın üstünde derin bir yara vardı, kollarım ise onlarca yerden kanıyordu.

Kesikler acı verirken bunun iyi bir fikir olduğundan şüphe duymaya başladım. Kan kaybımın endişe edecek düzeyde olacağını sanmıyordum ama çitin üzerinde tabii ki çok kan bırakmıştım ve kayıp olduğumu fark ettiklerinde ne yöne gittiğimi anlamaları çok kolay olacaktı. Bir araç, giyecek bir şeyler bulmalı ve elimi çabuk tutmalıydım.

Cezaevine giden bayırdan aşağı koşarken ötmeye başlayan sirenleri duydum.

BÖLÜM 33
ÜST SPİN

Gerçek miydi bilmiyordum, benim Elena'm mıydı yoksa onun başka bir versiyonu muydu bilmiyordum, çoktan ölmüştük ve burası bir çeşit kuantum cenneti ya da cehennemi miydi, bilemiyordum ama önemi yoktu. Onu o kadar uzun zamandır özlüyor, hep bu ânın gelmesini bekliyor ve gelmeyeceğinden öyle korkuyordum ki. Birbirimize koşup çarpışarak sımsıkı sarılışımızı, belki yüzlerce kez hayal etmiştim. Ayağa fırlayıp ona doğru koşmaya başladım.

Daha iki adım atmıştım ki *varcolac*'ı ilk gördüğümüzde şalter açıkken odadaki kabloların nasıl elektrik verdiğini hatırladım. Kollarımı yel değirmeni gibi döndürerek durduğumda ensemdeki tüyler diken dikendi.

"Kabloların üstünden geçemezsin," dedi bir ses arkamdan. "Elektrik veriyorlar."

Dönüp kendi boşluğunda oturan, bu kez kucağındaki Higgs projektörüyle bir şeyler yapan Jean'e baktım.

"Uyuyorlar mı?" dedim.

"Öyle sayılır," dedi Jean, başını kaldırmadan. "Seni daha yeni dışarı çekebildim, şimdi de ötekilerin üstünde çalışıyorum. *Varcolac*

hepinizi zamanın durduğu, en azından çok çok yavaşladığı bir çeşit baloncuğun içine çekti."

"Ben de mi onlar gibiydim?"

"Evet. Dediğim gibi, seni oradan ben çıkardım. Az sonra ötekileri de çıkarmış olacağım."

Şaşkınlıkla etrafa bakındım. "*Varcolac* bizi sonraki deneyler için buza yatırmış sanki." *Varcolac*'ın Brian'ı öldürdükten sonra onu nasıl özümsediğini, bilgisini kendi bilgisiyle birleştirdiğini hatırladım. "Ya da daha kötü bir şey için," diye ekledim.

Marek kıpırdanarak gözlerini açtı. Kablolar konusunda onu da uyarıp neler olduğunu anlattım. Ötekiler de teker teker uyanınca aynı şeyleri onlara da anlattım. Elena'yı, Claire'i ve Sean'ı yaşlı gözlerle selamladım.

"Yaşıyorsunuz!" dedim. "İnanamıyorum. Sizi öyle merak ettim ki."

Elena, "Neredeyiz?" diye sordu. "Burası neresi biliyor musun?" Sarsılmış olduğunu görebiliyordum ama ses tonunu kontrol ediyordu.

"Hızlandırıcının elektrik santrali gibi bir yer, elektrik sistemi şebekeye buradan giriyor," dedim. "Çarpıştırıcının bayağı uzak bir yerinde, Feynman Center'dan kilometrelerce uzakta."

"Ne kadar zamandır buradayız?"

"Aylardan mart," dedim. "Siz dört aydır buradasınız."

Elena öfkeyle, afallamış halde ayağa kalktı. "Ne diyorsun sen ya?"

"Hatırladığın son şey ne?" dedim.

"Seni bulmak için Brian'ın ofisine doğru gittiğimizi hatırlıyorum. Resepsiyondaki kıza sormuştuk, bizi o götürüyordu. Yarı yolda karşımıza o adam çıktı. Birdenbire beliriverdi."

"O aslında adam değil. Anlatması çok zor," dedim.

"Yani aylar mı geçti diyorsun? Onca zamandır burada uyuyor muyduk?"

"Tam olarak öyle değil." Jean ilk kez konuşmuştu. "Zamanın yavaşladığı bir çeşit baloncuğun içindeydiniz. Uyumuyordunuz, bu sürede hiç yaşlanmadınız."

"Ben haksız yere Brian'ı öldürmekle suçlandım," dedim. "Mahkemem oldu. Bunca zamandır sizi arıyorduk."

Sessizlik. Çok fazla bilgi vardı ve daha yüzeyi kazımaya yeni başlamıştım. Claire, Alessandra ve Sean afallamış halde, hâlâ yerde oturuyorlardı. Elena'nın gözleri bir oraya bir buraya gidiyordu.

"Tuzağa mı düştük?" dedi.

"Sizi kaçıran adamın tutsaklarıyız," dedim. Korku dolu bir yüzden ötekine giden gözlerim artan paniği gördü. Doğru yapmıyordum. Onlara güven vereceğime, korkmalarına neden oluyordum. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

Onları aylar geçtiğine ikna etmek o an için önemli değildi. Aslında öteki seçenek, *varcolac*'ın tutsağı olarak aylar boyunca uyanık olmak göz önüne alındığında bu zamanı yitirmiş olmaları bir lütuf gibiydi.

Sean'a baktım ve oğlumun bu yaşayan versiyonundaki kısa kolun, aynen hatırladığım gibi, solda olduğunu gördüm. Bu *benim* Sean'ımdı. Sesime güvenli bir ton vermeye çalıştım. "Nasılsın, Sean?" dedim. "Nasıl gidiyor?"

Bana cesur bir gülücük yolladı. "İyiyim, baba."

"Claire? Sen nasılsın? Yaratıklar sana bir şey yaptı mı?"

Claire ağlamaya başladı. "İyiyim, baba," dedi. "Ama çok korktum."

"Ben de buradayım," dedi Alex. Sesindeki siteme şaşarak dikkatimi ona verdim.

"Tabii ki buradasın," dedim, ve onun son birkaç aydır birlikte olduğum Alex değil, Alessandra olduğunu fark ettim. Ondan daha dengeli, daha zarif, daha güzel olan ablasını yeğ tutup başından beri ümitsiz vaka olarak gördüğüm ve uzak durduğum Alessandra'ydı. Bu ilişkideki yabancılaşmanın benim marifetim olduğunu artık anlamıştım. Jean sayesinde henüz bilincine kavuşmaya başlayan Alex'e baktım.

Alex ayağa kalkıp diğerlerini gördü. "Kablolar elektrik veriyor," dedim hemen, kızım zor yoldan öğrenmeden önce. "Sakın üstlerinden geçmeye kalkma."

Alessandra, Alex'i iyice bir süzdü. "Bu da kim böyle?" dedi.

Açıklaması zordu ama Alessandra durumu beklediğimden daha iyi karşıladı. Tabii ki öyle olacaktı çünkü o da Alex'ti ama daha önce onu tanımak için zaman ayırmamıştım. Tanıştırma faslı bitince özünde kendileri olan biriyle konuşmanın büyülenmişliğiyle sonu gelmeyen bir sohbete daldılar.

Yeraltında, bir canavarın elinde esir olduğumuzu o an için unutmuş gibiydiler ama Elena unutmamıştı. "Bizi kaçıran adamı anlatsana öyleyse," dedi. "Ne istiyormuş?"

"Adam değil, kuantum varlığı. Bizim *varcolac*'lar dediğimiz başka bir zeki ırktan. Hayatı bizden çok farklı bir şekilde deneyimliyor. Bizi ne zannettiğine, hakkımızda ne düşündüğüne, bizden ne istediğine dair hiçbir fikrim yok."

Havada bir çalkantı oldu. Hepimiz hissettik. Claire sinerek ellerini yüzüne örttü. Alex'in tepesinde dikilmiş vaziyette beliren *varcolac* görmeyen gözleriyle ona baktı. Gülümsedi. Yüzünde ilk kez bir ifade belirmişti ve dudaklarını arkaya doğru gerip gereğinden çok daha fazla diş gösterirken feci görünüyordu.

"İstediğin şey bizde değil," dedim. "Bırak gidelim lütfen."

Varcolac cevap vermedi. Uzanıp Alex'i kolundan tutarak havaya kaldırdı ve şöyle bir çevirdi. Öylesine yapılmış bir hareketti ama Alex çığlık atarken, kemik çıtırtıları duyduk.

"Bırak onu!" diye bağırdım. Yeterli ivmeyle elektrikten çiti delip onlara ulaşabileceğimi düşünerek Alex'e doğru atıldım ama kıvılcımların parlamasıyla gerisin geri yere düştüm. Tekrar kalkmaya çalıştım ama kaslarım acıyla kasılınca yine yere oturdum. Fırlatılacak, kabloları geçecek herhangi bir şey bulmak için etrafa bakındım ama bulamadım.

"Lütfen bırak onu," dedi Elena. Kabloların dibinde durmuş, *varcolac*'a yalvarıyordu. "Ne istiyorsun bizden?" dedi. "Benim kızım o. Lütfen."

"Jean!" dedim. "Bir şeyler yap."

"Üzgünüm," dedi Jean. "Ben yalnızca size yardım etmeye çalışıyordum. Böyle bitmesini istemezdim."

"Bitmesi gerekmiyor ki," dedim. "Onunla savaşabilirsin, değil mi? Haydi!"

Jean üzgün üzgün başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi. "Sana zarar vermek istemezdim. Ama benim de kendi ailemi düşünmem lazım."

Söyledikleri anlaşılmazdı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Benim de kendi kızımı düşünmem gerek," dedi. Akıllı kâğıdı aldı, aynı *varcolac*'ların yaptığı gibi döndü ve ortadan kayboldu.

♠

Ağzım beş karış açık Jean'in arkasından bakakalmıştım ama bunu düşünecek zaman yoktu. *Varcolac* Alex'i yere bırakıp kabloların arasından Elena'ya doğru yürüdü.

"Hayır!" diye bağırdım. "Gel, benimle dövüş! Buradayım!"

Elena geriye kaçtı ama *varcolac* insanüstü bir hızla ilerleyip boğazına yapıştı. Hiç ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırıp benim boşluğumu onunkinden ayıran kablo demetinin tam üstüne getirdi.

Kablolardan Elena'nın vücuduna şimşekler sıçradı. Elena çığlık atarak sırtını geriye doğru büktü ve şimşekler dans edip cızırdarken kollarıyla bacakları kontrolsüzce oraya buraya savruldu. Çığlık üstüne çığlık atıyor, ses Elena nefes almaya bile fırsat bulamadan vücudundan sökülür gibi çıkıyordu.

Ben de bağırdım, çaresiz bir öfkeyle böğürürken Elena'ya ulaşmaya, bir silah bulabilmek için etrafa bakınmaya, deliler gibi bir çözüm bulmaya çalıştım ama onlara ulaşabilsem bile böyle bir düşmana karşı elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Sonunda dizlerimin üstüne çöküp ağlayarak, adama onu bırakması için yalvardım. Bunu neden yapıyordu? Bizden ne istiyordu?

Varcolac elini açtı. Çığlıkları kesilen Elena yere düştü ve hiç kıpırdamadı. İsmini bağırdım ama göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Ölmemişti.

Varcolac zekiydi, bunu biliyordum. Bir amacı vardı ama amacın ne olduğunu öğrenemeden önce hepimiz ölebilirdik. Sadece ne olacağını görmek için madde kökenli yaşam formlarıyla deneyler mi yapıyordu acaba? Zaman baloncuklarını bozduğumuz için bizi mi cezalandırıyordu? Higgs projektörünü mü arıyordu? Belki de böyle bir güç akımı kendi türünden birine iyi gelecekti de Elena'yı öldürmeye çalışmıyor, ona yardım etmek istiyordu.

Doğru dürüst düşünemiyordum. Belki de elektrik şoku yüzünden başım dönüyordu ve her an devrilecek gibiydim. Bir an için, bana ait olmayan minik bir arabayla bir çam ormanından geçtiğimi gördüm. Nereden çıkmıştı bu? Korku ve bitkinliğe yenik mi düşüyordum? Kafamı salladım. Şimdi kendimi kaybedemezdim. Ailemin bana ihtiyacı vardı. Ne yapacağımı bilemiyordum ama hiçbir şey yapmadan da duramazdım.

Elena hâlâ kıpırdamıyordu. Alex boşluğa bakarak, hafifçe öne geriye sallanıyordu. Ötekiler kendi boşluklarına sıkışmış, donup kalmış, gözyaşı döküyorlardı.

Varcolac geldiği gibi aniden yok oldu.

BÖLÜM 34
ALT SPİN

Cezaeviyle evimin arasında yirmi kilometreden fazla mesafe vardı ve çalıştığım yer, Swarthmore College, birkaç kilometre daha ötedeydi. İkisi de çok uzaktı. Hemen gidip üstümü değiştirebileceğim, polisin beni aramayı akıl edemeyeceği bir yer bulmam lazımdı.

Granite Run Spor Kulübü Lima'daki Pennel Yolu'nda, Thornton'daki hapishaneye sekiz kilometre mesafedeydi. Yakın sayılırdı. Tutuklanmadan önce her sabah dört kilometre, evimden koleje kadar koşar, belediyenin düzenlediği sekiz kilometrelik yarışlara da sık sık katılırdım. Hız için yaratılmamıştım ama sekiz kilometreyi bir saatten biraz daha kısa bir zamanda koşabiliyordum. Gizlenerek etrafta dolaşıp yakalanmamaya çalışmaktansa polisi iyice geride bırakmanın daha iyi olacağına karar verip tüm hızımla koşmaya başladım.

Koşarken tulumun fermuarını yarıya kadar açıp kollarımı çıkardım ve tulumun kollarını belime bağladım. Turuncu pantolon ve beyaz tişörtle koşan bir adamın turuncu tulumlu bir adam kadar dikkat çekmeyeceğini umuyordum. Polis kaynayacağını düşünerek Baltimore Pike'tan uzak durdum ve onun yerine Chester Creek'i saran demir yoluna doğru gittim. Rayların çoğu ormanın içinden geçiyordu ve orada birilerine rastlama, koşarken bileğimi

burkma ihtimali daha azdı. En güzeli de beni neredeyse spor kulübünün arka kapısına çıkaracak olmasıydı.

Defalarca siren sesleri duydum ve bir seferinde polis arabasının dönen ışıklarını gördüm ama belli bir bölgeyi çembere alıyorlarsa bile ya tren yolunu unutmuş ya da hızımı hesaba katmamışlardı. Kazasız belasız kulübe ulaştım ve içeri süzüldüm. Otoparkta sadece üç araba vardı ve koridorlardan geçerken kimseyi görmedim.

Oradaki dolabımda giysilerim vardı. Bayağı nefessiz kalmıştım, hapis hayatı formda kalmak isteyenlere göre değildi. Tulumu çöp kutusuna tıkıp dolaptaki eşofmanlarla tişörtü giydim. Dolaptaki az miktarda parayı da cebime tıktım. Geriye bir tek araba kalmıştı.

Duşlara baktım. Bir tanesi doluydu ve otoparkta gördüğüm Nissan Flash'e bakılırsa içinde kimin olduğundan gayet emindim. Birlikte çalıştığımız için az çok tanıdığım, dolabı benimkinden fazla uzak olmayan Frank Reed. Dolap kilitlerinin şifreleri vardı tabii ama çoğumuz kapıları kilitlemekle uğraşmazdık. Frank'in dolabını bulup içine baktığımda iş giysilerini, cüzdanını ve anahtarlarını gördüm.

Çalmaktan nefret ediyordum ama böyle şeyleri düşünecek zaman değildi. Arabaya ihtiyacım vardı ve oyalanacak vaktim yoktu. Alelacele, "Frank, çok üzgünüm. Mümkün olursa, arabayı sapasağlam geri getireceğim ve sana borcumu mutlaka ödeyeceğim," diye bir not yazdım. Notu dolaba bırakıp anahtarları aldım.

Flash hafif malzemelerden yapılmış, elektrikli, ufacık bir arabaydı. Yapmam gerekse tutup kaldırabilirdim sanki. Frank ufak tefek bir adam olduğu için içine kolayca sığıyordu. Ama ben öyle değildim ve kolayca sığamadım. Ama yine de arabaydı ve sığışmayı becerdikten sonra New Jersey'ye doğru yola koyuldum.

Köprüden geçerken, bir an *varcolac*'ın tepemde durduğu bir görüntü gelip geçti. Vücudumdaki bütün kaslar kasıldı, *varcolac*'ı da önümdeki yol kadar net görmüştüm. Rüya ya da halüsinasyon

gibi bir şey değildi, daha çok başka bir yerde bir çift gözüm daha varmış da beynime görüntüler yolluyormuş gibiydi.

Neler olduğunu anlamıştım. Jacob'la ikimiz yeniden tek bir insana dönüşüyorduk. Elektrik şoku ondan gelmişti herhalde, belki olasılık dalga formunun çökmeye başlamasının nedeni de oydu. Jacob'ın o anda yeraltında, büyük ihtimalle çarpıştırıcının tünellerinden birinde *varcolac*'la birlikte olduğunu anlamıştım. Neler olduğunu göremedim, sadece bir anlık bir imgeydi.

Ayağıma gaza geçirdim. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum.

Arabadaki GPS sistemi sayesinde Jean Massey'nin mahallesini bulup evinin önünde durdum. Arabadan inip dikkatle evi inceledim. Minik ön bahçenin çimleri özenle biçilmiş, saçakların altına küçük bir çiçek tarhı yapılmıştı. Jean'in bahçeyle ilgileneceğini hayal edemediğimden bunların Nick'in eseri olduğunu tahmin ettim. Birden o telefon konuşmasını hatırladım, Nick'in beni karısıyla yatmakla suçlayışını. Ama suçladığı öteki Jacob'tı, ben değildim. Ben o sırada hapisteydim ama bu anı bizzat deneyimlemişim gibi zihnimde beliriverdi.

Kapıyı tıklattım. Kapıyı açan Nick'in üzerinde beyaz polo ve kumaş pantolon vardı, ayakları çıplaktı.

"Selam, Nick," dedim. "Acaba Jean—"

"Sana zaten yeteri kadar zaman ayırdı," dedi Nick. "Üzgünüm, şu anda ailesiyle. Seninle görüşemez."

Kapatmasına fırsat vermeden ayağımı kapıya kıstırdım. "Şu anda kızınla birlikte mi?" Sesimdeki aciliyet bir parça ona da geçmiş olmalı ki geri çekildi. Kapıyı itip içeri girdim. "Kızınız tehlikede," dedim. "Nerede o?"

Nick bana inandı. Jean eve döndüğünden beri kim bilir nasıl davranıyordu, Nick'in içini rahatlatamadığı belliydi. Nick'in peşinden merdiveni çıkıp koridorda yürüdüm.

"Hayatım?" diye seslendi Nick.

Sessizce Nick'in arkasında durup Chance'ın odasına baktım. İçerisi boştu.

Nick, "Jean?" dedikten sonra sesini yükseltti: "Jean!"

"Onu kaçırmış," dedim. "Yoklar."

Nick odanın, Chance'ın eşyalarının –bez değiştirme masasının, battaniyenin hâlâ kırışık ve sıcak durduğu beşiğinin, etrafa saçılmış bebek oyuncaklarının– ortasında durup gökyüzüne doğru karısının ismini haykırdı.

BÖLÜM 35
ÜST SPİN

Elena inleyerek doğrulup oturdu. Ânında yanına sıçrayıp aramızdaki kabloların izin verdiği ölçüde ona yaklaştım.

"İyi misin?" dedim.

"Başım sancıyor."

"Çok üzgünüm."

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Senin suçun değil ki."

Ona sarılmak, saçlarını okşayıp sımsıkı göğsüme bastırmak istiyordum. Benim durduğum boşluk üç kenarı kablolardan, tek kenarı duvardan oluşan kare gibi bir yerdi. Kabloların duvara geçtiği yeri inceledim ama duvarı aşmak mümkün değildi. Duvarı tekmelemeye başladım. Beton tuğladan örülmüştü ve sarsılmadı bile ama bir tuğlayı birazcık bile yerinden oynatsam zamanla duvarda bir delik açabileceğimi ve kabloların etrafından dolanıp Elena'ya ulaşabileceğimi düşünerek tekmelemeye devam etim.

"Anahtarlarını kullan," diye seslendi Marek. O, ortadaki boşluklardan birindeydi, bir duvara dokunması mümkün değildi ama ne demek istediğini anlamıştım. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp en büyük olanı seçtim ve duvarın zeminle birleştiği yeri kazımaya başladım. Yere biraz toz döküldü, duvarda küçük bir çizik oluştu. Kazımayı sürdürdüm. Bu şekilde bir ilerleme kaydetmek bayağı

zaman alacaktı ama *varcolac*'ın geri gelip aileme zarar vermesini beklemekten daha iyiydi. Kaslarım sızlayana kadar kazımaya devam ettim ama ancak yerde küçük bir toz yığını birikmesini sağlayabildim. İşe yaramayacaktı.

Alex'in yerdeki yuvarlak metal bir ızgarayı yerinden oynatmaya çalıştığını fark ettim. Çıkarmayı başarabilse ne yapacağını anlamamıştım. Izgaranın deliği içinden geçemeyeceği kadar dardı ve büyük ihtimalle işimize yarayabilecek bir yere çıkmıyordu ama hiç olmazsa elinde bir metal parçası, *varcolac* geri gelirse kullanabileceği bir silah olacaktı. Kırık kolunu hareket ettirirken acıyla nefesini tuttuğu için ilerleme kaydetmesi çok zordu.

"Şunu al," dedim. Anahtarlarımı onun boşluğuna fırlattım. Kabloların üzerinden hiçbir şey olmadan aşıp ayaklarının dibine düşerek birkaç santim kaydılar. Alex bir anahtarı manivela gibi kullanıp ızgarayı bir yanından kaldırmayı denedi ama görünürde hiç vidası olmadığı halde ızgara yerinden oynamadı. Belki de alttaki boruya kaynak yapılmıştı ya da zemindeki beton ızgaranın çevresine dökülmüş ve ızgara yere sabitlenmişti. Nedeni her neyse yerinden kıpırdamıyordu işte.

Ailemi bulmuşken, şimdi yine kaybedecektim. *Varcolac* geri gelip hepsine gözlerimin önünde işkence edecek, sonunda hepsi ölecek ama *varcolac* beni öldürmeyecekti: Sadece o feci tebessümle tepkilerimi izleyecek ve belki de, sırf eğlencesine, Marek'i de öldürecekti.

Hücremi arşınladım. Bir şeyler *yapmam* lazımdı. Orada öylece oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim.

Kabloları incelemeye başladım. Elektrik şokunun enerjisi nereden geliyordu acaba? *Varcolac* elektromanyetik alanı bir şekilde kontrol ediyor, elektronların serbestçe akarak fazla yaklaşanlara çarpmasını sağlıyordu.

Peki ya daha yükseğe çıkarsam? Kabloların üstünden tavana yakın bir yerden geçersem elektrik şokunu tetiklemeyecek kadar

uzaklaşmış olur muydum acaba? Tavanda ahşap kaplama ve kirişler vardı, borularla kabloları gizlemek için asma tavan yapılmamıştı. Tutunacak fazla yer yoktu ve oraya kadar tırmanmanın çok zor olacağını gördüm. Üstelik oraya kadar uzanamazdım ve üstüne çıkabileceğim bir şey de yoktu. Bu da işe yaramazdı.

"Bize ne olacak?" dedi Alessandra. O hiçbir şey yapmadan, sakin sakin kendi boşluğunda oturuyordu. Claire'se neredeyse uyandığından beri sürekli ağlıyor, tam kendine hâkim olmuş gibiyken bir kez daha gözyaşlarına boğuluyordu. Alessandra hiç ağlamamıştı. Claire'in hali ve bu koşullar altında gayet anlaşılır olan acısı içimi cızlatıyordu ama Alessandra beni bir kez daha etkilemişti. Bunu daha önce neden hiç görememiştim?

"Kurtulacağız," diye yanıtladım. "Nasıl olacağını bilemiyorum ama mutlaka bir yolunu bulacağız."

"Onu kastetmemiştim," dedi Alessandra. "Yani, bize ne olacak?" Başıyla Alex'i işaret etti. "İkimize."

Deliler gibi gidip gelmeyi kestim. "İkiniz aynı insansınız," dedim. "O sensin. Bir noktada tekrar birleşeceksiniz." Aslında dalgalarının hâlâ çökmemiş olması beni biraz şaşırtıyordu. Yolları yeniden kesişmişti, durumları az çok aynıydı. Sanırım henüz bütün kuralları bilmiyorduk. Ayrılık ne kadar uzun sürerse birleşme de o kadar gecikiyordu belki.

"Bu pek doğru sayılmaz," dedi Alex. "Aynı kişi olduğumuzu söyleyip duruyorsun ama bence bu doğru değil. *En başında* aynıydık ama artık farklı insanlarız. Birçok şeye benzer tepkiler verebiliriz ama her şeye değil. Bildiklerimiz, anılarımız farklı."

"Yani... Birimizden biri ölecek mi?" dedi Alessandra.

"Hayır," dedim hemen.

"Öyle sayılır," dedi Alex. "Hafifletmeye çalışma, baba. Birleşip tek kişi olmamız gerekiyor. Yani ya sen, ya ben ya da ikimizin

de biraz bir şeyler hatırladığı bir kombinasyonumuz olabilir. Kesin olarak bilemiyoruz."

"Korkmuş görünmüyorsun," dedi Alessandra. "Nasıl olur da korkmazsın?"

Alex güldü. "*Sen de* korkmuş görünmüyorsun."

Hafif bir tebessümle anlamlı anlamlı bakıştılar.

"Ben hâlâ aynı kişi olduğunuzu söylüyorum," dedim. "Zaten 'kim' olduğun sürekli değişen bir şey. Üçüncü sınıftaki senle şimdiki sen de farklı ama yine de aynı kişi. Şu anda sadece iki farklı durumu deneyimliyorsunuz. Zamanda geriye gidip eski halini görmek gibi bir şey."

Alex üzgün görünüyordu. "Bizi cesaretlendirmeye çalıştığını biliyorum, baba. Ama eğer birleşirsek ve seninle birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamazsam, o zaman artık *ben* var olmayacağım demektir. En azından bu ben olarak."

"Hafıza her şey demek değildir," dedim. "Zaten sürekli unutup duruyoruz, bu kendimiz olmadığımız anlamına gelmiyor. Birkaç yıl içinde vücudundaki bütün hücreler yenilenmiş olacak ama sen var olmaya devam edeceksin. Anılar gelir ve gider. Doğduğunu, hatta iki yaşındaki halini bile hatırlamıyorsun ama bu deneyimler yine de kim olduğunu belirleyen şeyler. Birleştiğinizde bazı şeyleri hatırlamasan da o şeyler yine kimliğinin, kişiliğinin, kişilik gelişiminin birer parçası olacak."

Alex bir şey demedi. Onun yerine Alessandra'ya baktı. "Hayatta kalan ben olmazsam," dedi, "görüntü akışımı bulup yayımla. İnsanlar beni tanısın."

"Sen de," dedi Alessandra. "Söz mü?"

"Söz."

"Ama ilk önce," dedim, "buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız lazım."

BÖLÜM 36
ALT SPİN

"Bence kesin NJSÇ'ye gitmiştir," dedim Nick'e. "Araç gereci ve araştırması orada. Ben de oraya gidiyorum."

"Ben de geleceğim," dedi Nick.

"Ben hapisten kaçmış bir cinayet zanlısıyım. Yardım ve yataklık etmiş olacaksın."

"Umurumda değil. Hatta benim arabamla gidelim. Şu oyuncak gibi arabayı garaja sakla da burada bulmasınlar."

"İyi fikir," dedim. "Bir de, ne diyeceğim, fazladan lenslerin varsa bana verebilir misin?"

Arabaları olabildiğince çabuk değiştirdik ve Nick ayağını gaz pedalına geçirdi. "Hız yaparsak dikkat çekebiliriz," dedim. "Polis beni tanırsa oraya hiç gidemeyiz."

Nick başını salladı ama yavaşlamadı. Yola koyulduğumuzda Jean'in ne yapmaya çalıştığını, hakkındaki düşüncelerimi ona da anlattım. "Higgs alanını yönlendirebiliyor," dedim. "Normal maddenin dalga boylarıyla temel sabitlerini değiştirebiliyor ve bu sayede maddenin davranışını âdeta sihir yapar gibi kontrol edebiliyor. Ama en mühimi, olasılık dalgalarını çoklu evrenler boyunca etkileyebiliyor."

"İyice kafam karıştı," dedi Nick. "Bunların İngilizcesi nedir?"

"Yani kızınızın alternatif versiyonlarına ulaşabilir. Olasılık dalgalarının farklı şekillerde kararlı hale geldiği geçmişler bulabilmek için farklı evrenleri gözden geçirebilir. Kızınızın farklı seçimler yapıldığı takdirde farklı olabilecek versiyonlarını bulabilir..."

"Ya da farklı gen ifadeleri gerçekleştiği takdirde," diye ekledi Nick. "Chase'in Down sendromunu 'iyileştirmek' istiyor, değil mi?"

"Öyle tahmin ediyorum," dedim.

Nick'in direksiyonu tutan ellerindeki eklemler bembeyaz oldu. "Zaten aylardır bundan söz edip duruyordu. Bunun kızımızı öldürüp yerine başka birini koymakla aynı şey olduğunu söyledim ona. Ama öylesine saçmalıyor sanmıştım, cidden yapabileceği aklıma gelmezdi."

"Ne kadar iyi kontrol edebildiğinden de emin değilim," dedim. "Brian ölmeden önce enine boyuna incelemiş olamaz ve daha önce böyle bir şey denemediği kesin. Deneyen kimse olmadı. Sonunda Chance'ın ölümüne sebep olup yerine hiçbir şey koyamayabilir."

Nick hızı artırıp kırmızı ışık yanmadan hemen önce bir kavşaktan tam gaz geçti. "Brian'ı Jean öldürdü, değil mi?"

İçimi çektim. "Onun yaptığına gayet eminim."

Nick avucunu direksiyona geçirdi. "Nasıl olur? Birbirimize öyle uygun, öyle âşıktık ki. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Sonra Chance doğdu, benim başıma gelen en güzel şeydi ama Jean perişan oldu. Çok öfkelendi. Hayatın ona ihanet ettiğini, kandırıldığını düşünüyordu sanki. Gelecek hayalleri yerle bir olmuştu.

"Ama o bizim kızımızdı, anlıyor musun? Jean bunu göremiyordu. Onu emzirmeyi planlamıştı; beyin gelişimiyle ilgili bir sürü kitap okumuş, gerekli bütün oyuncaklarla müzikleri hazırlamıştı ama artık hiçbiri işe yaramayacaktı. Chance'ı beslemek, onunla konuşmak, uyutmak, hepsi bana kaldı. Ağladığında kılını bile kıpırdatmazdı. Derken, bir süre sonra eve de gelmemeye başladı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Elimi eşofman altının cebindeki çalıntı silahın üstüne koydum. Jean'i vurmak istemiyordum. Keskin nişancı falan değildim, ateş etsem onu vurabileceğimden bile emin değildim. Bebek kucağındaysa tabancayı ona doğrulmayacaktım bile.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" dedim. Bunu sorar sormaz, Nick'in anlattıklarına karşı duyarsızlık ettiğimi fark ederek irkildim ama bozulmuş görünmüyordu. Gömleğinin cebinden telefonunu çıkarıp bana verdi.

Şu yeni, incecik, kredi kartı boyutlarında olan telefonlardandı. Ekrana tıkladım, Media emniyetinden Memur Peyton'ın numarasını bulup aradım. İlk çalışta açtı.

"Ben Peyton."

"Memur Peyton, ben Jacob Kelley."

Bir anlık sessizlik. "Neredesiniz, Bay Kelley?"

"Teslim olmak istiyorum. Ama sadece, bizzat size olabilirim."

"Peki. Öyle olsun. Neredesiniz?"

"NJSÇ'de."

"New Jersey yetki alanımın dışında."

"Bir tek size," diyerek telefonu kapadım.

İki dakika sonra NJSÇ'nin otoparkına dalıp arabadan indik. Jean'in ofisi orada olduğu için hemen Dirac binasına doğru yürümeye başladık. Nick telefonla birini aradı ve Dirac'a geldiğimizde binanın idari asistanı Carolyn Spiers kapıyı tutuyordu.

Beni görünce dönüp bir daha baktı. "Sizin hapiste olmanız gerekmiyor mu?"

"İyi halden serbest bıraktılar," dedim. "Jean'i görecektik."

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedi Carolyn. Masası girişin hemen karşısındaydı. "Girdiğini mutlaka görürdüm."

"Biz yine de bir bakalım," dedim.

Kapıyı vurmadık. Kapı kulbunu indirdim, sessizce üçe kadar saydım ve içeri daldık. Tabanca elimdeydi ama yere doğrultmuştum. Jean masasının arkasında durmuş, masadaki kâğıtlarla yazma araçlarının üzerinde yatan Chance'a bakıyordu. Elindeki Higgs projektörünün yüzeyindeki devre sembollerini ustalıkla yönlendirmekle meşguldü. Chance gözlerini akıllı kâğıda dikmiş bakıyor, arada bir tombik ellerinden biriyle kâğıdı almayı deniyordu.

Nick onlara doğru yürümeye başladı ama elimi havaya kaldırdım. Jean'in neler yapabileceğini tam olarak bilmiyordum ama böyle bir durumda dikkatli ilerlemeliydik.

"Beni durduramazsınız," dedi Jean. "Gidin başımdan."

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Nick. "Eğer Chance'ı istemiyorsan bana bırak. Ben bakarım. Onunla hiçbir şekilde ilgilenmek zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedi Jean. "Bunu hiç anlamadın. Sen onun kusurunu, fazladan kromozomunu seviyorsun. Ben *onu* seviyorum. Onun bütünlenmesini istiyorum."

"O zaten olması gerektiği gibi, Jeannie. Kendisi gibi. Chance gibi."

"Onun yaşayacağı sorunları yaşamak ister miydin?" dedi Jean. "Onunla yer değiştirmek ister misin? Duygusal davranıyorsun, Nick; gerçekçi olamıyorsun."

Nick bir adım atarak yalvardı. "Bizim duygularımıza ihtiyacı var. Sevgimize."

Jean'in gözlerinden ateşler saçıldı. "Bana çocuğumuzu sevmediğimi söylemeye *nasıl* cüret edersin? Onun için neler yaptığımdan haberin bile yok senin."

"Brian'a yaptıkların gibi mi?" dedim.

Jean'in yanakları al al oldu. "Brian bana ihanet etti. Başına gelen her şeyi hak etmişti o."

"Yeni kız arkadaşı sendin, değil mi? Lily Lin'i uğruna terk ettiği kadın?"

Nick'in başı önce bana, sonra yine Jean'e döndü. "Brian Vanderhall, ha? Yattığın adam o muydu?"

"Çok da işime yaradı ya," dedi Jean acı acı. "Evet, yattım onunla, Nick. Bunu bizim için, Chance için yaptım. İstediği her şey bende vardı: Müthiş bilim adamının seksi, uysal, kadın asistanıydım. Tek fark vardı; o da araştırmasını, araştırmanın nelere yol açabileceğini, bazen ondan daha da çabuk anlayabilmemdi. Gururu bir kenara atıp makalesini yayımladığında benim katkılarımı göz ardı edeceği gerçeğini kabullendim çünkü bu keşfin nelere kadir olduğunu biliyordum.

"Geçmişi değiştirebileceğini biliyordum. O fazladan kromozom, parçacıkların saniyede trilyonlarca kez gerçekleşen çarpışma ve emisyonları gibi sadece garip bir tesadüf. Olması gerekmiyordu. Olmaması gerekirdi. Farklı bir yol, gelişigüzel farklı bir olasılık seçerek oldurmayabilirdik. Brian'la ikimiz bunu başardık da. Kuantum varlıklarını bulduk, onlarla konuştuk, onlardan bir şeyler öğrendik. Onların bilgisi ve bizim deneylerimiz sonucunda hiç beklemediğim kadar güçlü bir teknoloji doğdu."

"Ama sonra Brian o teknolojiyi yok etmek istedi," dedim. "Ne yaptığını bile söylemeden senin elinden alıverdi."

"Korkuyordu." Jean'in sesinde küçümseme vardı. "Fazla güçlü olduğunu, varlıkların onu geri isteyeceğini düşünüyordu. Ben de onları kontrol altında tutmanın tek yolunun güç olduğunu söylüyordum."

"Bana gösterip fikrimi almak için evime geldi," dedim. "Onu evime kadar takip ettin. Memur Peyton'ın karlı bahçede gördüğü hayalet sendin. Sonra da onu yeraltındaki odaya kadar takip edip

orada öldürdün ve yaşayan farklı bir versiyonu olduğundan haberin bile yoktu."

"Bana ihanet etmişti," dedi Jean bir kez daha. "Ona vücudumu, aklımı verdim ama o bana karşılığında hiçbir şey vermedi."

Nick gitgide artan bir dehşetle bir Jean'e, bir bana bakıyordu. "Ama onu savundun," dedi. "Mahkemede onun lehine tanıklık ettin."

"Projektörü bulmak için bana yaklaşmak zorundaydı," dedim. "Yerlerini bilmiyordu."

"Ne sana ne de ailene zarar vermek aklımdan geçmedi," dedi Jean. "Ne Brian'ın projektörü sana yollayacağını ne de sonunda senin suçlanacağını biliyordum. Ben cidden yardım etmek istedim." Sayfadaki bir butona üst üste bastı. Masadaki Chance bulanıklaşarak kimi mutlu, kimi ağlayan, kimi tekmeler atan, kimi uzanan, kimi el çırpan bebeklerden bir montaja dönüştü.

Tabancayı yavaşça kaldırıp Jean'in başına nişan aldım. Chance o kadar yakınındayken ateş edecek değildim ama Jean'in bunu tahmin etmeyeceğini umuyordum. "Uzaklaş onun yanından," dedim.

Jean genzinden hayvan hırıltısı gibi bir ses çıkardı. "Söyledim ya, onu öldürecek değilim. Onu seviyorum ben." Görüntüsü olası farklı Chanceların karışımı arasında gidip gelmeye başlayan Chance'a baktı tekrar. Bazı Chancelar biraz daha somut, daha gerçek görünürken ötekiler uçup gidiyordu.

"Son şansın," dedim. "Çekil oradan."

"Git başımdan," dedi Jean. "Kazanamazsın." Gözlerini oynattı ve tabanca elimden fırlayıp boynu bükük, bir köşeye düşüverdi. Jean, Higgs projektörünü lenslerine bağlamıştı ve projektörü kullanmayı benden çok daha iyi biliyordu.

Ama Higgs projektörü olan bir tek o değildi. Hapishaneden kaçarken kullandığım projektör cebimdeydi ve Nick'in verdiği lenslere bağlıydı. Onunla neler yapabileceğimi pek bilemiyordum ve

Jean'in projektöründe kendi yazdığı bazı metotlar olduğunu zannediyordum ama denemek zorundaydım.

Beynim hızla çalışıyordu. Projektörü bulduğumuzda bizim evdeki un kavanozunu duvardan dekoratif masaya nasıl tünellediğimi hatırladım... Ve bir sersemlik dalgasıyla sarsıldım. Onu yapan kopyamdı, ben değil. Bir kez daha benim, hapisteki Jacob'ın, yapmadığı bir şeyi hatırlamıştım.

Masanın nasıl patladığını hatırladım. Jean'in beynine bir mermi, hatta bir ataş tünelleyebilirdim ve aynı şeyi o da bana yapabilirdi. Ama onu öldürmek istemiyordum. Sadece projektörü elinden almak istiyordum. Sorun şuydu ki onun beni öldürmekle ilgili herhangi bir kaygısı olmayabilirdi.

Olası Chancelardan biri, daha ince yüzlü, berrak ve yuvarlak gözleri olan, ağzı kapalı duran, güzelcecik bir versiyon netleşti. "İşte geldi!" diye haykırdı Jean sevinçle, gözlerinde yaşlarla. "Çocuğum geldi!"

BÖLÜM 37
ÜST SPİN

"*Varcolac*'ın neden gözleri yok?" dedi Elena.

"Bilmem." Çok önemli bir soru değildi bence. Bir kaçış yolu bulmaya kararlı, öfkeyle ileri geri yürüyordum yine. "Onun kim ya da ne olduğunu anlayabilmiş değiliz. Bu dünyaya ait değil ama uzaylı da değil. Ama kim bilir, belki uzayda da seyahat edebiliyordur."

"Vücudu gerçek mi? Yaralanabilir ya da yok edilebilir mi?" dedi Elena.

Düşündüm. Şimdiye kadar herhangi bir zaafını görmemiştik ama vücudu oldukça gerçek görünüyordu. Vücudunu yok edebilsek bile bunun yaratığa bir zarar vereceğini zannetmiyordum. "Vücudunu insanları taklit ederek yaratmış olmalı. Belki de gözlerin önemli organlar olduğunu anlamamıştır."

"Ya da çok zordular," dedi Alex. Alex'le Alessandra'nın sesleri o kadar aynıydı ki hangisinin konuştuğunu anlamak için görmem gerekiyordu. Alex hâlâ kırık kolunu tutuyordu. Canının yandığını görmek ve yardım edememek içimi öyle büyük bir öfkeyle doldurdu ki ne dediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Gözleri yaratmak mı çok zor?" dedim. "Evrenler arasında sıçrayabilen ve gerçeklikle kil gibi oynayabilen bir yaratık için mi?"

"Olabilir. Yüz ifadelerini beceremediği çok açık. Gözler de duyguları ifade eder," dedi Alex. Omuz silkince kırık kolu sarsıldı ve hafifçe inledi.

"Çok iyi gidiyorsun," dedim. "Biraz daha dayan. Buradan mutlaka kurtulacağız."

Bazı şeylerin *varcolac*'ın gücünü aşabileceği fikri umut vericiydi. Alex yanılıyor da olabilirdi tabii. *Varcolac*'ın gözsüz olmasının nedeni onları gereksiz ya da iğrenç bulması da olabilirdi. Ama yine de düşünmeye değer bir konuydu.

Yine ileri geri gitmeye, hücremin sınırlarını takip ederek zırhta bir çatlak aramaya başladım. Ne alet edevatım ne de bir silahım vardı. Bir yanımda beton tuğladan sağlam bir duvar, öteki kenarlarda elektrikli çitler. Basit ve işe yarar bir hapishanedeydim.

"Lütfen dur artık," dedi Elena. "Otur."

Yürümeye devam ettim. "Bir yolu olmalı," dedim.

"O yolu oturup bana her şeyi anlatırsan bulabilirsin ancak," dedi Elena.

Öteden beri beni kendimden daha iyi tanırdı. Oturdum.

"Şimdi, bütün bunlar neden oluyor?" dedi.

Ayrıntıların çoğunu atlayıp esas konuya geldim. "Brian Vanderhall ve Jean Massey evrenimizdeki Higgs alanını etkilemenin bir yolunu buldu."

"Higgs alanı nedir?"

"Parçacıklara özelliklerini veren bir arka plan alanı," dedim. "Kütlenin ne kadar olacağını, ne türden elementlerin mümkün olduğunu, özelliklerinin neler olabileceğini, yani hemen hemen her şeyi o belirliyor. Higgs alanını kontrol altına alabilirsen Tanrı'yı oynayabilirsin. Zaman ve mekân kanunlarını yıkabilirsin."

"Peki *varcolac*'ın bununla ne ilgisi var?"

"Nasıl yani?"

"Bu yaratıkların öteden beri burada, bizim evrenimizde var olduğunu ama onları göremediğimizi söyledin. Şimdi neden görebiliyoruz? Değişen nedir?"

Ağzımı açıp, tekrar kapadım. Bunu bilmediğimi ilk kez fark ediyordum. Belki de en başından beri yapabildikleri bir şeydi ama hafızamda bir kıpırdanma oldu ve Brian'ın söylediği bir şeyi hatırladım... "Anladım!"

"Neyi?" dedi Elena.

"Brian *varcolac*'ın çarpıştırıcıya bağımlı olduğunu söylemişti. Çarpıştırıcının ürettiği egzotik parçacıklardan besleniyor ve çarpıştırıcıdan güç çekiyor. Çarpıştırıcının merkezi güç kaynağından yararlandığı için sadece burada var olabiliyor. Dünyayı dolaştığı, canının istediği yere gittiği falan yok. Buraya mahkûm. Var olmaya devam etmesini, fiziksel tezahürler oluşturmasını sağlayan şey çarpıştırıcının kendisi. Burada her saniye binlerce volt çeken yüzlerce elektro mıknatıs var." Yumruğumu avucuma geçirdim. "Çözümü bu olmalı."

"Ne demek bu?" dedi Marek. "Ne yapmalıyız yani?"

"Çarpıştırıcının gücünü kesmemiz lazım," dedim.

"Buradan yapabilir miyiz?"

Kafamı salladım. "Kablolara bile dokunamıyoruz, güç şalterlerine nasıl ulaşalım? Üstelik hepsini bilgisayarlar kontrol ediyor, birkaç düğmeyi indirip kaldırarak yapıldığını hiç zannetmiyorum. Bir sürü şifre, hatta gerçek anahtar falan gerekiyordur. Yapmamız gereken şey kontrol merkezini arayıp gücü oradan kapattırmak."

"Onu nasıl yapacağız?" dedi Elena. "Burada telefonlar çekmiyor ki."

"Evet, fazla derindeyiz. Dışarıdan birine yaptırmak lazım," dedim.

"O da imkânsız," dedi Marek.

Gözlerimi kapadım. Bir an Jean Massey'yi, Jean'in NJSÇ'deki ofisini, Chance'ın çalışma masasında yattığını gördüm. Öteki Jacob'ın da halletmesi gereken sorunları vardı belki ama hiç olmazsa istediği yere gidip telefonunu kullanabiliyordu. "Belki de o kadar imkânsız değildir," dedim.

BÖLÜM 38
ALT SPİN

Jean'in eli Higgs projektörünün üstündeydi ve Nick'in çok sevdiği çocuklarının hayatını, kız hiç var olmamış gibi silmesine ramak vardı. Ya hemen harekete geçecek ya da hiçbir şey yapamayacaktım.

Gözlerimi projektörün metotlarına doğru kaydırıp ŞiddetliNükleerGüç'ü seçtim. Görüş alanımda beliren ikonu kullanarak önce Jean'i, sonra ofisin duvarını seçtim. Jean'le duvar birdenbire mıknatıstan daha şiddetli bir güçle birbirini çekti. Jean yanlamasına savrularak küt diye lambriye çarptı.

Bu kadarı yetmezdi. Projektörü elinden kapmayı umarak Jean'e doğru koştum ama yanına gidemeden, bu kez de ben geriye doğru çekilerek arkamdaki duvara çarptım. Karşılık vermeye hazır halde ayağa kalkarken kafama doğru uçarak gelen döner sandalyeyi tam zamanında gördüm. Metal bacak kafamın yanına çarpınca gözlerimde kıvılcımlar çaktı. Jean bana göre çok hızlı, arayüze ve metotlara fazla hâkimdi.

Chance ağlamaya başladı. Yüzü kıpkırmızı oldu, minik yumruklarını sıktı ve acı feryatları bütün odayı doldurdu. Jean hemen yanına koşup elini göğsüne koyarak sakinleştirici sesler çıkardı.

Tekrar ayağa kalkmayı denedim ama görüşüm bulandı. Elena'yı yeraltındaki bir odada gördüm ve o anda "Gücü kes" diyen bir ses duydum. Bunun ne demek olduğunu düşünecek vaktim yoktu. Sendeleyerek ayağa kalktım. Yine ŞiddetliNükleerGüç'ün ikonlarını buldum.

"Bu iş seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı Jean "Rahat bırak beni."

Cebim alev aldı. Kendimi sırtüstü yere atıp ateşi söndürmek için yuvarlandım. İşe yaradı ama yanan projektör tanınmaz haldeydi. "Sinyal yok" mesajı bir an yanıp söndü. Jean bu kadar çabuk kazanmıştı demek.

Jean benimle meşgulken Nick koşup Chance'ı almayı denedi ama Jean onu da bez bebek gibi bir kenara savurdu.

"Ben senin dostundum," dedi Jean. "Mahkemede sana yardım etmek zorunda değildim. Düşmüşken sana bir tekme de ben vurabilirdim ama yapmadım."

"Seni projektöre götüreceğimi düşündüğün için yardım ettin," dedim.

"Artık fark etmez. Seninle işim bitti. Doğru bildiğimi yapacağım ve beni hiçbir şekilde durduramayacaksın."

"Yine bir cinayet," dedim. "Yapacağın şey kendi kızını öldürmek."

Jean, Chance'ın saçını okşadı; tek parmağını yanağından geçirdi. "Tedavi etmek," dedi. "Senden anlamanı beklemiyorum."

Odada beklenmedik ve kulakları sağır eden bir patlama sesi yankılandı. Jean çığlık atarken Memur Peyton elinde tabancasıyla odaya daldı. "Eller havaya!" diye bağırdı. Arkasında silahlı ve vücut zırhlı beş-on polis daha vardı.

Jean ellerini kaldırdı. Gürültüden korkan Chance yine avaz avaz ağlamaya başladı. "Bebeğimi kucağıma almam lazım," dedi Jean.

"Sakın izin vermeyin," dedim.

Peyton, "Olduğun yerde kal," diye uyararak Jean'e doğru bir adım attı. "Sakın kıpırdama."

"Gerçek katil o," dedim. "Bebeği de öldürmek istiyor."

Öteki polislerden biri tabancasını bana doğrultmuştu. "Herkes ellerini başına koysun. Yere yatın," diye haykırdı.

"Dikkatli olun," dedim. "Kadının elinde—"

Jean saldırıya geçti. Peyton'ın tabancası elinden uçtu, üniforması alev aldı. Arkasındaki polisler de alevler içindeydi ama iyi eğitimliydiler. Saldırının nereden geldiğini bilmedikleri halde ne paniğe kapıldılar ne de kaçtılar. İçeride olduğunu anladıkları saldırganları zapt etmek için odaya dağıldılar. Jean, Chance'a uzanırken ona dokunduğu anda kendisiyle birlikte onu da ışınlayabileceğini ve onları asla bulamayacağımızı biliyordum. Ben de Jean'e doğru uzandım ama sonunda onu yere seren Nick oldu. Nick duvardaki askıdan bir laboratuvar önlüğü kapıp Jean'in üstüne çullandı ve önlüğü kaldırıp görüşünü engelledi. Önlüğü Jean'in başına sarıp karısını yere yapıştırdı ve böylece Higgs projektörünü kontrol eden görsel arayüzü kullanmasını engelledi. Ben de bir an sonra yetişip projektörü Jean'in elinden sökerek aldım.

Projektör olmayınca Jean normal bir insandı. Laboratuvar önlüğünün altında yatıp hırsla ağladı. Lenslerimi onun projektörüyle eşleştirir eşleştirmez arayüzünün çok daha gelişmiş, metotların çok daha fazla, seçme ve çalıştırma işleminin çok daha kolaylaştırılmış olduğunu gördüm. Yazılımın arkasındaki deha Brian değil, Jean'di ve Brian öldükten sonra bile kodları yazmaya devam etmişti anlaşılan. Brian'ı öldürüp projektörü üstünde, eşyalarının arasında bulamayınca öfkeden nasıl kudurduğunu tahmin edebiliyordum.

Kafamın içinde yine o sesi duydum: *Bütün gücü kes.*

Kopyam benimle doğrudan iletişim mi kuruyordu yani? *Neyin gücünü?* diye düşündüm.

Bütün çarpıştırıcının, diye bir yanıt geldi. *Tamamen. Çabuk ol.*

İçimden bir panik dalgası geçti ve kopyamın gördüğü her şeyi ben de oradaymışım gibi görmeye başladım. Ailemi, Marek'i, yeraltındaki beton odayı, birbirinin üzerinden çaprazlamasına geçen kabloları gördüm. Sonra da kopyamın neden paniğe kapıldığını: *Varcolac* Claire'in yanında belirmişti.

Claire büyük bir panikle haykırarak geri geri kaçtı. Kopyam bağırıp ellerini sallayarak yaratığa küfürler savuruyordu. *Varcolac* tek eliyle Claire'i kaldırıp kabloların üstünde tutunca, Claire çırpınarak çığlıklar atarken, şimşeklerin vücuduna değdiği yerlerden dumanlar çıktı.

Görüntü kayboldu. Nick beni sarsıyordu. "Ne oldu sana?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı salladım. "Gitmem lazım," dedim. "Claire zor durumda."

"Hiç sanmıyorum," dedi Peyton. "Suçlu olduğunuza inanmıyorum ama yine de sizi tutuklamam gerekiyor."

"Anlıyorum," dedim. "Ama kusura bakma. Benim cidden gitmem lazım."

Gözlerimi oynatarak Jean'in projektöründeki Işınlanma metodunu çalıştırdım ve ortadan kayboldum.

♠

Teoride, NJSÇ'nin gücünü kesmek o kadar zor bir şey değildi. Herhangi bir bölgenin ya da toptan bütün hızlandırıcının elektriğini kesmenin yollarını içeren karmaşık emniyet kuralları vardı. Elektrik yüzünden yanlış yerde çıkacak bir yangın yıkıcı sonuçlara yol açabilirdi. İçeride radyoaktif maddeler, yanıcı maddeler ve gaz sıkıntısı yaptıkları takdirde dışarı zamanında çıkamayan herkesi öldürebilecek soğutucular vardı. İnsanlarla potansiyel kazaların arasına olabildiğince çok duvar sokmak için özellikle labirent gibi tasarlanmış, patlamaya karşı dayanıklı kapılar ve koridorlar vardı.

Hızlandırıcı tünelindeki bir kilometre tabelasının orada, yeşile boyalı bir arama istasyonunun hemen önünde bedenlendim. Telefonu açıp acil durumlar için konulmuş kırmızı butona bastım. Profesyonel tavırlı bir kadın sesi hemen cevap verdi. "Tünellerde yangın var!" diye bağırdım, nefes nefeseymişim gibi. "Hızla yayılıyor. Parçacık ışınlarını kesin, her şeyi kapatın. Bu bütün elektriği kesmeyi gerektiren bir acil durum. Tekrarlıyorum, bütün elektriği kesin."

Karşıdaki ses beni tanıdı, yoğunluğu arttı ama sakinliğini yitirmedi. "Yirminci kilometredeki tabeladasınız," dedi. "Yangın alarmı sinyali yok, emin misiniz?"

"Duman tünelin bu kısmını hızla dolduruyor," diye bağırdım. "Gitmem lazım. Burada acil durumculara ihtiyacımız olacak."

"Yanınızda kaç kişi var?" Kadının sesindeki kaş çatışı duyabiliyordum, tünelin bu bölümünde kimse olmadığını biliyordu büyük ihtimalle.

"Sadece ben ve Frank," dedim. "Frank kötü yaralandı. Elektriği kesin, tamam mı? Kuralları uygulayın!"

Emniyet kurallarına göre başka seçeneği yoktu. Hızlandırıcıdaki herkes gücün kesilmesini talep edebilirdi ve kontrol merkezindekilerin talepleri reddetme hakkı yoktu. Bu kural geçmişte bir kez bile kötüye kullanılmamıştı.

"Dayanın," dedi. "Güç kesintisi gerçekleşti. Yardım geliyor."

BÖLÜM 39
ÜST SPİN

Işıklar gitti. *Varcolac* Claire'i kabloların üzerinde tutarken oda zifiri karanlık oldu. Jacob başarmıştı!

"Kaçın!" diye bağırdım. *Varcolac*'ın hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum ama bekleyip görmeye hiç niyetim yoktu. Hiçbir şey görmeden, Claire'in olduğunu zannettiğim yere doğru koştum ve onu yere düşmüş vaziyette buldum. Claire'i omzuma atıp ötekilerin de aynı şeyi yaptığını umarak çıkışa doğru koştum. Bir an sonra, karanlığı delen bir elektrik oku göğsüme çarptı ve bir kez daha sırtüstü yere devrildim.

Geri gelen ışıklar bu kez daha cılız ama kimsenin kaçamadığını görmek için yeterliydi.

"Yedek jeneratörler onun kontrolünde herhalde," dedi Marek. O da yere serilmişti ve elektrikli kafeslerimizin yeniden aktif hale geldiğini benimle aynı şekilde öğrenmişti sanırım. Yere oturup Claire'i kollarımın arasına aldım.

Varcolac başını yana yatırdı, havayı kokladı ve kayboldu. Gözlerimi kapadım ve öteki Jacob'ın tünelde olduğunu gördüm.

Çık buradan, diye düşündüm. *Senin yanına geliyor sanırım.*

Claire inleyerek gözlerini açtı. Saçlarını okşayarak alnından öptüm. Çatal desenli şimşekler halinde yanan yerlerini gördüm.

Alex usulca ağlıyordu. "Hepsi benim suçum," dedi.

"Hayır," dedi Elena. "Öyle bir şey yok."

"Ama kaçtım," dedi Alex. "Evden kaçtım. Korkaklık ettim; kaçıp seni, Claire'i ve Sean'ı ölüme terk ettim. Kalsaydım, savaşsaydım..."

"Kalsaydın, ötekilerle birlikte sen de ölecektin," dedim. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Orada olsam ben de bir şey yapamazdım." Yine de bu sözler vicdanımı sızlattı. Brian'ın peşine düşüp boş yere kürek çekmektense ailemin yanında kalmış olsam, şimdi ne durumda olurduk acaba?

"Onları uyarabilirdim. O zaman belki onlar da kurtulurdu," dedi Alex.

"Çevrene bir bak. Buradalar işte. Yaşıyorlar." O an bunu söylemek istemedim ama *varcolac* onları öldürmese bile bölündükten sonra –Alex'inki dışında– öteki kopyaların ölmüş olması da ayrı bir sorundu. Bildiğim kadarıyla öyle bir ihtimal hâlâ vardı. Olasılık dalgaları kararlı hale gelecek ve evren sonunda o yazı turayı attığında bakalım ölü mü olacaklardı, canlı mı.

"Korkak olmak istemiyorum," dedi Alex.

"Lily Lin'i sen buldun. Annenin, Claire'in ve Sean'ın hâlâ hayatta olduğunu kanıtlayan görüntü akışını sen buldun," dedim.

"Sadece çok iyi bildiğim bir ağı ustaca kullandım," dedi Alex. "Bir dahaki sefere kaçan ben olmak istemiyorum."

"Bak, kaçabiliyorsan kaçarsın," dedim. "Salakça bir kahramanlık uğruna sakın kendini feda etme. Ölün hiçbirimizin işine yaramaz."

Bir şeyler daha diyecektim ama *varcolac*'ın yeniden belirmesiyle sözüm yarıda kesildi. Tek elinde hiç ağırlığı yokmuş gibi hareketsiz ve bilinçsiz halde tuttuğu Jacob vardı. Ötekindeyse geriye kalan tek Higgs projektörü.

Jacob'ı yere bıraktı. Projektör, bildiğim kadarıyla dünyadaki tek kopyası, kor gibi parlayarak dağıldı. *Varcolac* hiç zarar görmeden

kabloların üstünden geçip Sean'ın boşluğunda durdu. Sean sessiz bir korkuyla ona baktı.

Dehşet boğazıma yapıştı. Bu böyle devam edemezdi. Bu şey biri ya da hepsi ölünceye kadar çocuklarıma elektrik şoku verip duracaktı. Sean çok narindi, doğduğundan beri öyleydi. Uzun bir elektrik şokunu atlatabilir miydi acaba? *Varcolac*'ı hemen durdurmazsam Sean'ın öleceğini hissettim birden.

Varcolac Sean'ın yakasından tutmuştu ve karşı koymalarına aldırmadan, çelik bir vinç gibi, onu kablolara doğru çevirdi. Şimşekler vücuduna çarpınca Sean çığlıklar atarak sarsılmaya başladı.

Dehşet ve panik içinde, felç olmuş gibi kalakaldım. Claire'le Alessandra ağlıyordu; Elena, Sean'ın adını haykırıyordu. Marek ellerini yumruk yapmış, benim kadar çaresiz bir halde izliyordu. Alex yine kendi boşluğundaki ızgaraya asılmaya başlamıştı.

Zekice bir çözüm bulacak zaman, yukarı tırmanıp kabloları aşmanın, *varcolac*'ın dikkatini başka yere çekmenin bir yolu yoktu. Yeteri kadar kararlı olduklarında köpeklerin görünmeyen çitleri aşabildiklerini duymuştum. Bunun kötü bir benzetme olduğunu biliyordum: Köpekleri çevreleyen elektrikli çitler onları küçük şoklarla içeride tutmayı amaçlardı, gerilim vermeyi değil. Öyle de olsa tek şansım buydu. Denerken ölsem bile bundan daha kötü durumda olamazdık.

Kendi boşluğumda gidebileceğim kadar geriye gittim ve başım önde, tüm gücüm ve hızımla ileri atılarak çite doğru koştum. Hayvanlar gibi kararlı ve öfkeli bir çığlık atarak içinden geçip Sean'ı *varcolac*'ın elinden ve kabloların üzerinden çekmeye kesin kararlı vaziyette bariyere daldım.

Başaramadım. Tam bir eylemsizlikle, bir öncekinden birkaç santim daha fazla itmeyi becerdikten sonra yine sırtüstü kendi boşluğuma düştüm, şok kafatasımı kırabilecek bir şiddetle kafamı betona çarpmama neden oldu. Acı zihnimi doldurdu, yine o ışık galaksilerini gördüm, birdenbire görüşüm bölündü ve aynı anda iki kişi oldum. Anılar hızla gelip geçti. Polisi, yüzüne attığım iki yumruklu

bir kombinasyonla nakavt ettiğim anda, hiç sorun çıkarmadan kelepçelenmeyi kabul ettim. Polis arabasının arka koltuğunu, merkezdeki sorgulanmayı, hapisteki ilk gecemi gördüm; aynı zamanda Marek ve Alex'le birlikte Colin'i bulmak için Philadelphia'ya gidip Colin'in güvenli barınağında uyudum. Sonunda olmaya başlamıştı. Olasılık dalgası çöküyordu. Jacob'la birleşiyorduk.

Anılar çarpışarak üstünlük kazanmak için rekabet ediyordu. Kimi zaman tek bir bakış açısına geçip o bakış açısını gerçek ben, ötekini sahtekâr gibi algılıyordum. Canhıraş tırmanmaya, tekrar bilincime kavuşmaya çalıştım ama kimliğim paramparça olmuş, zihnim dolup taşmıştı. İki Jacob'tan da vazgeçemiyordum. İkisi de bendim.

Sonraki görüntüler, tek ayağınız karada, öteki süzülerek sahilden uzaklaşan bir kanodaymış gibi esneyerek birbirinden uzaklaşır gibiydi. Artık tek bir zihne sığamıyorduk ama dalga çöküyordu. Geriye tek bir Jacob Kelley kalacaktı.

Farklı kişilerdik ama ortak çok fazla şeyimiz vardı. Elena'yı, Claire'i, Sean'ı ve Alessandra'yı ikimiz de çok seviyorduk. Sean acı çekiyor, can çekişiyordu. Ona yardım etmek zorundaydık. Karşı koymayı bırakıp ne olacaksa olmasına izin verdim. İki makine parçasının birleşmesi gibi içsel bir klik sesi duydum ve ne kazanıp ne kaybettiğimi tam olarak bilemeden, yeniden tek bir kişiye dönüştüğümü anladım.

Gözlerimi açtım. Sean hâlâ çığlıklar atıyor, ötekiler bağıra çağıra ağlaşıyordu. Kopyam kendi boşluğunda değildi. Havada buruk kokulu bir duman ve yanık et kokusu vardı. Sean! Ona ulaşmayı bir kez daha denemeliydim.

Doğrulmaya çalıştım ama vücudum bana ihanet etti, spazmlar içinde tekrar yere serildim. Sean ne zamandır kabloların üstündeydi? Zaman kavramını tamamen yitirmiştim. O pusun içinde Alex'in ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardığını gördüm. Izgaranın çevresindeki boşluklarda az miktarda su birikmişti; Alex önce ellerini, sonra ayaklarını suya soktu. Tekrar kalkmayı denedim ve bu

kez titreyerek dik durmayı becerebildim. Alex ayaklarını ızgaranın üstüne koyup dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini bir şeyi itecekmiş gibi öne doğru uzattı. Ne yapıyordu öyle?

Ne yapacağını yay gibi açılıp kendini bacaklarıyla öne doğru ittiğinde ve kollarını dümdüz kablo demetine doğru uzattığında anladım. "Hayır!" diye bağırdım ama çok geçti. İtme kuvvetiyle eriştiği kabloları tutunca elektrik ıslak ellerinden geçip bütün vücudunu sarsarak ıslak ayaklarından zemine gömülü drenaj borusuna kadar ulaştı.

Her şey mükemmel ilerledi. İnanılmaz miktarda voltun göz kamaştırıcı bir parıltıyla vücudundan geçişini dehşet içinde izledim ve sonra her yer karardı.

Aslında tam da kararmamıştı. *Varcolac* parıldıyordu. Sean'ı bıraktı. Koşup yere düşen Sean'ı kucağıma aldım. Elektrikli çitler artık yoktu. Işık *varcolac*'tan dört bir yana yayıldı ve ardından *varcolac* çözünür, uzun zaman önce CATHIE odasında o çelik boruya olduğu gibi fotonlarına ayrılır gibi göründü. Gitgide küçülerek boşluktaki tek bir nokta haline geldiğinde sesi bas davula benzeyen, derin bir titreşim oldu.

"Koşun!" diye bağırdım. Claire'le Elena'yı çekip ayağa kaldırarak herkesi kapıya doğru ittim. "Kaçın buradan!"

Nokta patladı. Havada ışıltılar belirdi, beton duvar çatladı. Tavan ufalandı ve odaya moloz yağdı.

"Durun!" dedi Alessandra. Yerine çakılmış, gözlerini kopyasına dikmişti. Alex'in vücudu hareketsiz yere serilmiş, teni ve giysileri kararmıştı. "Yani o... Şimdi...?"

"Koş!" dedim. Onu kapıdan dışarı itip arkama dönerek Alex'e baktım. Ölmüştü ve kucağımdaki Sean'ı tehlikeye atmadan yanına dönmem mümkün değildi. Tam tavan çökerken ötekilerin peşinden, kendimi kapıdan dışarı attım.

"Koşmaya devam edin!" dedim. İki kat merdiven çıkıp hızlandırıcının tüneline girdik. *Varcolac* gitmişti ama bu güvende olduğumuzu

göstermezdi. Patlama, tüneli temelinden sarsmış ve koştuğumuz her yere, bütün çarpıştırıcıya kim bilir ne çeşit egzotik parçacıklar saçılmıştı. Tünelin çatısı ve zemin boyunca yılankavi çatlaklar vardı.

Claire başta, Alessandra, Marek ve Elena arkada koştuk. Sean'ı taşıdığım için ben geride kaldım ama duyma mesafesindeydim. "Brian'ın odasına saklanın!" diye bağırdım.

Daha birkaç saat önce Marek ve Jean'le birlikte *varcolac*'larca kuşatıldığımız CATHIE odasının girişi hemen ilerideydi. Bizi ufalanan tavanından beton parçaları düşen açık tünelden daha iyi koruyacağını umuyordum.

Odaya ulaşamadan bacağının arkasına koca bir beton parçası düşen Marek yere düştü. "Siz gidin," dedi. "Sadece bileğim. Ben de hemen geliyorum."

Kucağımda Sean'la koşarak yanından geçtim ve ötekilerin çoktan içinde toplandığı odaya daldım. Sean'ı kollarını açan Elena'ya verip hepsine iyice bir baktım. Dördü de ışıldamaya, iki farklı görüntü arasında gidip gelmeye başlamıştı. Elena, Claire ve Sean'ı, onları evde bulduğum halleriyle, çarpık çurpuk ve ölü yatarken gördüm. Alessandra'nın yüzünde, Alex'in şimdiki, elektrikten yanmış ve kararmış halini gördüm. Olasılık dalgam çöktüğünde ben de mi böyle görünmüştüm acaba? Her biri kendisi ve kopyası arasında gidip geliyordu ama onların kopyaları ölüydü tabii. Kuantum bakış açısından sadece bir olasılık meselesiydi. Ölecekler mi yoksa yaşayacaklar mı diye atılan bir yazı tura.

Bu konuda elimden bir şey gelmezdi. Marek'in yanına koştum. Ayağını kurtarmıştı ama üstüne basamıyordu. Tek kolunu omzuma atıp koltuk değneği görevi gördüm. Topallaya topallaya, birlikte odaya doğru gittik.

Birkaç adım atmıştık ki tavan olduğu gibi üstümüze çöktü.

BÖLÜM 40

Şanslıydık. Arkada kalan elektrik tesisatı borularının orada bütün tavan çöküp tüneli taşlarla doldurarak hızlandırıcı cihazları ve yoluna çıkan her şeyi ezip geçti. Marek'le durduğumuz yerdeki hasar daha azdı ama yine de yarıya kadar molozun altında kalmıştık. Karşımızda kalan CATHIE odasının kapısı artık görünmüyordu. Düşen molozlar girişi kapamıştı.

Ya ölmüş ya da içeride kapalı kalmış olan aileme seslendim ama cevap gelmedi. Odanın yapı olarak yalıtılmış ve bu yüzden sarsıntılara daha dayanıklı olduğunu düşünerek güvende olmaları için onları odaya ben sokmuştum ama hava hacmini hesaba katmamıştım. Bütün tünelde ve deney odalarında havalandırma vardı tabii ama tavanın çökmesi havalandırmayı kısıtladıysa içeride çok az oksijen ve dört kişi var demekti. Tabii hâlâ nefes alıyorlarsa.

Kurtarma ekibi eninde sonunda gelecekti ama beklemeyi göze alamazdık. Kapının önündeki taşları alıp olabildiğince hızlı yana atmaya başladım. Birkaç bozuk paradan daha fazlasını kaybedebileceğiniz tüyler ürpertici bir kumar makinesi gibi yaşamla ölüm arasında gidip gelen görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu.

Yirminci yüzyılın ilk yarısında, atomaltı parçacıkların kuantum doğası daha yeni yeni sezilmeye başlanırken, kimileri kuantum dalga formlarının çökmesi kavramını gerçek olamayacak

kadar gülünç bulan bilim insanları arasında ihtilaf vardı. O zamanın önde gelen bilim adamlarından biri olan Erwin Schrödinger, Albert Einstein'la diğerlerine *reductio ad absurdum* mantığını kullanan, kutu içindeki bir kediyle yapılan bir düşünce deneyiyle olasılık dalgası kavramının saçmalık olduğunu kanıtlamayı amaçlayan bir mektup yazmıştı.

Schrödinger'in deneyindeki kedi hidrosiyanik asitle dolu bir şişe ve bir Geiger sayacıyla birlikte çelik bir kutuya konuyordu. Geiger sayacında çok az, bir saat içinde atomlarından biri eşit olasılıkla parçalanabilecek ya da parçalayacak miktarda radyoaktif madde vardı. Atom parçalandığı takdirde Geiger sayacı yayılımı algılayarak bir çekicin düşüp şişeyi kırmasını, yayılan siyanür gazının kediyi öldürmesini sağlayacaktı. Atom parçalanmazsa çekiç düşmeyecek, kedi de ölmeyecekti.

Radyoaktif çürüme olasılığı kuantum dünyasında yazı tura atmak gibi sadece şansa bağlı bir şey değil temel, atomaltı, kuantum bir olasılıktı. Yani kutu bir saat boyunca kapalı tutulursa atom henüz çökmemiş bir olasılık dalgası halinde, aynı anda iki durumda birden, parçalanmış ve parçalanmamış olarak var olacaktı. Bunun sonucunda kedi de bölünecekti: Atomu yöneten aynı olasılık dalgasıyla dolanık hale gelecek, aynı anda hem ölü hem de canlı olacaktı. Ta ki kutu açılıncaya kadar.

Schrödinger'in düşünce deneyi, saçma olsun olmasın, tam da ailemin şu anda bulunduğu durumdu. Hem canlı hem de ölüydüler ve olasılık dalgaları ben kapıyı açıncaya kadar kararsız halde kalacaktı. Molozu temizlemeyi bırakmam gerektiğini, tamamen, geri dönüşü olmayacak şekilde ölmektense yaşamla ölüm arasındaki bir durumda takılı kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ama bu düşünce deneyi değildi. İçerideki hava kısa zamanda bitecek ve yaşama şansları kalmayacaktı.

Sonunda kurtarma ekibi geldi ve çalışma iyice hızlandı. Kapının önü açıldı, adamlar bağırarak içeridekilere geri çekilmelerini

söyledi ve bir yangın baltasıyla kapıyı parçaladı. Açılan kapıdan dışarı incecik bir toz bulutu süzüldü.

Elena öksürerek ama gülümseyerek kapıda belirdi. "Buradayız," dedi. "Hepimiz iyiyiz."

Sendeleyerek bana koştu ve sonunda, yaralarımıza rağmen çarpışmayı umursamadan, bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarılarak birbirimize kavuştuk. Ardından yaralı bereli, oraları buraları yanmış ama yaşayan, capcanlı çocuklar -Claire, Alessandra ve Sean- çıktı. Hepsine teker teker sarıldım ama Sean'a uzandığımda, yere devrilmek üzere olduğunu fark ettim. Teninde feci yanıklar vardı ve iyileşmeden önce çok daha kötüleşeceğini bildiğim acıyı yeni hissetmeye başlamıştı. Alessandra'yı yanıma çekip tonlarca kayanın altında cansız yatan Alex'i düşünürken, Alessandra son birkaç aydan hiçbir şey hatırlamasa bile onun yine de o sevdiğim ve hayran olduğum kişi olacağını biliyordum.

Kitleri ve sedyeleriyle sağlık memurları geldi. Sean, Elena ve Marek'i sedyelere koyup sedyeleri asansörlerle yukarı çıkarıp bekleyen ambulanslarla hastaneye götürmek üzere golf arabalarına koydular. Claire'le Alessandra sapasağlam, benim yanımda kaldılar.

İkisini de bir kez daha kucakladım. "İyi olmanıza çok sevindim," dedim.

Claire'in yüzünde bitkin bir tebessüm belirdi. Her nasılsa, tozlarla kaplanmışken bile, çok güzeldi. "Ötekiler de iyi olacak mı?"

"Olurlar bence. Sean'ın uzun bir süre hastanede kalması gerekebilir ama başaracak."

"Hiç anlamıyorum," dedi Alessandra. "Alex'e ne oldu? Ne yaptı o öyle?"

Alex'in kendini feda ederek hepimizi nasıl kurtardığını dilim döndüğünce anlattım. Alessandra'ya Alex'in öldüğünü ama tam da ölmüş gibi olmadığını çünkü Alex'le ilgili her şeyin artık Alessandra'nın bir parçası olduğunu anlattım. İkisi aynı kişiydi

ve pratik zekâsı, ailesini kurtararak yaptığı yüce gönüllülük için onu kutladım.

"O ben değildim ki," dedi Alessandra.

Ölü bir kıza hayatında göstermediğim kadar çok sevgi göstermemin ve övgü düzmemin nasıl göründüğünü biliyordum. Duygularımı Alessandra'ya yöneltmem zaman alacaktı. Artık onu daha iyi anladığımı, Claire'e benzediği ölçüde değil, kendisi olduğu için sevdiğimi göstermemin zamanı gelmişti.

"Sendin," dedim. "Gerçekten. Sadece hatırlamıyorsun."

Yine de son birkaç aydan hiçbir şey hatırlamaması garip gelmişti. Durup kendi anılarımı taradım. Cezaevinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tam anlamıyla hatırlayamıyordum ama orada geçen ilk gecenin dehşeti hâlâ aklımdaydı. Alex'le birlikte yaşadığımız her şeyi, aynı zamanda, sanığın bakış açısından katlandığım dava sürecini hatırlıyordum. Bazı anılar uçup belirsizliğin bulutlarında kaybolmuştu ama iki taraftan da gelen bazıları fazlasıyla netti. Bunlardan bazılarını neden Alessandra da hatırlamıyordu ki? Tanıdığım Alex tamamen yok mu olmuştu? Bu versiyonu cidden hiçbir şey hatırlamıyor muydu?

Kurtarma ekibindekiler bize battaniye ve su getirdi. Sürekli çöken binalarla ve göçüklerle ilgilenen, daha fazla çökmeye neden olmadan molozların nasıl taşınacağını bilen profesyonel bir ekip gelmişti.

"Grupta kaç kişi vardı?" diye sordu içlerinden biri.

"Altı," dedim. "Ben, karım, üç çocuğum ve arkadaşım Marek Svoboda. Karımla oğlumu hastaneye götürdüler, bunlar da kızlarım."

"Şu arkadaki odalardan birinde biri daha bulundu." Adam odayı işaret etti. "Henüz ona ulaşabilecek kadar yer açamadık ama sizinkilerin yaşlarında bir kız. Kim olabilir sizce?"

Alnımı kırıştırdım. Alex'in cesedi orada kalmış olamazdı. Öteki Jacob'a olduğu gibi, olasılık dalgası çöktüğünde onun da yok olması

gerekirdi. Gerçek, buzla dolu bir küvete düşmüşüm gibi kafama dank etti. İki zihnim birleşirken ve ikimizin anılarından da kareler görürken karşı koyabileceğimi, kendimi geri çekip dalganın çöküşünü engelleyebileceğimi hissettiğim bir an olmuştu. Bilimsel açıdan tuhaf bir fikirdi ama dalga çöküşünün öteden beri bilinçle tuhaf bir ilişkisi vardı. Yani Alex çöküşe karşı direnmişse, o zaman...

"O da benim kızım," dedim. "Hâlâ yaşıyor."

BÖLÜM 41

"Sol taraf biraz yukarı," dedim. Alessandra Mutlu Yıllar yazılı kartonun sol tarafını bir parça yukarı kaldırdı. "Mükemmel. Şimdi aşağı in de şu balonlara yardım et."

Pencerelerden içeri süzülen yaz güneşi salona canlı, neşeli bir hava veriyordu. Alessandra'yla birlikte iplerini çözdüğümüz lateks balonları sandalyelerin arkasına ikişer ikişer bağladık: iki kırmızı, iki mavi, iki sarı, iki yeşil. Turuncu elbisesi ve sarı saçlarına taktığı kurdelelerle kendisi de etrafa ışıklar saçan Claire kucağında bir yığın hediyeyle yanımızdan geçti.

"Sean'a söyle de aşağı gelsin," dedim. "Biraz da o yardım ediversin."

Sean bütün hızıyla odaya dalıp durabilmek için karşıdaki duvara çarptı. Hastaneden daha iki hafta önce taburcu edilmişti ama gücü ve enerjisi gün geçtikçe artıyordu. Plastik cerrahi sayesinde yüzüne yapılan yamalar neredeyse hiç fark edilmiyordu ve doktorlar, Sean çok küçük olduğu için, kalan yara izlerinin de zamanla kaybolacağını söylemişti.

"Bakın ne yaptım!" dedi Sean. Dört tane kâğıdı birbirine bantlayıp üstüne, "EVE HOŞGELDİN!" yazarak o da bir pankart

yapmıştı. Yazıyı her yere çizip durduğu savaş jetleri ve dinozorlarla süslemişti.

"Süper," dedim. "Ötekinin altına asarız."

Bizim evde gürültü yapmadıkça hiçbir doğum gününün tam yaşanamayacağı inancı uzun zamandır yaygın olduğundan yemek masasında herkesin tabağının yanına düdükler ve borazanlar yerleştirdim. Ortadaki vazoda duran çiçeklerle uyum sağlayan çiçek desenli rengârenk masa örtüsü de neşeli bir bayram havası yaratıyordu. Her şey hazırdı.

Alessandra boynuma sarılıp bana bir öpücük verdi. "Teşekkürler, baba," dedi.

Kapı çaldı. Sean, "Geldiler!" diye bağırarak dört nala kapıya koştu. Asılarak kapıyı açışını duyunca Elena'nın o kapıyı *varcolac*'a açışını hatırlayıp ani bir dehşete kapıldım. Ama o kâbus artık bitmişti ve ağır ağır ama emin adımlarla iyileşiyorduk. Bugün bunu kutlayacaktık.

"Onlar değilmiş!" diye bağırdı Sean avazı çıktığı kadar. "Marek enişte gelmiş!"

Marek'in elini öyle bir sıktım ki başka biri olsa sakat kalırdı, sevgiyle bakıştık. Ona teşekkür etmeme ya da hissettiklerimi dile getirmeme gerek yoktu. Biliyordu. Birkaç dakika sonra Colin de geldi ve salon kahkahalarla, muhabbetle doldu.

Elena'nın sürdüğü minibüs bahçe yoluna girdi. "Geldiler, millet!" dedim.

Herkes sustu ve pencereden Elena'nın arkadan çıkardığı tekerlekli koltuğu açıp Alex'in koltuğa oturmasına yardım edişini izledik. Elena kulplardan tutup itmeye hazırlandı ama Alex eliyle onu kışkışladı. Kendi başına kumandaları kullanarak ilerledi ve bir kez tırabzana tosladıktan sonra yeni yapılan rampadan yukarı çıkmayı başardı. Elena'nın tuttuğu kapıdan vın diye içeri girdi.

"Sürpriiiz!"

Kopan yaygara onu önce şöyle bir irkiltti ama sonra herkese sırayla bakarak gülümsedi. Yeni cildi pespembeydi, yüzünde Sean'da olduğu gibi yamalar yoktu, derisi neredeyse tamamen yenilenmişti. Yeni çıkmaya başlayan saçları aynı boyda değildi, bazı bölgeler diğerlerinden daha uzundu. Vücudundaki çökebilecek her bir sistem çökmüş, onu beş-on kez ölümün eşiğine kadar getiren enfeksiyonlarla aylarca savaşmıştı.

Ama işte capcanlı ve her gün büyük bir ilerleme kaydetmeyi başarmış halde karşımızdaydı. En zor kısmı atlatmıştı ve artık, nihayet, eve dönmüştü. Alessandra yaşlı gözlerle ona koştu. "Evine hoş geldin," diyerek dikkatle kardeşine sarıldı.

Varcolac bir daha geri gelmemişti ve anladığımız kadarıyla Alessandra da, Alex de var olmaya devam edeceklerdi. Alessandra her gün hastaneye ziyarete gitmişti ve ikisi artık bütün ikizler gibi sıkı fıkıydılar; çok fazla şey paylaştıkları, âdeta birbirlerinin zihinlerini okudukları için ikizlerden daha da yakındılar. Ben hâlâ devlete ve sağlık sigortamızı yapan şirkete daha önce sadece bir bir kızım olduğunu bildirmişken, birdenbire nasıl ikizlerim olduğunu açıklama işini halletmeye çalışıyordum.

Öğle yemeğinde yiyeceğimiz, Alex'le Alessandra'nın favori yemeği peynirli bifteklerin bizi beklediği yemek salonuna geçtik ve, dünyanın rayından çıktığı günlere ait, henüz odadaki herkesin bilmediği hikâyeler paylaştık. Elena tatlı olarak birbirinin aynadaki yansıması gibi görünen iki yaş günü pastası yapmıştı. O şarkıyı söyledik, kızlar mumları üfledi ve Elena vanilyalı dondurmadan kocaman toplar dağıttı.

Yemekten sonra hediyeler verildi. Alessandra mavi çizgili kutuyu seçip kurdelesini çekmeye başladı ama onu durdurdum. "En son onu açın," dedim.

Öteki hediyeleri sırayla açtılar: Claire'den iki tane kolye, Colin'den Phillies maçı için biletler, Marek'tense Romanya'dan gelmiş,

el oyması, çok güzel bir çift haç. Sonunda, mavi çizgili kutuyu tekrar kızlara verdim.

Paket kâğıdını birlikte açıp o bildik "Google" yazısını, kırmızı o'nun yerine konulmuş elma logosunu görünce birer çığlık attılar. Daha kutuyu açmadan içinde ne olduğunu anlamışlardı.

Destekleyici şişme plastiklerle dolu karmaşık ve dekoratif kutu hediyenin kendisinden çok daha büyüktü. Kutunun içinde Google Apple'ın yeni stereo teknolojisine sahip iki çift elektronik lens vardı. Lensler sayesinde iki kullanıcı aynı olayı iki farklı bakış açısından kaydedebiliyor ve yazılım akışları üç boyutlu olarak birleştiriyordu. Alex ve Alessandra kullanma kılavuzunu da paket kâğıdıyla birlikte bir kenara attı. Çok geçmeden yeni oyuncaklarını kullanmaya başlamışlardı bile.

Alex ile Alessandra'nın Elena'yla birlikte Claire'in etrafında dönüşlerini, Claire'in Sean'ı gıdıklayarak gülme krizine sokmasını kaydedişlerini izledik.

"Hey, altını ıslatmasın sakın," diye seslendi Elena.

Kolumu Elena'nın omzuna atıp başımı başına yasladım. "Ne harika bir ailemiz var," dedim.

"Alessandra'nın bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu biliyordum," dedi Elena. "Sonunda her şey harika oldu cidden." Bunu söylerken alnı kırıştı, benden çok kendini inandırmaya çalıştığını biliyordum. O dehşeti hatırlıyor ve çocukların yaşamını nasıl etkileyeceğini düşünüp endişeleniyordu.

Alessandra, Marek'in dikkatini başka yere çekerken Alex sezdirmeden önündeki ikinci çikolatalı pasta dilimini aşırdı. Birbirlerine birer çatal pasta yedirip el çakıştılar. Kaydettikleri her şeyin eş zamanlı olarak ortak hesaplarında yayımlandığını, Alex'in durumunu merak eden ve dünyada başka örneği olmayan müebbetçi ikizlere ilgi duyan insanlar sayesinde takipçi sayılarının hızla arttığını biliyordum.

"İyi olacaklar," dedim, Elena'nın omzunu bir kez daha sıkarak.

♠

O gece misafirler gittikten ve çocuklar sonunda kendi odalarına çekildikten sonra Elena'yla birlikte yatakta oturup el ele tutuşarak konuştuk.

"Olanları aklımdan çıkarmakta hâlâ zorlanıyorum," diye itiraf etti. "Sen tahliye edileli aylar oldu ama polis her an kapıya dayanıp seni sürükleyerek geri götürecekmiş gibi geliyor."

"Yargıcın kararı kesindi," dedim. Saatler süren zorlu bir özel duruşma olmuş ama Memur Peyton, polisin artık suçlu olduğumu düşünmediğine ve yerime başka birini tutukladığına sonunda Yargıç Roswell'i ikna etmişti. Jean Massey'nin tutuklanması ışığında polisin bana karşı yaptığı bütün suçlamaları geri çekmeye hazır olduğunu söylemişti Peyton. Polisin bu ölçekte bir yanlışı nadiren itiraf ettiğini göz önüne alan yargıç onu dikkatle dinlemiş ve sonunda davayı düşürmüştü. Görüşmelerinin sonuna gelip bir kararа varmış olan jüri kararı bildirme fırsatını bulamadan evlerine yollanmıştı.

"Biliyorum," dedi Elena. "Ama zaten her şey o kadar tuhaftı ki. *Varcolac* ve onun o gözsüz, ifadesiz yüzü hâlâ rüyalarıma giriyor. Geri dönmeyeceğini söyleyip duruyorsun ama bu konuda benim yanımdayken göründüğün kadar emin olamayacağını biliyorum."

"Kendi başına geri gelebileceğine inanmıyorum," dedim. "Brian'la Jean'in araştırması da imha edildi. Ama bunun mümkün olduğu gerçeği, başka bir kuantum araştırmacısının başka bir zamanda o kapıyı farkında olmadan bir kez daha açabileceğini gösteriyor, evet." Elini sıktım. "Bu arada, biz dört tane güzel ve sağlıklı çocuk yetiştirmiş olacağız."

"Pek de sağlıklı sayılmazlar," dedi Elena.

"Sağlıkları her an daha iyiye gidiyor." Güldüm. "Üçken dört oldular! Kimin aklına gelirdi ki?"

Elena da gülümsemeden edemedi. "Tam kafadar oldular, değil mi? Marek'in etrafında nasıl koştuklarını gördün mü?"

Kahkahalarımız telefonun çalışıyla yarıda kesildi. Saat onu geçmişti. Elena'nın yeniden kasıldığını hissettim. Ekrana baktı. "Terry Sheppard arıyor," dedi, yine endişeli bir sesle.

Kaşlarımı çatıp telefonu açtım. "Hey, Terry," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Jacob, burada seninle konuşmak isteyen biri var," dedi Terry.

Telefon el değiştirirken hışırtılar duyuldu.

"Bay Kelley?"

Sesi tanıyamadım. "Evet? Siz kimsiniz?"

"Ben Anna Majors."

"Pardon, tanışıyor muyuz?"

"Altı numaralı jüri üyesiydim."

Elena yüzümün aldığı şekli görmüş olmalı ki kaygıyla bana bakarak sessizce, "Kimmiş?" diye sordu.

"Alo?" dedi telefondaki ses.

"Evet, buradayım," dedim. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Majors?"

"Haberleri izledim de. O kadının, Jean Massey'nin, Bay Vanderhall'u öldürmekle suçlandığını gördüm."

"Evet," dedim temkinli bir sesle. "Hanımefendi, sizi temin ederim, yargıç doğru bir karar verdi." Benim tanıklığım davayı tabii ki büyük ölçüde etkilemiş ve Jean'in suçlu bulunmasıyla dava sonsuza kadar kapanmıştı. Philadelphia'daki herhangi bir mahkeme salonuna bir daha ölene kadar girmek istemiyordum.

"Kararla ilgili bir sorunum yok," dedi Anna Majors. "Sadece bizim kararımızı, bildirmemize izin verilmeyen kararı da bilmek istersiniz diye düşündüm. Sizi suçsuz bulmuştuk."

"Cidden mi? Ben de, kesin..."

"Evet, ciddiyim. O sırada, cinayeti bal gibi işlemiş olabileceğinizi düşünüyordum, üzgünüm ama grup olarak, hikâyenin ve delillerin bunu kanıtlayacak kadar açık olmadığını düşündük. İlk başta karşı çıkanlar oldu, uzun uzun tartışıldı ama vardığımız sonuç buydu. Artık gerçek katil yakalandığına göre sizin yapmadığınızı anlamış bulunuyorum ve bir işe yaramamış olsa da bu kararа vardığımız için memnunum. Her neyse, bilmek istersiniz diye düşünmüştüm."

Sırıttığımın farkındaydım, Elena'nın bakışlarındaki merak gitgide artıyordu. "Çok teşekkür ederim, Bayan Majors. Aramanıza cidden çok sevindim. Bunu bilmek çok güzel."

Telefonu kapadım. "Ne oldu?" dedi Elena.

Anna Majors'ın dediklerini aktarırken yüzümden tebessüm bir an bile gitmedi. Pratikte bir işe yaramıyordu ama bunu, sahip oldukları sınırlı bilgiyle bile jüri üyelerinin beni suçsuz bulduğunu, bilmek içimi büyük bir huzurla doldurmuştu. "Mükemmel bir gün için mükemmel bir son," dedim.

Elena sinsice sırıttı. Vücudu gevşemişti. Kollarını önünde çapraz yapıp tişörtünü alttan hafifçe tutarak parmaklarıyla oynattı. "Öyle mi?" dedi. "Mükemmel son bu muydu?"

Tebessümüm daha da genişledi. "Belki de henüz o kadar mükemmel değildir," dedim.

Sonra bir süre hiç konuşmadık.

SON

Süperpoze:
Bir Kuantum Romanı

Mutlu bir aile hayatına, güzel çocuklara sahipsiniz.
Geceyarısı kapınıza dayanan eski bir arkadaşınız,
size kuantum dünyanın kapılarını araladığından bahsediyor
ve sabah ölü bulunuyor.
Öldürüldüğü odada sizin parmak izleriniz, DNA'nız.
Ayakkabınızda arkadaşınızın kanı.
Tek şüpheli sizsiniz.
Oysa siz, masum olduğunuza eminsiniz.
Emin misiniz?

"Düşündürücü ve aydınlatıcı bir macera... Bilimkurgu böyle olmalı!"
WALL STREET JOURNAL

"Giderek genişleyen bir zevk evreni."
WASHINGTON POST

"Kuantum dünyasına heyecanlı bir yolculuk, müthiş bir kurgu ve son.
Walton'ın kaleminde, fizik gerçek hayatla buluşuyor!
Daha önce böyle bir kitap okumadınız."
WILL McINTOSH, Hugo Ödülü sahibi

"Süperpoze bilimkurgu ile gizemin mükemmel bileşimi.
Isaac Asimov hayatta olsaydı, böyle bir roman yazardı!"
MIKE RESNICK, Hugo Ödülü sahibi

22₺

APRIL

